

Pintér István

Új írások – régi témákban

PILISVÖRÖSVÁR

2010

TARTALOMJEGYZÉK

A szentháromságról	3
Kiválasztottak vagyunk-e?	8
Kikhez és miért jött?	11
A szoros út	14
Keresés helyett építés?	18
Élet a külső sötétségben	21
Földönkívüli teológia	25
Széljegyzetek a világvallásokhoz	27
Karl Herbst teológiájának vizsgálata	34
Az unitárius Kátéhoz	43
Elrepülnek-e a varjak?	60
Jézus-szótár	65
<i>Köszönetnyilvánítás</i>	72

A szentháromságról

Miért is próbáljuk jellemezni az Örökkévalót?

Isten személyekre való bontása elsősorban a világ rosszaságára vezethető vissza. A kis- és nagy kultúrák vallásai azért csempésznek beléje dualizmust, hogy megmagyarázzanak bizonyos tényeket. Ehhez a többistenhitet is segítségül lehet hívni, hiszen ez esetben egyszerre lehet áldozni minden emberi tulajdonságnak. Lényegesen egyszerűbb azonban, ha magára a Legfőbb Lényre osztunk ki szerepeket. Példaként a Brahma-Visnu-Siva triumvirátust említhetem. Fontos, hogy eme törekvések mögött meglássuk az embert, aki „a teremtés koronájaként” saját magából vetíti ki istenképét.

A júdaizmus „többistenhite”

Az Örökkévalót úgy is meg lehet sokszorozni, ha bizonyos tulajdonságait emeljük isteni rangra. Ily módon nemcsak Irgalmas, de Erős, Igazságos, Megbocsátó, Hatalmas, Tökéletes, Jó, Mindenható és Végtelen is lehet. Ezek a jelzők azonban sokkal inkább egy felfokozott emberi nagyságra utalnak; tehát a homo sapiensnek kéne ilyennek lennie. Ezt úgy lehet „megúsni”, ha Istent különböző neveken imádjuk, mindig azon, ami éppen jól jön nekünk.

Ösminta és lenyomat?

Az ember nemileg meghatározott lény, s ezt a váltivarúságot a környezetében is tetten éri. Mi sem természetesebb tehát, hogy az alkotmányról az Alkotóra következtet. Ez logikailag helyes lépés, mégis súlyos problémákat vet fel, melyek ugyanakkor könnyen feloldhatók. Egyelőre annyit: nagy hiba lenne a monogám és heterogén házasságot (is) Istenbe vetíteni. A júdaizmus Jahve-ja (Já + Hevah) ugyan egyesíti az Örökkévalóban a férfi és női tulajdonságot, de ez az egyenjogúság sohasem realizálódott a választott nép körében, ahogy más teokráciákban sem. Jézus szerint a mennyek országában nem nősülnek és férjhez sem mennek, s a tökéletes embernek nincsenek vérszerinti utódai...

Az Úr képe az emberekben

Az átlagos homo sapiens számára Isten egy öreg férfi. Numerikusan egy, nemileg pedig hím. Ezt az is erősíti, hogy mióta világ a világ, minden vallási vezéregyéniség férfi volt. A hívek fele viszont asszony, tehát muszáj valami nőiséget is beléje csempészni. A zsidó Lélek, a *Ruach*, akit a kereszténység is „adoptált” (Ő szolt a próféták szavával...) nemcsak nyelvtanilag nőnemű, hanem jellegében is. Ez az elszipkázás azonban ellentmondást szült: „Vannak, akik azt állítják, hogy Mária a Szentlélektől fogant. Tévednek abban, amit mondanak. Hányszor fordult elő valaha is, hogy asszony asszonytól fogant?... Jézus nem mondta volna, hogy *Atyám, aki a mennyekben van*, ha nem lenne másik atyja is, hanem egyszerűen azt mondta volna: *atyám*” (Fülöp-evang 103.). [Tm 102., 106.]

A *Ruach* és a Szentlélek közti különböztetés még rosszabb, ekkor ugyanis azt állítjuk, hogy a csak pünkösdkor világba jövő Lélek jó negyven évvel „létrejötté előtt” működött. A szent Szellem leszállásának ugyanis – a keresztény dogmatika szerint – Jézus keresztthalála a feltétele, ő az, akit maga helyett küld!

A Szűz Mária-kultusz

Máriát Isten anyjaként aposztrofálják, ami teljesen nonszensz, hiszen ez esetben nagyobb lenne az Örökkévalónál is, illetve ő lenne a (teremtő) végső ok. A názáreti építőmester megszülője egy földi teremtmény volt, tehát olyasvalaki, aki kizárólag magához hasonló utó-

dokat tud nemzeni (vö. Tm 102). Ha Jézus valóságos isten volt, akkor semmit sem kaphatott az édesanyjától, aki természetszerűleg csak ember. Fordítva működhetett volna a dolog: Mária tanulhatott volna isteni fiától, ámde nem tette (vö. Tm 54., 80., 100., 102.).

Pedig ez esetben ő is istengyermekké válhatott volna, éppen úgy, ahogy Jézus. Bárki az Atya emberi Fiává, illetve Leányává válhat, ha eltölti őt a szent Szellem. Jézus többszörösen dokumentált szavai szerint viszont ez a lelki- vagy tudatállapot egy hosszadalmas gondolkodási folyamat végeredménye (vö. Tm 1.). A Dolog tehát nem kívülről-felülről éri az embert, hanem belülről tör kifelé. Az Atya Lelkével való összhang a közvetlen istenkapcsolattal egyenlő. „A tökéletes ember” (Fülöp-evang) éppen attól tökéletes, hogy már bírja a Pneumát (vö. Tm 28., 71., 113.) Az ilyen Fiú vagy Leány többé már nem képes földi módon nemzeni, tudniillik egész mással van elfoglalva (lásd a Jézus-eseményt). Mária mennybemenetelének a fiához való teljes hasonulás lett volna az egyetlen útja-módja!

Az Atyához ugyanis csak Jézuson keresztül lehet eljutni, azaz úgy, ha életre keltjük magunkban a bennünk lakozó istengyermeket. Kizárólag ennek a lehetőségnek a felismerése és kihasználása (vö. Tm 2., 40., 71.) tehet minket Fiúvá. A szent Szellem senkit nem tud „megszállni” az illető akarata s főleg tudta nélkül. Az Atya csak akkor tud elébünk jönni angyalaival (vö. Tm 89., Lk 12,8-9; Jn 1,51), ha már elindultunk. Ekkor viszont túlcserélő mértékkel fogjuk kapni mindazt, ami szükséges a Dolgok megértéséhez. Ez a kinyilatkoztatás természetesen egyéni és személyre szabott módon történik, mert nem tud másképp történni.

Következésképpen az Atya is csak ily módon tudja megközelíteni Fiú-aspiránsait. Azok az emberek „az övéi”, akik fogékonyak, akiknek van szemük és fülük arra, hogy felismerjék az idők jeleit. Ezeket tudja Jézushoz küldeni, mégpedig úgy, hogy inspirálja a bennük levő szellemet, amit értelemnek vagy léleknek is nevezhetünk. Ez az ösztönzés persze csak a „hozott anyag” arányában fejtheti ki hatását. Aki kér, az kap, számolatlanul, de hogy mennyit fog fel az illető, az már rajta múlik. Jó földre van szükség, s azt is művelni kell. „Az Úr szolgálóleánya” is csak az értelmével tud szolgálni!

Teljes mértékben elképzelhetetlen, hogy az Atya fel tudjon és akarjon használni valakit céljai elérésére. Mária eszközként való kezelése abszolút szeretetellenes volna, amellet teljesen logikátlan. Miért kéne neki egy istenfiút szülni, ha ő maga is lehet istengyermek? A megvilágosodás lehetősége a nők számára is fennáll (vö. Tm 115.). Jézus tanította is őket (vö. Tm 61.), a Tizenkettő berzenkedése ellenére. Hatot név szerint is ismerünk!

A Jóisten kizárólag szent Szellemet tud adni az embernek, semmi mást (vö. Lk 11,9-13). Ha tudjuk, hogy valójában ésről és értelemről beszélünk, akkor beláthatjuk, hogy az Atya legfeljebb zsenit tudott volna csinálni Máriából, anyát semmiképpen se.

A júdaizmus nem sok gondot fordít a nők vallásos oktatására. József jegyesének azonban tudnia kellett – mégpedig a zsigereiben –, hogy az Úr numerikusan egy és oszthatatlan. A zsidó ugyanis éppen ettől zsidó. Nyilván azt is hallotta, hogy az Örökkévaló „csak” szellem, azaz Lélek. Semmiképpen sem gondolhatta tehát, hogy ő egy istennek fog életet adni, de még azt sem, hogy fia Isten lesz. Sőt: születendő gyermeke nemében se lehetett biztos. Maximum abban reménykedhetett, hogy az ő ivadékai közül fog származni a Messiás. Ez a szerencse azonban bármelyik anyát érhetne volna Izráelben, hiszen „a megmentés a zsidók közül ered” (Jn 4,22b). Vajon miért? Hát azért, mert ők – a környező kultúrákkal ellentétben – tudták, hogy az Isten szellem, akit ezért csak *szellemben és igazságban* (= a tudás erejében véghez vitt jöcselekedetekkel) lehet imádni.

Máriának csalódnia kellett a fiában, hiszen az tanult mesterségét és biztos egzisztenciáját feladva vándorprédikátornak állt. Ráadásul ezt vallási kurzusok elvégzése nélkül tette, papi felhatalmazást sem igényelve! Jézus autodidakta módon világosodott meg (vö. Tm 26.), ő „csak” az Atyánál tanult... E csalódás mellé még szégyen is társult, mert az Emberfi – eladdig példa nélküli módon – egyenlővé tette magát Istennel. Ezért ment utána a testvéreivel, hogy genetikailag is nyomást gyakoroljon rá: hogyan lennél te az Áldott Fia, hiszen én szültelek, ahogy ezeket is...

Jézus válasza így hangzik: „Aki nem fogja apját és anyját meggyűlölni, mint én, nem lehet tanítványom. És aki nem fogja szeretni apját és anyját, mint én, nem lehet tanítványom. Mert az anyám csak megszült, de az igazi anyám adta nekem az Életet” (Tm 102.).

Ezek után felmerül a kérdés, hogy tisztelhetjük-e valamiért Máriát. Tisztelhetjük. Azzal tiszteljük meg, hogy nem firtatjuk sem a büntelenségét, sem a szüzességét.

Egy az Isten?

Végső okként igen, de ezt a végső okot többször is „körül kell járni”. Kérdéseinkre akkor kaphatunk válaszokat, ha mindent az Abszolútum tulajdonságaiból vezetünk le. Jézus ezt úgy fogalmazta meg, hogy „a mennyből kell alászállni” (Jn 3,13). A Dolgokat csak fentről lefelé haladva lehet megérteni! A végső ok logikailag ugyan csak egyetlenegy lehet, de nem biztos, hogy az a valami numerikusan is egy. Magyarországon minden törvénynek és rendeletnek egy végső oka van: az országgyűlés. S az hány tagból áll? Jézus szerint az Atya szüntelenül munkálkodik (Jn 5,17), Barcza Barna pedig rájött arra, hogy a Mennyei Atyának csak Mennyei Fiai lehetnek. Ha a teremtés egy örök folyamat egy egyre táguló világban, akkor ezt a helyet csak Mennyszágnak hívhatjuk. Ott lakik az Isten, s vele van minden teremtménye. A közös lelkület miatt ez egy homogén közeg, de az ilyen kialakult Egység mégiscsak több összetevőből áll. Innen a Földről nézve az összetevők száma akár végtelen is lehet...

Mit mond az Atya a Fiúról és a Lélekről?

Semmit, mert az ember nem tud közvetlen kontaktust teremteni Vele. Sajnos, az Örökkévaló is csak emberi Fiain és Leányain keresztül tudja közölni magát. E kiválasztott istengyermekkel éppen abban állapodik meg, hogy azok kinyilatkoztatják Őt, egy nyilvános működés során. Ez az egyetlen érvényes szövetségkötés Isten és ember között.

Sokan hitték és hiszik magukat kiválasztottnak, de felhatalmazást csak a szent Szellem adhat, azaz a megszerzett tudás. A tudás – hatalom, s ez nemcsak hétköznapi értelemben igaz. Ismeretek hiányában senki sem lehet Felkent, mert éppen a felismert igazságok „kenik fel” a kereső embert. Az igazság szabadít meg, s az tesz Szabadítóvá. A formális tekintélyek (írastudók, farizeusok, vének) ugyanúgy nem juthatnak az Atya közelébe, ahogy „a gonosz tudósok” (= hivatalos szaktekintélyek) sem. A hivatásos (papi) mivolt, az intézményes nagyság és az egymásnak adott dicsőség (vö. Jn 5,31–44) semmire sem hatalmaz fel. Még akkor sem, ha a „kinevezés” nem a hierarchiától származik, hanem hívó emberek választása nyomán.

A Jézushoz hasonló Emberfik a kinyilatkoztatás forrásaivá válnak, az önjelölt mértékadók azonban csak vallási előírásokkal szolgálhatnak. Mózes a Törvényt tette az istenkapcsolat helyére, Bemerítő János pedig társadalmi intézkedésekkel kívánta feltölteni az űrt. A „szent kísérletek” kiagyaloí *a saját nevükben jönnek* (vö. Jn 5,43), egy Fiú viszont kizárólag azt teszi, amit Atyjánál lát, az ő munkáit viszi végbe (Jn 5,19).

Mit mond Jézus az Atyáról?

Numerikusan és lelkületileg is jellemzi őt: „Csak egy a jó” (Mt 19,17a). Az Örökkévaló jóságából aztán már minden más is levezethető, feltéve, ha nem vagyunk olyan „minta-zsidók” mint a gazdag ifjú, tehát hitünk nem gátol meg bennünket abban, hogy helyes következtetésekre jussunk (vö. Tm 42.).

Mit mond Jézus a szent Lélekről?

Numerikusan sohasem használ többesszámot Vele kapcsolatban, tehát „ez az éltető közeg” nemcsak homogén és egységes, hanem olyasvalami, amin úgy lehet osztozni, hogy közben nem forgácsolódik szét. Isten angyalai oly módon tudják „kiközvetíteni” a keresőknek (vö. Tm 89.), hogy mindenki egyéni és személyre szabott módon veheti ugyanazt. Mivel csak egy a jó (Mt 19,17a), s ezt a jóságot Jézus nem kapcsolja össze a Lélekkel, csak az lehet a megoldás, hogy az Atya és a Lélek nem két különböző dolog. Nem is lehet, hiszen (a szent) Szellem az Isten (Jn 4,24). Ha ezt a Lelket birtokolja a Fiú, akkor a Lélek is birtokolja őt... (vö. Jn 14,7–11). Jézus nem tette magát Istenné, benne valóban az Isten működött! Ő volt „a megtestesült Isten”, de ez úgy értendő, mint az, hogy: *a mi fiúnk „maga a nem-vere-kedés”*. Az Ige oly módon tudott „testté” lenni, hogy az Emberfi működési teret biztosított a számára (vö. Tm 27.). Az iszlám hagyomány gyakran „Isten lelkének” nevezi Jézust.

Mit mond a Lélek a Fiúról?

Ezt csak az Olvasó fogalmazhatja meg saját magának, hiszen a kinyilatkoztatás egyéni és személyre szabott módon működik.

Valóságos Isten volt-e Jézus?

Az ember számára a lehető legvalóságosabb. Az igazi Istent a homo sapiens nem találná valóságosnak, mert annak nem lenne emberi formája. Vele majd csak „odaát” tud szóba állni.

Jézus volt-e a Messiás?

A valódi Messiás – maga Isten. Mivel Jézusban Ő működött, ott és akkor az Elsőszülött Fiú volt a Szabadító. Más korokban másvalakik fogják betölteni ezt a státust, mások számára. Az idők végezetén ez a „királyokból” álló kisdud nyáj fog összegyűlni, különböző aiókok Messiásaiként (vö. Mt 8,11; Lk 13,28–30; Jn 10,1–18). A Jézus jobbán és balján ülőket a kronológiai sorrend fogja kijelölni. Jakab és János elméletileg helyet foglalhatott volna a székeken, de hát azt sem tudták, hogy mit kérnek... (Mt 20,22a). Jézus ilyen trónusokat ígért a követőinek ! (Mt 19,27–30). Természetesen a Kozmosz más, a Földhöz hasonló lakott bolygóin is szükség van megmentő tevékenységre. Nekik ugyanannyi eséllyel támadhat Szabadítójuk, mint nekünk. „Egyetemes megváltás” nem lehetséges, csak helyi működés. A marslakók nem találnának valóságosnak egy emberszabású Messiást... Mi sem hatód-nánk meg, ha egy ufonauta azzal állítana be, hogy örvendjünk, mert MZperX elektromos kisülése árán megmentődtünk.

Bűn nélkül való volt-e?

„Trónörökös korában” biztosan nem volt az, újjászületése után azonban kétségkívül. Ez nem a Jn 8,46a alapján igazolható, ott ugyanis igazmondásról és hazudozásról van szó. Az 1Ján 3,9 magyarázza el a dolgot.

Jézus volt-e a zsidók királya?

Ez viccnek is rossz. Az Emberfi nem tudott szót érteni az eszközt–használni–nem–tudó személyekkel (vö. Tm 40., 42., 43., 44., 92.). Ez persze nemcsak a zsidó hitet gyakorló tömegek sajátossága, hanem minden egyházfié. A „zsidókat” nyugodtan behelyettesíthetjük „keresztényekkel” is... Jézus a gondolkodó emberek királya, nem az ostoba, csordaszellemet követő híveké... Az ő alattvalói nem hordják más zsebében a lelkiismeretüket !

Ki volt Jézus?

Isten. (A homo sapiens számára a lehető legvalóságosabb módon.)

Isten Fia. (Lényegileg–lelkileg Vele megegyező, tehát olyasvalaki, akinek a cselekedetei teljes összhangban vannak azzal, akitől származik.)

Isten elsőszülött Fia. (A földi kronológia szerint.)

Isten elsőszülött és egyetlen Fia. (Az emberiség viszonylatában, a mai napig.)

Isten elsőszülött és mindmáig egyetlen emberi Fia. (A Mennyei Atyának csak Mennyei Fiai lehetnek, a többiek a körülményekhez képest lehetnek azok.)

Emberfi. (Az Atya emberi Fia, aki történetesen hímnemű volt.)

(Az „Emberfi” Jézus maga–választotta neve, amit következetesen használ is, pl. Mt 16,13. Ha ez csak annyit jelentene, hogy „ember”, akkor értelmetlen lenne a mondat: „Minek mondják az emberek az embert?” A szerencsétlenül fordított „Emberfia” emberektől származót, hozzájuk tartozót sem jelenthet, hiszen Jézus ajkán „az emberek” kifejezés mindig negatív. Ez a név tehát az egykori építőmester státusára utal.)

Van-e szentháromság?

A teológia talán legfontosabb kérdése a „hol”. (Hol van a királyság?) Induljunk el hát felülről, úgy, ahogy máskor is kell ! (vö. Jn 3,11–13). A Mennyországban inkább Egy-ség van: ott ugyanis Isten teljes összhangban él a Teremtényeivel. Ez a harmónia azonban numerikusan nem jellemezhető, legalábbis a homo sapiens számára. Egy Jézushoz hasonló Emberfi persze biztos többet tud. Maradjunk annyiban, hogy odafent egy Végső Ok van, sok okozattal. Végtelent is mondhattam volna, de Jézus megelégedett ezzel a mennyiség-jelzővel (vö. Jn 14,2). Az Atya Házában tehát sok lakóhely van, háromnál mindenképpen több...

Kiválasztottak vagyunk-e?

Mottó:

„Az igazságot mondom nektek: Izráelben sok özvegyasszony volt Illés napjaiban... de közülük egyhez sem küldték Illést, csak a szidoni Száreptába, ahhoz az özvegyasszonyhoz. Elizeus próféta idejében is sok poklos volt Izráelben, mégsem tisztult meg senki közülük, csak a szír Námán” (Lk 4,25-7).

Szövegösszefüggés: Lk 4,14-30

Jézust azért üzték el szülőfalujának lakói, mert szíreket és számáriaiakat állított eléjük példaképül. A júdeaiak őt magát is pogánynak bélyegezték (Jn 8,48). „A zsidók” (= a vallás hithű követői) Ábrahám fiainak hiszik magukat, akiknek Isten az atyjuk. Az Emberfi azonban nem hagy kétséget affelől, hogy sem a „mintazsidóság”, sem a származás nem garancia a szabadulásra (vö. Jn 8,31-47). Erre már Bemerítő János is figyelmeztetett (Mt 3,9).

Az egyházfiakat a beléjük nevelt „üdv történeti státus” teszi beképzeltté, s ez nemcsak a júdaizmusra, de a gyakorló keresztényekre is igaz. Az Egyházak Világtanácsának négyszáz tagegyháza van, s mindegyikük az igaz hit letéteményesének gondolja magát. A bebiztosítottág érzése viszont nem ösztönöz irgalmas cselekedetek véghezvitelére, csak az előírt áldozatok meghozatalára, esetleg túlteljesítésére.

Jézus szemében ez a magatartás (lelkület szülte viselkedés) az országbeli halállal egyenlő. Miért? Mert az ilyenek ott teljesítenek, ahol „nem kell”, az igazi tennivalókra pedig nincs szemük-szívük. A számáriai asszony legalább felfogja, hogy Istent nem (szent) helyhez és (szent) időhöz kötöttek kell imádni, hanem szellemben és igazságban. Tehát nem a templomban, a 10 órás misén, hanem életformaszerűen: értelem vezérelte jócselekedetek sorával. Ezeket Jézus „munkának” nevezi, s nyilván országbeli munkára gondol. A helyet és az időpontot éppen maga a munka teszi szentté. Az üzleti jelleggel folyó áldozatbemutatás viszont a templomot is bemocskolja (vö. Mt 21,12-3). Vagyis bárhol és bármikor cselekedhetünk Istennek tetszően, de egy (elvileg) szent helyen való tartózkodás nem garantál semmit.

A názáreti tömeg nem hitte el, hogy Jézust Isten küldte. A Lk 4,22 könnyen félreérthető, de a következmények ismeretében teljesen világos: „*tanúságot tettek felőle*” = ráismeretek, hogy falubéli, „*csodálták a szavait*” = hitetlenkedtek. Akármilyen „*kedvesen ömlöttek szájából a szavak*” – nem tudott velük mit kezdeni.

Ennyit fundamentumként.

*

Jézus tehát már nyilvános működése elején kijelenti, indirekt módon (Lk 4,25-7), hogy nem mindenkihez jött. Később és más evangéliumokban egyértelműen kimondja: csak „a kiválasztottak” jutnak be az Atya királyságába, csak „az egyedüliek” menekülnek meg. Ha nem ismerjük a jézusi terminológiát, akkor ez istentelennek, szeretetlennek tűnik, pedig az ő szavaival élve: „az igazságot mondom nektek e tárgyban” (Lk 4,25a). Magyarán: én se tudok mindenkit megmenteni.

A modern ember mára már hozzászokott a mindenkiért való, a bűnösöket is szerető, a nem diszkrimináló, általános bűnbocsánatot osztogató Isten képéhez. Az Igazságos Bíróhoz társított elképzelésekhez képest ez jókora előrelépés, de immanens értelemben korántsem fedí a valóságot. „Odaát” – transzcendens síkon – minden lehetséges (vö. Mk 10,27). A kérdés csak az, hogy mikor kerülünk *oda*.

A Tizenkettő, s mindenki más is, ezt a „mikor”-t firtatta, hiszen ez a lényeg. A börtön rácsai mögül való kiszabadulás kismiska ehhez a szabaduláshoz képest. Jézus számtalanszor elárulta a *mikor* titkát, azzal, hogy mindig a *hogyanról* beszélt. A nagy lehetőség ugyanis bennünk van (Lk 17,20; Tm 71.), így az időpont rajtunk múlik. Az Első Szabaduló saját példáján mutatta meg az utat-módot, s annak „királyi” következményeit. Az Atya királysága nem kívülről jön, hanem belőlünk tör föl. Nem eredményez látható, körülhatárolható és építhető országot, mert nem egy kollektívumról van szó, hanem egy közösségről. Atya és Fiú egységéről.

A mindenkiért való Isten képe a szentháromságtani fiúság dogmájában gyökerezik. Ha Jézus valóságos isten volt, akkor semmi sem lehetetlen neki: mindenkit meg fog menteni, hiszen ez a célja. A „megváltás” automatikus, és csak idő kérdése. Az Emberfi azonban sokszor nyomatékozta, hogy nem szabad várni, mert a dolog nem megy magától. Ha valaki már elindult útjára, akkor abban a személyben már működnek bizonyos automatizmusok. A mustármag szárba szökken benne, s ha jó a föld, akkor mindent elborít. Nem a keresztény vallás fogja behálózni a világot, hanem az egyén válik homogén lelkületűvé!

Isten Fia avagy Leánya azonban nem tud mindenkihez szólni, csak azokhoz, akik meghallgatják őt. Ezek közül is csak azoknak van esélyük a megmentődésre, akik megértik és megteszik azt, amit mond. Mindenhatóságról szó sincs: „Képes vagyok a halottakat feltámasztani, de az ostobát sajnos nem tudom észre téríteni” (Isz 86/166).

Jézus tömegekhez is beszélt, de a nagy többség rendre leszakadt róla. Megfeküdte gyomrukát a „kemény beszéd”, nem utolsósorban azért, mert félreértették őt. Legközelebbi tanítványai sem követték őt az istenfiúságban. A főpapi imádság (Jn 17,1–26) szintiszta pedagógia, azért is mondatik el fennhangon. A tizenkét munkás közül egy sem aratta le a maga gyümölcsét (vö. Tm 20d, Jn 4,31–8), mert nem tudták, hogy honnan, s hogy mit lehetne betakarítani.

A kinyilatkoztatást hordozó Igék megfejtése tehát létkérdés. Jézust azonban csak az olyan ember értheti meg, aki követni akarja őt a szabadulásban és a szabadításban. Királlyá csak az lesz, aki a királyság felé tör. Isten királyságát az „erőszakosak” ragadják magukhoz; a lankadatlanul keresők, a pimaszul kopogtatók. Aki kér, az kap, de csak az kap, aki kér! A Fiú–aspiráns Jézus „szájából iszik”, s ez a garancia arra, hogy olyan lesz, mint ő (Tm 109.).

Jézus valójában csak azokért „jött”, akikben igény és hajlandóság is van a királlyá válásra. Az ilyen személy (akár nő is, vö. Tm 115.) tényleg trónra ülhet, feltéve, ha ezt a mennyei státust nem téveszti össze a földi jellegű alkirályi székkal (vö. Mt 20,20–8). A szaktekintélyek ezen az igehelyen rendre tragikomédiát akarnak írni, mert azt hiszik, hogy a Zebedeus–fivérek tudtukon kívül a kivégzőkeresztre kíváncsiak. Az exegéták perze azért kuncognak, mert fogalmuk sincs arról, hogy mikor és hol jön el Isten királysága, s mi is az voltaképpen.

A kiválasztottság a vallásalapítók szerint kollektív dolog. A júdaizmusban nemzeti ügy, a kereszténységben egyházi. Az egyikben a körülmetélkedés a biztosíték, a másikban a megkeresztelés. Mózes és Pál is világméretű üdvtörténetben gondolkodott, globális perspektívákkal. Minden vallás az igaz hit nevében kívánja benépesíteni a Földet... Jézus azonban – aki nem alapított se vallást, se egyházat – kizárólag az egyes emberrel foglalkozik. Nála minden egyéni síkon zajlik, így a történések személyesek és valóságosak. Kiválasztás, kinyilatkoztatás, szövetségkötés, megmentés – ez mind egyéni és személyre szabott módon megy végbe. Tegyük hozzá: nem is mehet másként. Nem véletlenül vonta kétségbe a körülmetélkedés értelmét (vö. Tm 52.). Ez az aktus (a gyermekkereszteléshez hasonlóan) a kiválasztottság és a szövetségkötés jele. Ha viszont csak a lelkület számít, akkor Isten és ember közé nem állhat be senki és semmi.

Kollektív – az evolúcióhoz hasonló – üdvtörténet nincs, az olyannal az egyén nem is tudna mit kezdeni. Jézus ezt meg is erősíti a megmenekülők számát firtató kérdésre adott válaszában (Lk 13,23–4). Nem a nagyságrendekkel kell foglalkozni, hanem azzal, hogy saját magunkat beküzdjük ama szűk kapun. Mert ha bejutunk, az számunkra 100%-os eredmény, míg ha kívül rekedünk, akkor nem lesz vigasztaló, hogy a többség-

nek sikerült. A megmenekülők létszámáról egyébként eléggé pontos képet lehet alkotni: „Kiválasztalak titeket, egyet ezerből, és kettőt tízezerből, és meg fognak állni, midőn egyes–egyedül lesznek” (Tm 22.). A homogén lelkületből fakadó királlyá levés az igazi üdvtörténet, mely az egyes emberben végbemenő eredményes folyamat. Ez valósággá válhat, a kollektív „megváltódás” viszont álom marad!

Jézus népét egy *kisded nyáj* alkotja, akikről előre gondoskodott (Jn 10,16). Ennek az asztaltársaságnak a tagjai térben és időben is szétszórtak, „csak” a közös lelkület köti össze őket. Ezek valamennyien a mennyek királyságában (= istengyermekeként) fognak megérkezni a lakomára (Mt 8,11; Lk 13,28–30), s csak ekkor képeznek kollektívumot. Hogy hány ilyen király lesz? A meghívottak sokan vannak...

Kikhez és miért jött?

Jézus erre adott válasza minden evangéliumban olvasható. Ha megértjük, hogy kikhez jött, akkor már tudjuk a miértet, ahogy a „miért” is behatárolja a célszemélyeket. Lássuk hát ezeket az igehelyeket!

Lukács–evangélium

„Az Úrnak Szelleme rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy szegényeknek örömet hirdessek. Ő küldött, hogy szabadítást hirdessek a foglyoknak, szemük megnyílását a vakoknak, szabadon engedjem a szétzúzott szívűeket, hogy kihirdessem az Úrnak kedves esztendejét” (Lk 4,18–9). [Tm 22., 48., 53., 58., 68., 69., 70.]

az Úrnak Szelleme rajtam = engem az igaz Isten küldött (vö. Jn 7,28–9)

felkent engem = én vagyok (az egyedüli) mértékadó

szegény = egyedülálló, kivetett, lekezelt, szellemi perifériára szorított kereső személy

fogoly = aki bűnök rabságában vergődik (vö. Jn 8,31–6)

vak = olyasvalaki, aki nem lát, de szeretne

szétzúzott szívű = érzékeny lelkiismeretű személy

az Úr kedves esztendeje = a Nyilvános Működés időtartama, mikor testben jelentheti ki magát (vö. Tm 27.)

1. Hol és mikor kenhette fel az Atya Jézust?
2. Mi lehetett az elküldés feltétele?
3. Hol van az Isten királysága?
4. Szám szerint hány emberhez jöhetett Jézus? (vö. Tm 22., Jn 10,16).
5. Hogyan mentheti meg őket?
6. Kik a menthetetlenek?

Iszlám–hagyomány

„Mondta a messiás apostolainak: „Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltselek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások és az elvetemült tettek megköztözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogy kiszabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt” (Isz 57/129).

Íme Jézus világos „székfoglalója”. Ez a logion ugyan több dolgot tartalmaz, mint a lukácsi, de csupa olyasmit, ami a kánoni evangéliumokból is összeszedhető. Megtudjuk belőle, hogy Jézus *csak az őt követni akarókhöz jött*; hogy a bűnös életmód *a helytelen világnézeti alapállás* következménye; hogy ez az ún. élet igazából *halál*; hogy Jézus *a Messiás*, aki végleg meg tud szabadítani bennünket a tévhiteinktől, a rossz (vallási) szokásainktól és erkölcstelen tetteinktől. Egy megokosodási és – ennek következtében! – egy megtisztulási folyamat áll előttünk, mely „királyi” lelkiállapotban fog tetőzni.

Bizonyos értelemben *ez a világ a pokol*, ugyanis pokoli körülmények vannak benne. Ez az állapot azért jöhetett létre, mert evilág a Sátán birtoka és tartózkodási helye. A „siralomház” után csak a halál következhet, ettől a szomorú jövőtől akar megkímélni bennünket Jézus. Ő azonban csak a tanítványait tudja megmenteni, vagyis azokat, akik hallgatnak reá. Aki az Élőre „tekint”, annak lehetősége van az ismeretszerzésre, az országbeli halottak viszont hiába is próbálnak látni, nem értenek semmit (vö. Tm 58.). A Dolgokat csak az újjászületettek foghatják fel (vö. Mt 11,25–30; Lk 10,21–4).

Tamás–evangélium

„Jézus mondta: A kereső ne hagyja abba a keresést, amíg nem talál, és ha talált, megzavarodik, és ha megzavarodott, csodálkozni fog, és királlyá lesz a mindenségen” (Tm 1.).

P. Oxy: ...és ha talál, csodálkozni fog, és csodálkozván uralkodni fog, és uralkodván nyugalmat talál.

(Mt 7,7–11; Lk 11,9–13)

kereső = az élet nagy kérdésein gondolkodó ember

keresés = a gondolkodási folyamat

találás = megvilágosodás

zavar = meglepődés, meghökkenés

csodálkozás = a tudás okozta megmámorosodás

királyság, uralkodás, nyugalom = a Jézus által megígért lelki- vagy tudatállapot

mindenség = a Kozmosz, tehát Istenen kívül az összes dolog

1. Kiből válhat „kereső”?
2. Mit keres az illető?
3. A találás lehetséges !
4. Mikorra datálható a célba érés?
5. Hol realizálódik a dolog?
6. Találhatunk-e, ha felfüggesztjük a keresést?
7. Mitől zavarodhat meg az ember?
8. Mivel kapcsolatban érheti a legnagyobb meglepetés?
9. Az ember számára a világ az egyetlen valóság.

Mária–evangélium

Jézus ezt mondta: Békesség nektek ! Az én békességemet szerezzétek meg ! Vigyázzatok, hogy senki se vezessen félre titeket e szavakkal: „nézzetek ide !” vagy „nézzetek oda !”. Mert az Emberfi a bensőtökben van. Őt kövessétek ! Akik keresik, megtalálják őt. Menjete hát, és ezt az evangéliumot hirdessétek az országról... (Pap. Berol.)

[Lk 17,20–1; Tm 114.]

Jézus ránk hagyott békéje–nyugalma a megismert tudáson (gnózis) alapult !

Fülöp–evangélium

„Az Atya a Fiúban volt, a Fiú pedig az Atyában: ez a mennyek országa. Helyesen mondta Jézus: Vannak, akik nevetve mentek be a mennyek országába, és... Nem azért, mert ez tréfa, hanem mert megvetették ezt a világot a mennyek országáért. Ha megveti (valaki a világot) és semmibe veszi, mint ami tréfa – nevetve fog kijönni belőle” (Fp 122).

A „vannak, akik” magára Jézusra utal. Ő találta (rossz) viccnek, hogy ezt a világot Isten teremtette.

János-evangélium

A 3,1–21 között tulajdonképpen Nikodémus evangéliumát olvashatjuk. Ő is írt egyet, amely csak ezen az éjszakai beszélgetésen alapulhatott. Több találkozóról ugyanis nem tudunk. Jézus dióhéjban mindent elmondott neki, az előljáró azonban nem volt hajlandó megerősíteni az agyát. Felmentést kért a gondolkodás alól, így megrekedt a szimpatizánsi szinten. Mindenki így jár, aki nem hajlandó felvenni az Emberfi „enyhe igáját”, ami valójában csak a logika előtti főhajtás (vö. Tm 91.) Szerinte „az örök élet megszerzéséhez szükséges dolgokat fáradozás nélkül sehogysem kaphatjuk meg” (Isz 132/113).

„Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy ha valaki vízből és Szellemből nem születik, nem mehet Isten királyságába be” (Jn 3,5).

víz (– be való merülés) = megtisztulás

Szellem (– be való merülés) = gondolkodás

vízből és Szellemből való születés = gondolkodás általi megigazulás

Mivel Jézus maga nem merített alá senkit (vö. Jn 4,2), kijelenthetjük, hogy ő „tűzzel” keresztelt (vö. Tm 9., 15.). Ehhez a beavatáshoz felnőtt ész kell, tehát a gyermekhitoktatást nyugodtan elfelejthetjük. A mai keresztelési gyakorlathoz hasonló körülmételek szerint nem használ semmit (vö. Tm 52.), csak a Lélekben való újjászületés. Tekintve, hogy a lélek az agyban van, az értelmünket kell igénybe venni ahhoz, hogy kinyilatkoztatásban részesülhessünk (vö. Tm 40.).

Apostoli levelek

„Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit” (1Ján 3,8b).

(vö. Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14)

Evilág Urának legfontosabb műve „a Templom”, tehát a mindenkori vallási szervezet. Ez az intézmény hivatott meggátolni a közvetlen istenkapcsolat kialakulását. Ha tehát egy istengyermek rombolni akar, akkor itt kell elkezdenie. Jézus is ezt tette, mégpedig sikeresen. Először magában rombolta le a régi, áthagyományozott téveszméket (vö. Tm 85.), aztán tudása birtokában nyilvánosan demonstrálta is az igazságot (vö. Tm 27.). Ettől ijedtek meg a hivatalos mértékadók: „Ha ezt hagyjuk, mindenki benne hisz majd” (Jn 11,46–54). A farizeusok így beszéltek egymás között: „Látjátok, semmi hasznatok már... Lám! Őutána megy már a világ” (Jn 12,19). Hiszen ha közvetlenül, egyénileg is ki lehet alakítani az istenkapcsolatot, akkor mi szükség van az egyházra? Minden vallási szervezet az állítólagos közvetítő szerepéből él, mégpedig fényesen. Az intézmény a születéstől a halálig feji a híveket. Mindezért pedig olyan „szenteltvizet” ad cserébe, ami a királyság szempontjából nem használ semmit.

Ha a zsidók hajlandók lettek volna lebontani (magukban) a Templomot (vagyis hallgattak volna Jézusra), akkor bizony az Emberfi három nap alatt (rövid időn belül) újat tett volna a helyébe. Ehhez persze nem lett volna szüksége emberi kézre, tehát a mű „nélkülözte” volna a struktúrát és a hierarchiát, s minden olyasmit, amire csak egy intézménynek van szüksége (Mk 14,58). Nem a rendszert kívánta korrigálni, hanem a „közvetítő” feleslegességére akart rámutatni. Ez Jézus örömhíre, ami a Világ Fejedelmének szempontjából halálos bűn.

A szoros út

Előszó

A keresők belső kényszerből teologizálnak. Szívesen „járják körül” az Örökkévalót, hiszen ilyenkor mindig elárul magáról valami újat. Próbálják megérteni a teremtés lényegét és folyamatát. Beleképzelik magukat a Mennyország keretei közé, ami valószínűleg nem tagolódik „lakókra” és élettelen „környezetre”. Eljátszanak a mennyei fiak számával, nemével, tulajdonságaival. Dühöngenek a tékozló fiú önfejtésén, aki bennünket is bajba sodort. Gondolatban bejárják a Kozmoszt, azon tűnődve, hogy vajon hányféle civilizáció sínylódhat még a Sötétség Birodalmában. A legfontosabb kérdés azonban mindent háttérbe szorít. Van-e Istenhez vezető út, s melyik az? Itt, most, az én számomra. A papi lírával persze Dunát lehet rekeszteni. Az alábbiakban éppen ezért világosan fogunk beszélni.

Mi az ember?

Témánk szempontjából olyasvalaki, akinek nincs közvetlen istenkapcsolata. A homo sapiens igazából nem is igényel ilyesmit. Az emberek fiait nem fessegeti a megváltás iránti vágy. Böven beérik a kollektív ígérettel, melynek nincs valós alapja. Ha úgy-ahogy be tudnak illeszkedni a társadalomba, akkor tulajdonképpen boldogok. Kielégíti őket az, ami van, legfeljebb több és jobb kéne azokból. Természetesnek veszik az alvást, megbarátkoznak a munkával, s fel sem veszik az anyagcsere-folyamatokat. Élethosszigan végzik a napi és heti feladatokat, az egyéb tennivalókat. Ez a programvezérlésű automata olyan dolgokat is hajlandó elintézni, amit egy intelligensebb robot simán visszautasítana. Az „értelmes ember” nemigen használja az eszét, s ha mégis, akkor nem arra, amire kéne. Így aztán a Jézus-esemény üzenetét sem fogja fel (vö. Tm 92.). Szentírása persze van, mely az anyanyelvén szól hozzá, s ma már olvasni is tud. Csak nem szeret. Pedig a Könyv nélkül nem lehet ismereteket szerezni, mert a tudás logionokban van elrejtve. Ezért aztán csak a kereső találhat, csak ő nevezhető igazán embernek.

Mi a vallás?

Vallásról csak evilág viszonylatában beszélhetünk. A Mennyországban nincs ilyesmi, mert ott mindenki számára közvetlen az istenkapcsolat. A Kozmoszból pontosan ez hiányzik, ezért aztán az ember megpróbálja kitölteni az űrt. A kollektivizált vallás azonban alkalmatlan a válaszadásra. Tudásanyaga egyszerű megfigyeléseken és emberi spekulációkon alapszik, a vallásalapítókat pedig Evilág Ura könnyedén befolyásolja. Az általuk tolmácsolt „hivatalos kinyilatkoztatás” nem ér le az egyénig. A hivatásos mértékadók elődeik elképzeléseit biflásszák be, ők maguk nemigen gondolkodnak. Az intézményes keretek így semmit sem tudnak biztosítani, csak pótlékokat nyújtanak. A kereső embernek magának kell eljutnia az igazsághoz, a szentségi rangra emelt közhiedelmek ellenében. Az eretnekké válást nem úszhatja meg, de neki tudáson alapuló vallása lesz. Ez a hit szabadítja meg őt, s teszi mások szabadítójává. A többi embernek marad a vallásgyakorlás, az életszentség és a temető.

Van-e példánk?

Jézus, az egykori názáreti építőmester, személyesen demonstrálta azt, hogy a kereső képes kialakítani a közvetlen istenkapcsolatot. Ennek jele és bizonyítéka ő maga volt (vö. Tm 27.). Nyilvános működése során egyértelművé tette, hogy az istengyermeki státus eléréséhez nincs szükség semmiféle vallási szervezetre (vö. Jn 12,19). Az ő eklézsiája – nem eklézsia.

A Logosz ugyanis a logika kösziklájára épít. Fiú-aspiránsok tehát kizárólag gondolkodó emberek lehetnek, akik képesek helyes következtetéseket levonni. Az enyhe iga (= a logika előtti főhajtás) felvétele nélkül nem megy a dolog (vö. Tm 42.). Mikor Jézus azt mondta, hogy „az utat pedig tudjátok”, akkor ezzel azt akarta mondani: hát ismertek engem... (Jn 4,14).

Honnan származik a felkentség?

Felhatalmazást csak az autodidakta módon megszerzett tudás adhat. Jézus is önképzéssel kezdte (vö. Tm 26.). Alapanyagul minden olyan írás megfelel, amit istenes igénnyel hoztak létre (vö. Jn 5,39–47). A megmentő ismereteket bárki „lehívhatja”, aki képes logikusan és szabadon gondolkodni. Ezt az élő szellemet a nők is birtokolhatják (vö. Tm 115.). Csak az uralkodhat, aki már meggazdagodott, a formális tekintélyeknek le kell mondani (vö. Tm 82.).

Kik segítik a kinyilatkoztatási folyamatot?

Az angyalok (Tm 89.), akik a mennyekben mindenkor látják az Atya orcáját (Mt 18,10b). E sajátos helyzetüknél fogva ők a legalkalmasabbak arra, hogy közvetítsék számunkra az igazságokat, mégpedig egyéni és személyre szabott módon. Magyarán: „a mi nyelvünkön” beszélnek hozzánk, emlékeinket is felhasználva. Adni persze csak annak lehet, akinek van (esze), s a folyamat beindulásának is van egy feltétele. Addig nem kaphatunk semmit, amíg nem térünk más felismerésre. Rossz alapokra az angyalok se tudnak építeni (vö. Mt 13,17).

Mi is az az Isten királysága?

Az Isten szellem, azaz (a szent) Szellem az Isten (vö. Jn 4,24), így Isten királysága csak szellemi állapot lehet. Ez az immanens lelki- vagy tudatállapot a legtöbb, amit a homo sapiens elérhet. Az ember csak szellemileg tudja megragadni Istent, itt és most. Királlyá az lesz, akinek ez sikerül (vö. Tm 14.).

Hány összetevője van az embernek?

A homo sapiens hústestből (sarx) és lélekből (psziché) áll. Ebben a szegénységben (vö. Tm 2.) azonban benne rejlik a meggazdagodás lehetősége is (vö. Tm 28.). „A tökéletes ember” (Fp-evang) meg is találja ezt a kincset (vö. Tm 110.), s létre hozza a Pneumáját (vö. Tm 71.). Ez esetben a sarx és a psziché megszűnik harcolni egymással (vö. Tm 47.), s ily módon a Szellem átveheti felettük az irányítást. Az istengyermekek ezért tudnak hegyeket is megmozgatni (vö. Tm 107).

Mit nyújthat az egyház?

A hierarchiába tömörült papok a saját nevükben állnak a hívek elé, s egymásnak adnak dicsőséget (vö. Jn 5,41–44). Ezek a hivatalos és hivatásos mértékadók nem kereső emberek, így képtelenek felfogni az igazságot. Fogalmuk sincs a Dolgokról, ezért nem tudnak hinni a közvetlen istenkapcsolatban, még akkor sem, ha az az orruk előtt nyilvánul meg. Ilyen esetben kiötlenek valamiféle logikát nélküli magyarázatot (vö. Mt 12,22–37). Ezzel el is érkeztünk a vallási szervezetek valódi funkciójához, mely a népbutításban merül ki. Ez persze nem tudatos tevékenység, „mindössze” ténykérdés... A formális tekintélyek hatalmas károkat okoznak: „Hasonlók a gonosz tudósok a folyóba csúszott sziklához, hiszen az a vízből sem iszik, és a termőföldet sem engedi öntözni” (vö. Isz 80/50,1). A tudatlanság ugyanakkor nem menti fel őket, hiszen annak oka van, ami a lelkületükben keresendő: „Jaj nekik, a farizeusoknak, mert hasonlítanak a barmok jászolában nyugvó kutyaéhoz; mert sem az nem eszik, sem a barmokat nem hagyja enni (Tm 103.). Az intézményesült vallást bármelyik eretnek lekörözi, mert az ilyen ember nem *védi* a hitét, hanem *értelmezni* próbálja. A papok és a hívek – a keresőkkel szemben – nem gondolkodnak, ezért áll elő a „vak vezet világtalant” helyzet. Elemezzük ki a logion eredeti változatát!

„Jézus mondta: Ha vak vezet vakot, mindketten gödörbe esnek” (Tm 33.).

Mt 7,13–4; 15,14; Lk 6,39; Jn 9,39–41; Isz 80/50,1; 108/197

vak I. = a vallási vezetők, a hivatalos és hivatásos mértékadók

vak II. = a hívek

a gödör = a sírgödör, a gyeheña, tkp. evilág

1. Hogyan vezethet valakit egy vak?
2. Hogyan bízhatja rá magát egy vak egy másik vakra?
3. Ez a logion nem egy evidenciát mond ki!
4. A „gyehennát” hullák (= Pneuma nélküli testek) népesítik be!
5. A hivatalos mértékadók félrevezetik a népet.
6. Mi az, amiben hazudnak?

Jézus ehelyütt súlyos valláskritikát gyakorol. Szerinte a mértékadó személyiségek nem értenek semmit, s így nem is tudnak semmit. Következésképpen mindenben félrevezetik a híveiket, akik úgy hiszik, hogy nyugodtan mehetnek az előjáróik után (vö. Tm 2.). Természetesen a vezetettek is felelősek a szellemi vakságukért, mert gondolkodás helyett mások zsebében hordják a lelkiismeretüket. A két „vak” egymást támogatva (a mértékadók alá a nép ad lovat!) esik a gödörbe, azaz evilág csapdájába. Erre a világra illik a „gyehenna” elnevezés, hiszen hullák (Pneuma nélküli testek) népesítik be (vö. Tm 55.).

A hívek a világba való beilleszkedés receptjének gondolják a vallást, s az egyház meg is akar felelni ennek a várakozásnak. A mértékadók gondolkodás helyett erkölcsi-etikai síkon mozognak, mert ők is úgy hiszik, hogy ez az egyéni boldogulás és a társadalmi felemelkedés útja. Ily módon maga az egyház segíti elő a szekularizációt, azzal, hogy híveit beleintegrálja a világba. A többi már elvész a Rendszer személytelen erői...

A szellemileg vak vezetők persze azt állítják, hogy ők tudnak valamit. Bizonytalanságaikat képmutató módon elleplezik, de ez bűnnek minősül (vö. Jn 9,39–41). Egyedül Jézus szólja az igazságot, ezért aztán nem is lehet vétket (= hazugságot) bizonyítani rá (vö. Jn 8,42–7).

Mit kínál Pál?

Bulányi György szerint a kánoni evangéliumok Pál ellen íródtak. A tanítványok ezzel akarták jelezni, hogy Mesterüknek „azért” tanítása is volt. Az önjelölt apostol ugyanis Jézus örömhírét a Jézusról szóló örömhírré redukálta. Pál leveleinek teológiai tartalma tényleg nem az Emberfi kinyilatkoztatásait tükrözi. Én azt szoktam mondani tréfásan, hogy Saul először tüllel-vassal üldözte a keresztényeket, de aztán rájött arra, hogy sokkal többet tud nekik ártani, ha Szent Pállá változik.

Az egészen biztos, hogy Jézus szellemi hagyatéka – az ún. Tamás-evangélium – az örökös zsinórmérték szerepét hivatott betölteni. Az ugyanis minden lényeges dologban eligazít bennünket. Az ősegyházban például problémát okozott a körülmétkedés kérdése (ApCsel 15,1–16,5). Pálnak az a „mentsége”, hogy csak nagyon töredekésen ismerte Jézus tanítását, az apostolok hozzáállása azonban érthetetlen. Nekik emlékezniük kellett volna arra, hogy mi hangzott el:

„A tanítványai mondták neki: Használ-e a körülmétkedés vagy sem? Mondta nekik: Ha használna, atyjuk körülmétkednek nemzené őket anyjuktól. De az igaz körülmétkedés Lélekben, meglelt mindent” (Tm 52.).

Jn 6,63; 7,22; Róm 2,28–9

1. A körülmétkedés nem használ semmit a királyi lelkiállapot elérése szempontjából.
2. Mit profitálhat az ember (lelke) egy csecsemőkorban (tehát tudtán és akaratán kívül) elvégzett műtétekből?
3. Mi lenne Jézus véleménye a gyermekkeresztelésről?
4. A körülmétkedés az Istennel kötött nemzeti szövetség jele !
5. A tanítványok tkp. ezt kérdezik: „Kivételezett helyzetben vannak-e a zsidók?”
6. Isten csak a férfiemberrel köthet szövetséget?
7. A zsidókon kívül más népek is gyakorolják a körülmétkedést, jobbára egészségügyi megfontolásokból.
8. A körülmétkedés rítusa nem a mózesi – a Törvénnyel szabályozott – időkre vezethető vissza, hanem még régebbre, a barbár „atyák” korára (vö. Jn 7,22).
9. Isten nem tud szövetséget kötni nemzetekkel, csak egyénekkel (vö. Tm 1., 2.).
10. Az Istennel kötött szövetségnek nem a körülmétkedés a jele, hanem a magabiztosság és a tudáson alapuló belső béke (vö. Tm 49.).
11. A szellemnek nincs szüksége a hústestre (vö. Tm 28.).
12. A nőket nem lehet körülmétkelni.
13. Isten a nőkkel is szövetséget köt (vö. Tm 115.).

Teljesen világos tehát, hogy csak az élő, közvetlen istenkapcsolat számít !... Pál ilyesmivel nem tud szolgálni...

Hol épülhet fel Isten „országá”?

Nézzük meg, mi áll erről a Szellemi Hagyatékban ! (Tm 66.)

Jézus mondta: Adjatok nekem tanítást erről a kőről, amit az építők elvetettek ! Ez a sarokkő.

Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1-8; Zsolt 118,22

az építők = mindazok, akik (látható, körülhatárolható és mérhető módon) az emberen kívül (s főleg: mások számára) akarják építeni a királyságot, vagyis a hivatalos és önjelölt mértékadók, azok, akiket az emberek „nagy”-nak és „igaz”-nak tartanak, éppen azért, mert szent kísérleteikkel Isten kedvében akarnak járni

a sarokkő = a helyes következtetésekre jutó, célirányos gondolkodás, maga a logika, az a bizonyos „szikla”, melyen a „házunk” (= egész mivoltunk) áll (vö. Mt 7,24-7)

1. Erről a „kőről” tanítást lehet adni, mégpedig Jézusnak.
2. A mesternek csak a tanítványok tartoznak magyarázattal.
3. Erről a dolgról csak a Fiú-aspiránsok tudnak tanítást adni.
4. Ez a „kő” vagy „szólótó” (vö. Jn 15,1-8) azonos Jézussal.
5. Jézust meg lehet érteni.
6. Jézust János Logosznak nevezi.
7. Ha az építők (az állítólagos szaktekintélyek) pont a sarokkövet vetik el, mint használhatatlant, akkor ezek az emberek valójában dilettánsok, nem értenek a szakmájukhoz, tehát méltatlanul töltik be pozícióikat.
8. Csak a józan észre lehet alapozni, amit Jézus testesít meg.
9. Jézus az egyedüli mértékadó (vö. Jn 10,1-8)
10. Jézus Isten fia.
11. Aki Isten fia, az egy gondolkodó ember.
12. Jézus igéi kinyilatkoztatásokat tartalmaznak.
13. Jézus a kinyilatkoztatás forrása.
14. Az „építők” Jézus korában és ma is félrevezetik a népet.

Isten „országá” tehát kizárólag magunkban építhető fel !... Nyilvános működésünk során aztán a földön is kiterjed (vö. Tm 114.).

Keresés helyett építés?

„A királyságot és az Isten igazságosságát keressétek előbb, és azokhoz ezeket is hozzáadják majd nektek!” (Mt 6,25–34; Isz 132/113).

„Jézus mondta: Adjatok nekem tanítást erről a kőről, melyet az építők elvetettek. Ez a sarokkő” (Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8).

„Egy szőlőtövet ültettek az Atyától távol, és mivel az nem erősödik meg, kitépetik gyökereitől, s el fog pusztulni” (Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1; Isz 109/53).

„Jézus mondta: Le fogom rombolni ezt a házat, és senki sem tudja fölépíteni azt újra” (Tm 72., Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62).

„Én ezt a világot bizony nem sokra becsülöm, és tiértetek arcra döntöttem. Óvakodjatok attól, hogy utánam majd föllállítsátok!” (Isz 133/34,4–5).

Előszó

A címben feltett kérdés sajnos költői. A tanítványok Jézus tiltása ellenére (Lk 24,49; ApCsel 1,4–5) elkezdtek az egyház megszervezését, anélkül, hogy mesterükhöz hasonlóan megvilágosodtak volna. A szent Szellem pünkösdi „leszállása” nem valóságos történés, csak biblikus eszközökkel megrajzolt közlemény. Az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vétele egy gondolkodási folyamat eredménye (vö. Tm 1.), mely nem tud kollektív módon s egyazon időpontban érvényre jutni.

A Tizenkettőnek ott kellett volna maradnia a nagy események színhelyén, hogy a katarzis és a milió hozzásegítse őket a Dolgok megértéséhez. A fővárosban tartózkodva, egymással is konzultálva, feleleveníthették volna a tanultakat. Sajnos, a többéves, nyilvános működéssel megtűzdelt együttlét kevésnek bizonyult a tanítványok Célba éréséhez (vö. Jn 4,35–8; Tm 20d), noha Jézus egyénileg is foglalkozott velük, az apokrif evangéliumok tanúsága szerint.

A többször is rangvitázó apostolok földi királyságra vágytak, ami Izráel „helyreállításakor” realizálódhatott volna. Még az utolsó utáni órában is ebben gondolkodtak (vö. ApCsel 1,6). Ezzel lényegében visszatértek a zsidó világképhez, csak éppen a Messiás megjelenését Jézus második eljövételével helyettesítették be. Az igazi Szabadító érkezésére (a bennünk lakozó istengyermek megszületésére) persze Jézus sem tud időpontot mondani, hiszen azt csak az Atya datálhatná (Mt 24,36). Elvileg a Zebedeus-fivérek helyet foglalhattak volna az Elsőszülött jobbán és balján – ha követik őt a Fiúságban.

Jézus ilyesmiben nem reménykedett (vö. Tm 11.), ő tudta, hogy a Hagymányból kinőtt hajtás vissza fog kunkorodni a gyökerekhez. A Törvény és a próféták által megerősített Építmény (a geocentrikus és emberközpontú szemlélet) esetükben nem fog felszámolódni. Azt csak egy istengyermek rombolhatja le magában (vö. Tm 72.), tudása birtokában pedig nem is építi újra.

Az „igaz” Jakab, a „szent” Pál, s a későbbi egyházatyák kollektív és fejlődő üdv-történetben hittek, azaz aratás helyett ültettek. A gondolkodáson alapuló tudásnak persze semmi köze sincsen a vallásossághoz. Az Atya királyságát nem lehet úgy építeni, mint a szocializmust, azaz gazdasági, politikai és jogi téren. Társadalmi reformernek ott van Bemérintő János, csak hogy odaát a legkisebb is nagyobb nála (vö. Mt 11,11; Lk 7,28; Tm 45). Az első „szent kísérletet” Mózes végezte az általa kiválasztott néppel, s mi lett a vége...

Odafent

A mennyei Atya mennyei Fiainak nem kell megkeresniük az Örökkévalót. A Mennyországban közvetlen az istenkapcsolat; a Teremtő összhangban van a teremtményeivel. Ez a harmónia a Fiak helyes döntése után alakul ki. Ha ők is a csak-jóság mellett kötelezik el magukat, akkor színről színre láthatják Istent, akárcsak emberi fiai az újjászületéskor (vö. Tm 14.).

Idelent

A rosszul döntő Tékozló Fiú nem akar belépni Isten Világába, ehelyett épít egyet magának. Birodalmának az a legfőbb sajátossága, hogy hiányzik belőle a közvetlen istenkapcsolat. Ennek csak a lehetősége áll fenn, itt, a Föld nevű bolygón jelenleg csak a homo sapiens számára. Az ember keresheti Istent, ha van ilyen készítése. Érzékszerve lenne hozzá, de azt életre kell nemzeni (vö. Tm 71., 40.).

A „közvetítő” közeg

Az ember istenülő vágyait az egyház hivatott kioltani, s ezt a kollektivizálás útján véghez is viszi. A kereső csak akkor juthat valamihez, ha a mennyből adják neki (Jn 3,27). Aki lemond az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásról, az nem ér Célba. A tanítóhivatalok dogmáit figyelmen kívül kell hagyni (Mt 23,9), mert tudásunk csak ekkor múlhatja felül a mértékadókékat! (Mt 5,20).

A Sötétség Fejedelme

Az Ördögöt bukott angyalnak is szokás nevezni, ami két okból is téves meghatározás. Az „angyal” – a kereső ember viszonylatában – olyasvalaki, aki szellemi sikon közelíthet hozzánk, mint a kinyilatkoztatás vételének segítője (vö. Tm 89.). Angyalnak nevezhetjük az Atya mennyei fiait is, ők azonban már nem tudnak hátat fordítani neki. A Tékozló fiú sem Isten Világából szakadt ki, hiszen éppen az a bűne, hogy nem akart belépni a Mennyországba. Ő a rossz döntésével „bukott meg”, s ennek önfejlésége az oka. Ez a lelkület tette Sátánná, a hazugságok kútfejevé (Jn 8,44). Személyes létezőként, de az általa létrehozott Rendszer gépezetével gyilkolja az embereket (= fosztja meg őket a Pneumától).

Vezércsel

A hazugság atyja „agyonhallgatja” Isten létezését, olybá tünteti fel, mint aki teljesen felesleges az ember számára. A természettudományok simán nélkülözni tudják ezt a „hipotézist”, mert az anyag tulajdonságai kötik le őket. A teremtés koronája tudásának függvényében érzi magát királynak; minél többet fog fel, annál beképzeltőbb lesz. Egyéni boldogságát is képes társadalmi dicsőségre cserélni. Az emberiség oltárán áldozza fel magát, mert nem ismeri fel a nagy lehetőséget.

Az igazi ellenfél

A homo sapiens a „mammon” bűvöletében él, azt szolgálja, s az tartja fenn. Célja a bebiztosított bőség, hajtómotorja a nyereségvágy. Az ember valódi istene az a világ, amelyben be akar rendezkedni. A gazdag ifjút és az esztelen gazdagot ez a beilleszkedni tudás öli meg, országbeli értelemben. Mindenkinek ott lesz a szíve, ahol a kincse van (Mt 6,21). Szív nélkül nincs Élet, az ember semmit sem adhat cserébe a lelkéért... Ádám tragédiája abban rejlik, hogy jól érezte magát a földi paradicsomban, így annak talajába is került (vö. Tm 86.). „Az élet szerelme” elsorvasztja a Pneumát, saját (evilági) énünk gyűlölete viszont életre nemzi azt (Lk 14,26–7). A Fiú-aspiránsoknak Jézus szerint választaniuk kell: „Tudjátok meg, hogy itteni világotok úgy viszonylik örök életetekhez, mint napkeletetek viszonylik napnyugatotokhoz. Valahányszor kelet felé jöttök, nyugattól távolodtok; viszont valahányszor nyugat felé közeledtek, egyre inkább elváltok kelettől”.

(Isz 142/193)

Az istenuralom tévútja

Kezdetben minden társadalmi formáció teokratikus volt, azaz a rendszert nem lehetett szétválasztani államra és egyházra. Az uralkodók Isten kegyelméből országoltak, sőt, néha maguk is istenek voltak. A nép életét a teremtő törvényei szabályozták, s ezek betartását a hatalom felügyelte. Az irányításból természetesen a papi kaszt is kivette a részét, a mindenkori erőviszonyok függvényében. Sokan úgy gondolják, hogy ez volt az „aranykor”, s hogy ez lenne az emberiség fejlődésének a csúcsa. Ők bizonyára nem tekintették át Izráel történelmét, pedig érdemes, az atyáktól egészen mostanáig.

Ábrahám, Izsák és Jákob népei barbár törzsszövetséget alkottak, amit egyfajta vérszerződéssel pecsételtek meg (vö. Jn 7,22). Egyistenhitük ekkor még teljesen valószínűtlen, a monoteizmust Mózesnek kellett megszilárdítania, mégpedig tűzzel-vassal. A kiválasztott mivolt és a szövetségkötés „ténye” is tőle eredeztethető (MTörv 5,2–3). Az Úrtól semmiféle kinyilatkoztatás nem érkezett; az istenkapcsolat helyére a Törvény került. Ez az „alkotmány” részletesen szabályozta a mindennapi életet, betartása pedig garantálta az üdvözülést. Mindenfajta szent kísérletnek ez az alapja: cselekedd ezt és ezt, s ha maradéktalanul megteszed, akkor minden jó lesz. Magyarán: fogjuk meg és vigyétek ! Egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás s élő istenkapcsolat nélkül...

Az idők folyamán a Szabadítóból diktátor lett, a zsarnokot végül meg is ölték. A teokratikus berendezkedést királysággá alakították át (1Sám 8,1–35), ezzel pedig a szekularizáció újabb lökést kapott. Az elvilágiasodás oka azonban magában a valláserkölcshen rejlik. Ha ugyanis az a célunk, hogy a lehető legtökéletesebb társadalmi rendszer segítségével illeszkedjünk be *ebbe* a világba, akkor egyértelműen a mammont szolgáljuk. Isten helyett a teremtés koronájára fogunk koncentrálni, így az Örökkévaló feleslegessé is válik. A zsidó világkép eleve materialista, ahogy más vallásoké is. A hit valójában csak arra jó, hogy az ember istennek tetsző módon élhesse ki az ösztöneit (1Móz 1,28). Ez persze nonszensz (vö. Mt 6,24; Tm 46.; Isz 29/90), de a papok éppen arról biztosítják híveiket, hogy ez lehetséges...

A vidám pokol

Evilág ura és teremtője (az Atya tékozló fia) a kommunista diktátorhoz hasonló, aki bizonyítani akar a Nyugat felé. Lám, alattvalóim szeretnek engem, s jól megvannak nélkületek. A Sátán egy működő birodalmat akar felmutatni, hogy ily módon igazolja bűnös döntését. Célja a teljes szekularizáció. Akkor van nyert ügye, ha a homo sapiens a Pneuma nélkül is boldog. Az ún. szent kísérletek pont ezt a végkifejletet segítik elő ! Az ember ugyanis egy élhető világban nem gondol Istennel... A teremtés koronája simán be tud illeszkedni egy anyagelvű világba. Isten „országának” építői az Ördög kollaboránsai, bár tudtukon kívül teszik atyjuk akaratát (vö. Jn 8,31–47).

Az igazi gnózis

Jézus többször is azt állította az őt meghallgató mértékadó személyiségekről, hogy azok meg akarják ölni (Jn 7,19c; 8,37). Az érintettek heves tiltakozása (Jn 7,20) azt mutatja, hogy ez a szándék öntudatlan módon, mintegy *programvezérelten* ölt testet. Az Emberfi beszéde az ellenkező előjelű lelkület miatt „nem fér meg bennük”, azaz nem képesek megérteni azt. Ebben atyjukra (urukra, teremtőjükre) hasonlítanak, akiben szintén nincs meg az igazság, vagyis a tudásból fakadó helyes magatartás (Jn 8,37–47). A problémákat az ismeretek hiánya okozza, a legelsőől (Jn 1,46a) a legutolsóig (Lk 23,34a). A Sötétség Fejedelme mindenkit tudatlanságban tart a hazugságaival. Ezért kell tisztában lennünk a valósággal !

Élet a külső sötétségben

Előszó

Ma már senki sem veszi komolyan a poklot. Az emberek Istent se nagyon hiszik, az Ördögön meg jobbra csak élcelődnek. A transzcendens félelem persze mindig is a Teremtő viszonylatában képződött, mégpedig a hagyományos, bírói istenkép miatt. Ez a fegyelmező eszköz Mózes óta s a legutóbbi időkig jól működött. Nem olyan régen a „tisztítótűz” még bevett fogalom volt, mint az üdvözülés lépcsőfoka. A közbeszédből való kiszorulást sajnos nem a logika okozta. Hiszen nagy kérdés, hogy egy jó Isten hogyan tud rossz dolgot teremteni, úgy erkölcsileg mind gyakorlatilag... Az sem elhanyagolható nehézség, hogy helyileg hol is lennének ezek az „intézmények”. Arról nem is beszélve, hogy a cselekedeteivel egyidős Örökkévalónak folyamatosan kéne poklot (is) teremtenie. A témában – mint mindig – Jézus logionjai igazítanak el.

A pokol tornácán

A távoli, sanyarú jövővel való fenyegetésnek nincsen visszatartó ereje, mert az ember nem tud a pokol kínjaira gondolni. Ez túl homályos és bizonytalan távlat ahhoz, hogy megijessze őt. A homo sapiens egyáltalán nem veszélybe kerülésnek éli meg a bűnre csábító alkalmakat. Általában nem is problémázik a dolgon, legfeljebb az események után. Elméjében még „a tisztázáskor” is zavar uralkodik. Egy keresztény nő például azt mondta szeretőjének: „Házasodjunk össze, úgy naponta vétkezhetnénk !” Hasonlóan mosolyognivaló a sóvárgó fiatalember kijelentése is: „Ha Isten megsegít, akkor holnap gyónhatok”. Az alkoholizmusban szenvedők is rendszeresen *szenedni* indulnak. A tudathasadásos állapotot az okozza, hogy az ember – alanyi jogon – nem tudja, hogy mi a jó, s mi a rossz. Valójában nem evett a tudás fájáról, így nem ismer (gnózis !) jót és rosszat. Evilág Ura ugyanis csak így tud irányítani bennünket.

A szoros út

Jézus szerint a helyes istenkép a kulcsa mindennek (vö. Tm 17.). A zsidókeresztény kultúrkörben azonban „készen kapott” kinyilatkoztatások várják az embert. Ez az a széles és kikövezett út, melyre nem szabad rálépni (Mt 7,13–4). Ismereteket ugyanis csak a saját (teológiai) lábán megálló személy nyerhet (vö. Tm 22.). Aki látja az Atyát (vö. Tm 14.), az fel tudja ismerni a világot (vö. Tm 55., 81.), így az embert – mint olyat – is képes definiálni. Egy torz istenkép viszont helytelen világképet eredményez, melybe pokol és tisztítótűz egyaránt belefér.

Hol vagyunk?

Ha nem akarunk azzal az egyházzal vánszorogni, amelyik csak Galilei után négyszáz évvel ismerte el, hogy a Föld forog, akkor be kell látnunk: a geocentrikus és emberközpontú gondolkodás a múlté. Nem parányi bolygónk „a világ”, hanem a Kozmosz, és nem a homo sapiens a teremtés koronája. Az Univerzumban az evolúció más irányokat is vehetett, akár „ember utáni fokozatok” is létezhetnek. A megmentés azonban nem a világürből érkezik. Ez a Harmóniának nevezett közeg ugyanis egy sötét és hideg, gyilkos sugárzásokkal teli üresség, melyet mesterséges fények világítanak be. Időről időre azonban a csillagok is megsemmisülnek, halálukkal más égitesteket is a katasztrófa szélére sodorva.

A pokol számára azonban a Kozmoszban sincs hely, hacsak az egészet nem vesszük annak, s ez a gondolat bizonyos értelemben igaz is. Isten teremtése–Világa ugyanis nem lehet rossz. Egyrészt az Tőle–Belőle származik, másrészt őt kifejezetten a jót cselekvés szándéka vezeti. Az ő világában nem lehetnek élettelen, halandó és mulandó dolgok. Nincsenek is, mert az ő világa a Mennysország. Az Ördög legnagyobb hazugsága az, hogy a Kozmoszt Isten teremtette. Ha így volna, akkor a Mennysországban élnénk, itt és most. De ugye, nem abban élünk?

Kire hasonlítunk?

A Jóisten nem a porból teremtene minket és nem a porba küldene vissza. Ő nem zárna bennünket halandó testbe. Nem ilyen megalázó, szétválasztó jellegű, uralkodásra alkalmas és kiszolgáltatottá tevő módon látna el nemi sajátosságokkal. Nem tenné függővé biológiai életünk milyenségét embertársainktól. Nem verne meg parancsolólag jelentkező szükségletekkel. Nem sokasítaná meg terhességünk kínjait. Nem arcunk veritékével kéne keresnünk kenyerünket. A mi Istenünk nem bosszúálló (1Móz 3,15). Ha az ő képmásai lennénk, akkor nem volnánk önzők, hálátlanok, irigyek, gőgösek és hazugok. Nem előre beprogramozott automatákként viselkednénk, gépies, kiszámítható módon. Nem kéne alvással gyakorolnunk a majdani halált. Lenne szabad akaratum, és lehetőségünk annak gyakorlására.

Más felismerésre kell térni !

Lehet-e ez egy Isten által teremtett világ? Hiszen ebben még a létét is bizonygatni kell ! Ez az élet ateistákat termel... Azt mondják: Istennek egy mentsége van, az, hogy nem létezik. Az emberiséget egy személytelen, ördögi Rendszer örölgeti. Evilág Ura igen keveset nyújt az egyén számára, azt is nagyon drágán, egyáltalán nem biztosan, és semmiképp se tartósan. A földi civilizáció totális fenyegetettségben él, háborúk, katasztrófák és balesetek közepette, válságtól válságig, túlnépesedve, csökkenő energia- és élelmiszerforrásokkal, szennyeződő környezetben. Betegségek, járványok és allergiák keserítik meg életünket. Népiirtásokkal teli múltunk nyomasztó, jövőnk bizonytalan. A hulladékhegyeket természeti csapások mossák el...

A kereső embernek egyértelműen el kell döntenie, hogy jó-e ez a világ. Hite és életvitele ugyanis a választától függ. Az idők kezdete óta seregnyi szent ember próbálta meg úgymond „tisztára mosni” Isten becsületét. Ha e világ jó lenne, nem kellett volna fáradozniuk... Sok próféta és igazságos szerette volna megérteni a Dolgokat, de ez nem volt lehetséges, mégpedig az alapállásuk miatt (vö. Mt 13,17).

Nem tudták, hogy „a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel” (Jak 4,4). „Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete... Mert mindaz, ami a világban van... nem az Atyától, hanem a világtól van” (1Ján 2,15). „Kinyilatkoztatta Isten Jézusnak: Amikor valamelyik szolgáltnak a szíve mélyéig eljutok, és semmit sem találok benne e világnak és ennek az életnek a szeretetéből, akkor eltöltöm őt szeretetemmel, és mint barátot megtartom oltalmam alatt” (Isz 29/90).

Hít kérdése az egész

Evilág valójában egy siralomház (vö. Isz 57/129), ezután tehát csak a halál következhet. Ez felismerés kérdése. Az viszont tapasztalati tény, hogy ebben a világban csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni. Akkor is, ha gazdagok vagyunk. Mi több: a csapások a hívőket sem kerülik el. Az ilyesmiktől csak azok mentesülnek, akik „bemennek” a királyságba, vagyis nem maradnak kint a külső sötétségben. A többiek számára maradnak a pokoli körülmények... Jézus erről beszél, nem másról:

„Bizony azt mondom nektek, Izráelben senkinél ekkora hitet nem találtam... Azt mondom nektek, hogy a mennyek királyságában napkeletről is, napnyugatról is sokan fognak érkezni s Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal asztalhoz dőlni. E királyság fiait ellenben ki fogják dobni a külső sötétségbe, ott lesz aztán sírás és fogcsikorgatás” (Mt 8,10–2; Lk 13,23–30).

Izráel = Jézus saját monoteista kultúrköre, ahol írásos anyagokra hivatkozhatott mondanivalói szemléltetésekor

hit = Jézus státusának felismerése és a beszédeknek való feltétlen hitelt adás

a mennyek királyságában

érkezik valaki = királyként közeleg, s ez a királyság benne van, az ő személyében jön közel fizikailag is (vö. Tm 27.)

Ábrahám, Izsák és Jákob = az Istennel kötött szövetség szimbólumai

asztalhoz dőlni = egy társaságba kerülni, egyenrangú felekként

e királyság fia = Izráel ama generációja, akikhez Jézus személyesen szólt

a külső sötétség, ahol sírás és fogcsikorgatás van = evilág

1. Izráelben nagyon kevesen fogadták el Jézust Isten Fiának–Felhatalmazottjának.
2. Izráelen kívül sokan elfogadják majd őt, s ezek a személyek királlyá lesznek.
3. Ezekkel az emberekkel Isten szövetséget fog kötni.
4. Az egyetlen és igazi szövetség az Atya–Fiúság.
5. Hol és mikor köttetik meg ez a szövetség?
6. Izráel szóban forgó generációjával nem köttetik meg az igazi szövetség.
7. Mi ennek az oka?
8. A sötétségben nem lehet látni semmit.

A megmentődés lehetősége értelemszerűen bennünk van (Tm 2a). Ennek a feltörő forrásnak a vizét az Emberfi méri ki számunkra (Tm 12.). Ha a századoshoz hasonlóan hiszünk neki, akkor kinyilatkoztatásokhoz juthatunk. Királlyá az ily módon megszerzett tudás tesz bennünket. Aki viszont kételkedik Jézus státusában, az (a külső) sötétségben fog maradni. Ez a szegénység nemcsak körül veszi a delikvenst, de beléje is kerül. A paragon hagyott Pneuma miatt az illető ugyanis beleolvad a környezetébe (Tm 2b). Ezzel aztán meg is határoztuk „a pokol” fogalmát, mely a közvetlen istenkapcsolat hiányával egyenlő.

Isten által teremtett pokol tehát nincs, sőt, a Sötétség Birodalma sem az. A kozmosz börtöne ugyan mindenkit fogva tart, de a Tékozló fiú egy működő birodalmat akar. A sátni örömhír mentén mindent lehet csinálni, leszámítva a közvetlen istenkapcsolat kialakítását. Ez a valami hiányzik ebből a Káoszól, s alkotója nem is túri el. Az ember is jól megvan nélküle, bár sírva és fogcsikorgatva él. A halál árnyékában persze megjön az esze, de akkor már késő. A megmenekülés lehetősége ugyanis nem áll fenn élethossziglan. Ha ezt a szalmaszálat Isten nyújtaná, akkor „ráérnénk” a dologgal, de ezt a meccset időre játsszák! (vö. Tm 58., Mt 25,1–13).

A megtisztító tűz

„A mennyek királyságát olyan emberhez hasonlítom, aki nemes magot vetett ugyan szántóföldjébe, de mialatt az emberek szunnyadtak, eljött ellensége, gyomot vetett a búza közé, majd odébbállt. Mikor aztán szárba szökött és gyümölcsöt termelt, akkor láthatóvá lett a gyom is. Ekkor odamentek a gazdához a rabszolgái és így szóltak hozzá: Uram, hiszen te nemes magot vetettél a szántóföldedbe, honnan van hát benne a gyom? Valamilyen ellenséges indulatú ember tette azt – mondta a gazda –, mire a rabszolgák megkérdezték: Akarod-e, hogy elmenjünk és összeszedjük? De ő így szólt: Nem. Esetleg mikor a gyomot szeditek, vele együtt a búzát is gyökerestül kihúznátok. Hagyjátok, hadd nőjön az aratásig a kettő együtt! Aratás idején majd megmondom az aratóknak: Először a gyomot szedjétek össze és kössétek kévébe, hogy megégjen, a búzát pedig csűrömbe gyűjtsétek!” (Mt 13,24–30). [Tm 56.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a gazda, aki nemes magot vetett = az Atya

a szántóföldje = az emberi lélek

mialatt az emberek szunnyadtak = éjjel, tehát sötétségben!

az ellensége = a vádlónak vagy Sátánnak nevezett tékozló fiú
a Gazda rabszolgái = az Atya mennyei fiai
az aratás (napja) = az emberi megvilágosodás időszaka
az aratók = az értelmes (vö. Jn 4,35–8; Tm 20.) emberek

1. Csak az Atyának van nemes magja, melyet el kell és lehet hinteni.
2. Az Atya jót akart.
3. A Sötétség Fejedelme a sötétséget használja ki.
4. A nemes mag közé gyomot lehet vetni. (Ez nincs megakadályozva.)
5. Kik akarhattak segíteni mennyei Atyjuknak?
6. Az Atya mennyei fiai közbe akartak lépni.
7. Az Atya jobb belátásra bírta őket.
8. A jó fiak hallgatnak Atyjukra.
9. Az aratás napja egyszer eljő.
10. Ahhoz, hogy eljöhessen, először vetni kell.
11. Jézus már megtette a magáét (vö. Jn 4,36–8).
12. Számunkra mikor jön el az aratás napja?
13. Hol jön el?
14. Kik lesznek az aratók?
15. Mit fognak learatni?
16. A gyom haszontalansága egyszer nyilvánvalóvá válik.
17. Kik előtt lesz ez nyilvánvaló?
18. Kik fogják összeszedni, kérébe kötni és elégetni a gyomot?
19. Honnan fogják összeszedni azt?
20. Miért a gyommal kell kezdeni? (vö. Mt 13,43; Tm 61.).
21. Ami megsemmisült, az kinőhet újra? (vö. Tm 72.).
22. Hol nem fog az újra kinőni?
23. Hol van az Atya csűrje? (vö. Mt 6,19–21).

A példabeszéd mondanivalója az, hogy az Atya emberi fiainak nem a másokban való gyomlálás a feladata, hanem a vetés ! Ebben is Jézust kell utánoznunk. De ahhoz, hogy mi is vethessünk, először meg kell semmisítenünk magunkban a gyomot, aztán már learathatjuk szellemi fáradozásaink gyümölcsét.

A „tisztító tűz” tehát bennünk lángol, mégpedig egyéni és személyre szabott módon. Gyomlálni és égetni maguk az aratók fognak; vagyis a Fiú-aspiránsok... Az angyalok csak a kezükre játszanak, ahogy a kerítőhálós hasonlatban is (vö. Mt 13,47–50). Ezt a beígért szellemi segítséget azonban kizárólag azoknak lehet nyújtani, akik már elindultak a megvilágosodás útján (vö. Tm 89.).

Földönkívüli teológia

A tudományos-fantasztikus irodalom léte és népszerűsége kezdettől fogva azt bizonyította, hogy az ember érdeklődik az Univerzum iránt. Főként az foglalkoztatja, az teszi érdekessé az egészet, hogy létezik-e máshol is a földihez hasonló, vagy attól elütő, idegen, netán baráti civilizáció. Az alaptervek szerzői komoly és képzett tudósok, Asimov például a tudományok doktora, Fred Hoyle-ről pedig már fizikai törvényt is elneveztek. A sci-fi írókat a közvélemény automatikusan materialistának gondolja, bár ez egyáltalán nincs így. E gondolkodók jelentős része szovjet-orosz, de esetükben is igazságtalan az „ateista” megbélyegzés. Az, hogy a kollektív tudattalanban a tudós szemben áll Istennel – az egyházak műve.

Amíg a science-fiction nem léphette túl az irodalom kereteit, addig írótól és olvasótól egyaránt nagy képzelőerőt kívánt. Ily módon inspirálta a gondolkodást, s ez önmagában nézve is pozitívum. Jómagam faltam az ilyen témájú könyveket, később írtam is néhány fantasztikus novellát.* Az első „időutazó” is magyar volt: Madách Imre, aki Ádám személyében mindent bejárt, amit emberközéppontú és geocentrikus gondolkodással be lehetett. A keresztény teológia és a modern tudomány ötvözésére pedig Barcza Barna** tett kísérletet.

Az űrkutatás egyrészt természetes emberi kíváncsiság, másrészt a mammon-hajhászás (vö. 1Móz 1,28) csillagos égig való kitolása. A tudományos versengés mögött persze gazdasági érdekek is meghúzódnak. Az elsőség nemcsak presztízskérdés, hanem politikai és hadászati is. Emellett szinte eltörpül az UFO-hisztéria, ami jól eladható terméknek bizonyul, s a harmadik évezredre talán vallásos szintre is emelkedik.

A homo sapiens világűrbe való kilépése teológiai szempontból is nagy jelentőségű. Sajnos, a kozmikus perspektívából való szemlélődés csak maroknyi embernek adatik meg, s azok is ritkán beszélnek az érzéseikről. Ezek az asztro- és kozmonauták kivétel nélkül katonáemberek, akik foglalkozásukból kifolyólag anyagelvűek. Egyikük mégis eladogta egy interjúban, hogy amikor meglátta a hatalmas Földet minden felfüggesztés és alátámasztás nélkül, akkor egy szempillantás alatt tudatosodott benne két dolog: Isten léte és az ember porszem-mivolta. Másikukban akkor omlott össze a geocentrikus és emberközéppontú szemlélet, mikor a Holdon állva hüvelykujjával el tudta takarni bolygónkat, annak minden problémájával együtt.

A nagy gondolkodók – mint például Madách – az íróasztal mellől is fel tudnak emelkedni erre a szintre, de az emberek többsége csak az orráig lát. „A kozmosz meghódítása” címen előadott űrséta nem sokkal több annál, mint mikor a kisgyerek először áll lábba, megtéve az első (fantasztikus?) lépéseket. Nem elképzelhetetlen, hogy az ember egyszer uralni fogja a maga három-négy dimenziós terét, de kérdéses, hogy a valóság hány dimenziós.

Egy korábbi írásomban*** már rámutattam arra a tényre, hogy az egyén tulajdonképpen semmit sem várhat egy „harmadik típusú találkozástól”. A homo sapiens, mint olyan, ugyanakkor sokat remél – az emberiség szempontjából. A kollektív várakozás viszont a vallás szakterülete, ezért most néhány dolgot tisztázunk.

*

* *Életfogytiglan* (mek.oszk.hu/10300/10405)

** *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

*** *Bizonyos értelemben*, Rakéta regényűjság, 1991. augusztus 6.

Van Isten, s csak azért lehet, mert jó. Létezése garancia a homogén lelkületére. Ő csak-jó lehet, jósága pedig a teremtésben nyilvánul meg. Tekintve, hogy Isten örök, e teremtésnek „egyidősnek” kell lennie vele. Következésképpen a teremtés nem egyszeri, nem szakaszos, hanem folyamatos. Isten jóságát és időtlenségét figyelembe véve ez egy soha-meg-nem-szűnő folyamat. A teremtés tehát Isten lényegéhez tartozik, ezért maga a teremtés is jó. Isten nem a semmiből, s nem varázspálcával teremt, így a teremtés produktumai Tőle-Belőle származnak. Istentől teljesen független dolog nem létezhet, mert akkor ez az „anyag” szintén isten lenne. A végső ok viszont csak egyetlen valami lehet, ami, ha létezik, akkor csak-jó. Így hát visszaértünk a Jóistenhez.

Isten a lényegét illetően változatlan. Ez azt jelenti, hogy mindig jólelkűen viselkedik. Ezért s ily módon tökéletes. Ezt a fajta tökéletességet emberi fiai is elérhetik, ha összhangba kerülnek a lelkiismeretükkel (Mt 5,48). A Jóisten azért boldog, mert nála ez az összhang állandó.

A jóisteni teremtés produktumai jók és szépek, élettartamuk pedig örök. Isten és Teremtényei a Mennysorszámban élnek, s ez a Világ öröktől fogva létezik. Isten Világát a közvetlen istenkapcsolat jellemzi. Ez azt jelenti, hogy a Mennyei Atyának csak mennyei fiai lehetnek. Ezek a fiak valóban istenképűek, így atyjukhoz hasonlóan jók, tökéletesek és boldogok. Jóságuk őket is tovább-teremtésre inspirálja; ez életük értelme, s fő foglalatosságuk. Isten Világa tehát folyamatosan tágul.

Innen az Olvasónak már egyedül kell tovább mennie !

Segítő kérdéseim a következők:

1. Az emberek a Mennysorszámban élnek?
2. Az emberek jók és szépek?
3. Élettartamuk örök?
4. A Föld nevű bolygó öröktől fogva létezik?
5. És a Kozmosz?
6. Ez a „Világegyetem” sose múlik el?
7. Mi hiányzik az egész Univerzumból?
8. Istenképű-e az ember?
9. Boldog-e az ember?
10. Tud-e teremteni?
11. Van-e szabad akarata?
12. Társulnak-e ehhez lehetőségek?
13. Ha nem, akkor nevezhetjük-e ezt annak?
14. Szép-e ez a világ?
15. Tökéletes-e?
16. Miért változik benne minden?
17. Miért hazug?
18. Miért zajos?
19. Miért igazságtalan?
20. Miért ostoba?
21. Miért gonosz?

Széljegyzetek a világvallásokhoz

Albert Schweitzer gondolatai alapján

Előszó

A világ nagy vallásait nem lehet megjegyzésekkel elintézni. Jézus logionjaival azonban bátran szembesíthetjük őket... Jőmagam az elsők között voltam Magyarországon, akik megvásárolták a Koránt, amint anyanyelvünkön is hozzáférhetővé vált. A júdaizmust úgy tanulmányoztam, hogy azt nem mostam össze a kereszténységgel. Kisközösségünkben sokáig foglalkoztunk a nem katolikus gyülekezetek hitével. A rendszerváltás után lehetőség nyílt a keleti vallásokkal való megismerkedésre is. Nyugodtan vállalkozhatom tehát a téma taglalására, akár segédeszköz nélkül. „A keresztyénség és a világvallások” c. mű azonban mindannyiunknak jó vezérfonál a gondolkodáshoz. Ennek keretében óhatatlanul vitatkozni fogunk a szerzővel is, noha nem ez a cél.

1.

„Önök – velem együtt – az evangéliumot akarják hirdetni a világban. Akkor pedig szükséges, hogy tisztában legyünk vele: miért az evangélium a legfőbb bölcsesség számunkra. Miért tekintjük kovásznak, melynek az a feladata, hogy az egész emberiség gondolkodását, akaratát és reménységét megkelessze?”

Az evangélium hirdetéséhez először is tudni kell azt, hogy *mi* az Örömhír. Ez csak a más felismerésre való térés után válik nyilvánvalóvá. Megvilágosodás hiányában rejtve maradnak előttünk a Dolgok (vö. Mt 11,25–30). A prédikátorok valójában nem az örömhírt teszik közzé, csak az ahhoz vezető Igéket. Jézus tanítványai sem tettek többet: áthagyományozták mesterük szavait, de azok értelméhez nem jutottak el. Ha nem fejtjük meg a logionokat, akkor a legfőbb bölcsesség nem tud felszínre törni. Ez a kovász először magát a kereső embert keleszti meg. Ennek hiányában a gondolkodó sem tud demonstrálni semmit. Az igazi hirdetés ugyanis a személyes példa (vö. Tm 27.).

2.

„A keresztyénség azonban egy jobb világ iránti izzó reménységből él.”

Azt is mondhatnám, hogy bár így lenne, de nem mondom. Ez a kijelentés legfeljebb a párját ritkító szerzőre igaz. Az egyházak hívei egyáltalán nem „izzanak”, nagyon is langyosak. Egy jobb világ persze kéne nekik, de éppen az irányultsággal van a baj. A keresztyénségnek ugyanis Isten felé kéne tapogatóznia, s nem a mammont megtestesítő világ felé. A célkitűzés is túlságosan szerény: a tökéletes környezet helyett beéri „egy jobbal” is. Ám bármilyen ideális legyen a szóban forgó világ, nélkülözni fogja a közvetlen istenkapcsolatot. Ennek hiányában viszont prolongálódik a homo sapiens testbe zártsága, nemi meghatározottsága, társadalmi függősége, kínzó szükségletei, s az öregedéssel elkezdődő pusztulása. De ha csak a mindent értelmetlenné tevő halál marad, akkor se csináltunk semmit...

3.

„A keresztyénség szerint a megváltás abban áll, hogy Isten elhozza ezt a jobb világot, az Isten országát, s abba befogadja azokat, akik magukat kegyesen és erkölcsösen megőrizték.”

Ennél szabatosabban aligha lehet megfogalmazni egy téveszmét... Ez a mondat valójában a júdaizmus hitvallása, a zsidó világkép alapján. Eszerint az Úr itt a Földön rendezi be az ember számára a Mennyországot, amelynek természetesen csak a Törvényt betartók lehetnek a polgárai. Eme új világ egyáltalán nem lehet vonzó a hívek számára, hiszen abban is jámboran kell majd viselkedni, legalábbis feltehetően. A zsidó és az iszlám Paradicsom – a keresztyénnel ellentétben – éppen ezért földi gyönyöröket ígér.

Jézus ezzel szemben sohasem szólított meg egy materialista módon gondolkodó kollektívumot. Ő mindig a tanítványaihoz beszélt, azokhoz, akik reményei szerint követhették volna életútjában. Az Örömhír mindenkinek szól, de csak személyenként fogható fel. A megmenekülés lehetősége egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás útján használható ki. Isten Országáa nem „egy jobb világ”, hanem egy tudatállapotbeli királyság. Uralkodni és nyugalmat találni léleekben lehet (vö. Tm 1.), nem pedig egy látható és körülhatárolható országban (vö. Tm 114.). Még Pál is hallott erről a szem-nem-látta dologról (vö. Tm 16.), melyet nyilvánvalóan az eszünk használatával ragadhatunk meg (vö. Tm 40.). Az Atya csak akkor tudja elhozni azt nekünk, ha mi magunk is elébe megyünk (vö. Tm 89.). A kegyesség és erkölcsőség semmit sem használ (vö. Mt 23,25; Tm 90.), éppen ellenkezőleg!

4.

„Jézus és Pál Isten országáról szóló tanításában az egymáshoz leközelebb álló vonás az, hogy e világ végét és a természetfölötti világ kezdetét egészen közelre várják.”

E két személy nem fér meg egymással egy mondatban! Az Emberfi Isten felkent Fia volt, aki mindent tudott (vö. Jn 3,35), s ezért kinyilatkoztatással „foglalkozott”, Pál pedig önjelölt mértékadóként, a saját feje után (vö. Jn 5,43) vallást alapított. Következésképpen mást-mást gondoltak e világ végéről, s az „új ég, új föld” keletkezéséről. Jézusnál a kettő egybeesik, az időpontot pedig csak az Atya adhatná meg, mivel a más felismerésre térés a kereső ember fejében megy végbe (vö. Tm 114.). Az Emberfi szerint ez a lehetőség „egészen közel” van, hiszen az új világnézetért sehová se kell menni (vö. Tm 2.). A helyes szemlélet kialakítása rajtunk múlik! Ez mindig az egyén és az Atya dolga (vö. Jn 6,37–45), így a „mikor” kérdésére Jézus sem tud válaszolni. A megvilágosodás nem függ össze semmilyen földtörténeti eseménnyel, mivelhogy nincs is köze „a föld”-höz (vö. Jn 3,31–6). Pál a júdaizmus ősi várakozásának szellemében él, Jézus azonban ellensége mindenféle várakozásnak!

5.

„Ignatius az úrvacsorával úgy foglalkozik, mint a halhatatlanság gyógyszerével.”

A szerző feltehetően nem tudta, hogy mit mondott ki. Ugyanis – ha megértjük az utolsó vacsora szimbolikáját – rátapintott a lényegre. Természetesen maga a rítus nem használ semmit, s az eszközök sem változnak át, de igenis közvetítenek valamit. Ez a valami pedig Jézus nekünk szánt mondanivalója. Egy rendkívül egyszerű dologról van szó, olyasmiről, amit többször is nyomatékoztott. Kenyértörés és borivás nélkül is gyorsan felfogható. Más evangéliumokban többször is szerepel, körítés nélkül. Ha nem a szimbólumból akarunk szentséget csinálni, hanem a lényeg megértésére törekszünk, akkor könnyű dolgunk van. Nem akarom elvenni az Olvasó örömét, így kérdésekkel vezetem rá a megoldásra.

1. Kikkel tud szövetséget kötni az Atya?
2. Hogyan válhat valaki Fiúvá? (Tm 1.)

3. Hol válhat valaki azzá? (Tm 2.)
4. Mikor realizálódhat a dolog? (Tm 107.)
5. Jézus Fiúvá vált-e?
6. Akarta-e az Emberfi, hogy kövessék?
7. Hogyan léphetünk a nyomába? (Mt 16,24)
8. Benne volt-e az Atya Jézusban?
9. Hogyan kerülhet mibelénk?
10. Mikor lehetünk olyanok, mint Jézus? (Tm 109.)
11. Ha belénk kerül, halhatatlanok leszünk-e?
12. Mi okozza ezt a halhatatlanságot?

6.

„A keresztyénség etikája egészen más, mint a keleti-görög vallásosságé. Az utóbbi csak a világtól való megszabadulással foglalkozik. Valójában nincs tevékeny etikája. Jézus azonban a prófétákhoz és a velük sok mindenben rokon Zarathusztrához hasonlóan kívánja a világtól való megszabadulást, de ugyanakkor a világban való cselekvést is.”

Jézus holtaknak nevezte a prófétákat (vö. Tm 51.), azaz olyasvalakiknek, akikben nem volt meg az Élet. Velük ellentétben azt vallotta, hogy a világtól való megszabadulás alapvető dolog (vö. Tm26.a, 55., 81., Jn 7,7; Isz 32/124; 133/34; 137/38; 158/123). A világban való cselekvés pedig a nyilvános működés időtartamára korlátozódik, ami igazából nagyon rövid idő (vö. Lk 13,31-3). Követőinek sem érdemes hosszú távra tervezni (vö. Jn 15,18 – 16,4a).

7.

„Zarathusztra vallása mutatja a legtöbb szellemi rokonságot a zsidó vallással és a keresztyénséggel... E nagy prófétai személyiség a Kr.e. 7. évszázadban élt, Perzsiában... Vallásának alap gondolata az, hogy a világ a gonosz szellemek ura: Ahriman hatalma alatt van...”

Vajon mit mond erről Jézus?

Mondta a messiás apostolainak: „Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltsélek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások és az elvetemült tettek megkötözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogy kiszabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt.” (Isz 57/129).

8.

„Az izraelita vallással azért nincs a keresztyénségnek vitakoznivalója, mert annak legelőbb gondolatait vette át és fejlesztette tovább.”

Ez a mondat elsősorban egy beismerő vallomás. A keresztyénség egyszerűen ráteyerelt a zsidó nép történelmére, kultúrájára és szépirodalmára. A Jézust meg-nem-értő ősegyháznak szilárd talajra volt szüksége. „Szerencsére” kéznél volt az a múlt, amelytől amúgy sem tudtak elszakadni. Az Emberfi ezt a visszaesést előre látta (vö. Tm 11.), az „igaz” Jakab és a „szent” Pál pedig véghez is vitte. Korrekciók persze voltak, például a körülmetélkedés kérdésében, de itt is csak a gyakorlat változott, a haszontalan lényeket (vö. Tm 52.) „átmentették” a kereszteselési gyakorlattal. Ha felfogták volna, hogy Jézus semmi ilyesmit nem kívánt tőlük, akkor meg sem alakul az az egyház, mely a pápaság történetében csúcsonyul ki. Mára már csak a hierarchia számít egyháznak, „a híveknek” nincs beleszólása semmibe.

Sajnos, a mondat tartalma sem igaz. A keresztyénség szinte lemásolta a júdaizmus sehová sem vezető eszmeiségét. Nézzük csak meg!

1. A zsidók és a keresztyétek egyaránt kiválasztottnak hiszik magukat.
2. A zsidók és a keresztyétek is úgy hiszik, hogy Isten kizárólag velük kötött szövetséget.
3. A zsidók szerint e kettőnek a *körülmetékedés*, a keresztyétek szerint a *megkeresztelés* a jele.
4. Mindkét vallás emberiség szintű és egyetemes üdvtörténetben hisz.
5. Mindkét vallás egy „hivatalos” kinyilatkoztatásra hivatkozik.
6. Mindkét vallás egy erkölcsi-etikai megigazulást gondol el.
7. Ezt mindkét vallás *az egész életre elnyújtva* képzeleli el.
8. Mindkét vallásban van „áldozati rendszer”.
9. Mindkét vallásban szent helyeken és templomban imádják Istent.
10. A zsidók szombatot, a keresztyétek vasárnap (nem) tartják az Úr napját.
11. Mindkét vallás a hagyományos imádkozásban látja az istenkapcsolatot.
12. Mindkét vallás *féli az Istent*, bírói istenképe miatt.
13. Mindkét vallás hívekre és mértékadókra tagolódik.
14. A vezetők mindkét vallásban mások által járt, széles utakat használnak.
15. A nők mindkét vallásban háttérbe szorulnak.

9.

„Hogyan száll vitába a keresztyénség a brahmanizmussal, a buddhizmussal, a hinduizmussal és a kínai vallásossággal, amelyekben Istenről és a világról mély és sajátos gondolkodás van jelen?”

Gyakorlatilag sehogy sem. Túl messze voltak ahhoz, hogy foglalkozni kelljen velük. Most meg már itt vannak a képviselőik és templomaik, hogy meghódítsák a Nyugatot, az egyház missziós törekvéseihez hasonlóan. A végkifejletet illetően ne legyenek illúzióink, mert a világtörténelem során eddig mindig a Kelet nyert. Ha a keresztyénség maga mellé tudná állítani a zsidókat és az arabokat – ami több okon is illúzió –, akkor sem állhatna ellen az expanciónak. A monoteista vallások egyébként is megosztottak, s eme széthúzás tovább gyengíti őket. Többmilliárd embert nem lehet lesöpörni az asztalról, „pogányság” címén...

Szerencsére Isten királysága nem köthető sem helyhez, sem rasszhoz. A homo sapiens a Föld bármely pontján meg tud világosodni. „Szentföld” ott keletkezik, ahol a nyilvános működés megtörténik. A tanúk és a tanítványok pedig bármilyen bőrszínűek lehetnek. Jézus keresztelési parancsa egyértelműen a tüsszel (szellemben-lélekben) való megtisztítást célozza. Ez az értelem vezérelte megigazulás bárhol és bármikor végbemehet. A Fiúvá levés nem a fehér ember kiváltsága... (vö. Jn 10,16).

10.

„A vallásban arra az elemi kérdésre keresünk választ, amely minden reggel valamilyen nyiünk előtt ott van; hogy milyen értelmet és fontosságot tulajdonítsunk az életünknek. Ki vagyok én a világban? Mit akarok benne? Mit remélhetek tőle?”

Sajnos, erre az elemi kérdésre csak a gondolkodók keresik a választ... A „homo sapiens” ilyesmivel nemigen foglalkozik. Éppen ezért kell megváltoztatnunk a „teremtés koronájáról” alkotott képünket. Jézus szerint az emberek fiai valósággal meg vannak részegülve a mammontól. Senki sem szomszédhoz az igazságra, így nincs is esélyük arra, hogy létrehozzák magukban a megmentő Pneumát (vö. Tm 27.). Ennek hiányában viszont értelem nélkül marad az élet, függetlenül annak milyenségétől. Csak önmagunk megismerése (gnózis) vezet el az igazsághoz, amely azután meg is szabadít bennünket (vö. Tm 2.).

11.

„A brahmanizmus kezdetei körülbelül a Kr. e. 1000. évig nyúlnak vissza.”

A júdaizmus erre még háromezer évet rátesz... Vajon hány ember élt azóta a világon? Mi lett velük, üdvtörténeti értelemben? Valóban azt gondoljuk, hogy a keresztyén vallás az egyedül üdvözítő? Még szerencse, hogy egyik sem az, bár mindegyik alkalmas arra, hogy a kereső találjon (vö. Tm 26b, Jn 5,39–47).

12.

(A brahmanizmus szerint) „Ebből a tökéletlen, szenvedéssel teli világból az ember maga váltja meg magát a megismerés által, s a megismerésből fakadó cselekvés által.”

Ez egy örök érvényű mondat ! Amelyik vallás nem jut el idáig, az nem is érdemes a figyelmünkre. Tartalmát Jézus is felvállalná, sőt, meg is fogalmazta azt. Nézzük hát az elemeket egyenként:

1. Ez a világ rossz, úgy, ahogy van (Isz 29/90; 62/145; 133/34; 134/35; 139/41).
2. Az ember csak maga mentheti meg magát (Tm 1.).
3. Megmenekülésének időpontja rajta múlik (Tm 40.).
4. Az ide vezető út egyéni és személyre szabott (Tm 2.).
5. Kollektív megváltás nem létezik (Tm 3.).
6. Az „üdvtörténet” az egyes emberben megy végbe (Tm 71.).
7. Ennek a folyamatnak a világ felismerése a kezdőpontja (Tm 55., 81.).
8. A tudás kulcsa a gondolkodás (Tm 4.).
9. Az ismeretekhez autodidakta módon lehet hozzájutni (Tm 26b).
10. A megvilágosodást meggazdagodás fogja követni (Tm 96.).
11. A meggazdagodás uralkodásra (istenes cselekvésre) képesít (Tm 82.).
12. Isten Fiainak ismertetőjegye a magabiztos, tudáson alapuló jót-cselekvés (Tm 49.).

13.

(A brahman) „Nem ragaszkodik az élethez és nem érdeklődik a világ iránt... Semmit sem akar tenni a világban és semmit sem remél attól. Az a szellemi elhivatása, hogy meghaljon a világ és saját maga számára.”

A jézusi idézetek felsorolhatatlanok, a bőség zavara miatt. Egyet azért elmélkedjünk csak át:

„Ha valaki hozzám akar jönni (olyan akar lenni, mint én), de meg nem gyűlöli atyját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, hozzá még a saját lelkét is, nem lehet a tanítványom. Aki nem hordja (kivégző-) keresztjét, és nem jó utánam (nem teszi ugyanazt, amit én), nem lehet a tanítványom” (Lk 14,25–7; Tm 54.).

14.

„A brahmanok és Buddha azt mondják az embernek: mivel halandó vagy, aki számára a természeti világban semminek sincs jelentősége, élj a tiszta szellemség világában. Jézus evangéliuma ezzel szemben így szól: Légy szabaddá a világtól és önmagadtól, hogy Isten hatóerejeként tevékenykedhess a világban.”

Kár, hogy ezt Albert Schweitzer mondta ki, és nem az egyház. A hierarchia évszázadok óta agyonhallgatja Jézus és a világ viszonyát. Ezt saját, jól felfogott érdekében teszi, tudniillik a hívei imádják a világot, s ezért minden téren beleintegrálódnak abba. Ha ismernék az Emberfi erre vonatkozó tanítását, akkor úgy menekülnének el az egyházból, mint patkányok a süllyedő hajóról. Az emberek fiai önmegtagadásról és keresz-

felvételtől legfeljebb a misén szeretnek hallani. Ők nőszülni akarnak és házat építeni, enni-inni, dolgozni és szeretkezni. A szentséget és a szolgálatot komikus módon ezeken belül képzelik el, de ahogy a mindennapi kereszt nem helyettesítheti a kivégzőeszközt, úgy a gyermekekért hozott „áldozat” sem ér fel az igazival. Álljon itt figyelmeztetésül a jézusi logion: „Óh, emberek fia! Csak a halálnak nemzetek, és csak a pusztulásnak építetek” (Isz 104/218).

15.

„Az indiai vallásosság az isteni mivoltot úgy képzei el, mint tiszta szellemi létet.”

A júdaizmus is így vélekedik, és Jézus szerint is ez a helyzet. Ezért kezelendő tényként az, hogy „a megmentés a zsidók közül ered” (vö. Jn 4,22c). Bizony, (a szent) Szellem az Isten, és emiatt nincs szentháromság... Az Atya azonos a saját Lelkével, így lehetett az Atya a Fiúban, s a Fiú az Atyában.

16.

„A brahmanizmus–buddhizmus és a keresztyénség közötti harcban a szellemi és az erkölcsi ütközik egymással. Indiaiakkal való vitáikban újra és újra találkoznak majd ezzel a mondattal: A szellemség nem erkölcsiség... Mi, keresztyének azonban azt mondjuk: Szellemség és erkölcsiség egy és ugyanaz. A legmagasabb szellemség a legmélyebb erkölcsiségben szerezhető meg, s folyamatosan a legmélyebb erkölcsiségben fejeződik ki.”

Jézus terminológiájában a *szellem*, a *lélek*, az *ész* és az *értelem* közé egyenlőségjelet kell tenni. Ebben az értelmes szellemben az erkölcsiség „csak” úgy van jelen, mint a dolog eredője. Az igazság tudása ugyanis elkerülhetetlenül erkölcsösséget fog eredményezni. Az „Isten igazságossága” fogalom két dolgot tartalmaz: tudást, s az ebből fakadó helyes viselkedést. Ez a magatartás a tudás erejében prolongálódik, míg a sima erkölcsőség éppen a tudás hiánya miatt áll ingatag lábakon.

A szellemség és az erkölcsiség tehát nem egy és ugyanaz. A vallási törvények betartása nem vezet megvilágosodáshoz (vö. Mt 13,17). A gondolkodást ugyanis nem lehet megspórolni (Tm 91.). Csak az enyhe iga felvétele (= a logika előtti főhajtás) segíti a helyes következtetések levonását. Az igazságosakat–egészségeseket éppen a vélt tisztaságuk akadályozza meg ebben (vö. Tm 42.). Ezek az életszentségükre büszke emberek szóba sem álltak Jézussal, vagyis a Logossal...

17.

„A brahmanizmus és buddhizmus csak a szerzetesek vallása, s nem általában az embereké... Csak a papok élhetnek a világtól való visszavonultság vallása szerint. Az indiai kegyesség propagandájában azonban ezt általában elhallgatják.”

Nyugaton ugyanez a helyzet. Valójában a hierarchia az egyház, a hívek csak fenn tartják azt. A papok nem élhetnek emberi életet, s a hívek nem viselkedhetnek papokként. Ha egy hívő előrébb akar lépni a vallásában, akkor pappá kell válnia, ami nem mindig lehetséges, s nem is biztos, hogy szeretné. Ha pedig egy pap akarja átültetni az elméletet a gyakorlatba, akkor le kell mondania a státusáról. A Törvényt betartó zsidók is lenézték tanulatlan honfitársaikat, akik tudatlanságuk folytán állandóan vétettek az előírások ellen. Olyan vallás nincs, ami „általában az embereké”, tehát minden egyének ugyanazokat a lehetőségeket kínálja. Hacsak nem Jézus örömhírére gondolunk... (vö. Tm 115.)

18.

„Egyet azonban el kell ismernünk az indiai vallásosságban: az embereket szellemi összeszedettségre neveli... A keresztyénséget mi túlzott mértékben tevékenységként képzeljük el; túl kevésbé vagyunk befelé is tekintő, önmagukkal foglalkozó emberek. Nálunk hiányzik a csend... mert jelentőségét nem látva nem fáradozunk érte, s könnyen beletörődünk abba, hogy felületes emberekként békésen éldegéljünk, mindössze arra törekedve, hogy „rendes” emberek legyünk.”

A dolgot tovább súlyosbítja, hogy a fent említett „tevékenység” általában megmarad a képzelet síkján, vagy olyan jellegű elfoglaltságokat jelent, melyek nem használnak senkinek, a cselekedeti megigazulás tévútjáról nem is beszélve. A szellemben és igazságban (Jn 4,20–6) való istentisztelet (= a tudás erejében véghez vitt irgalmas cselekedet) egészen más dolog. Ezt Jézus „munkának” nevezi, s nyilvánvalóan országbeli tevékenységre gondol. Annak viszont megvannak a keretei, azaz a tettnek világos az értelme s a célja (vö. Jn 9,1–5). Az ilyen jellegű – nyilvános – működés azonban nem képzelhető el „csendes” előélet nélkül (Tm 26b). Még a színre lépés előtt is szükséges a befelé fordulás (Mk 1,12–3). Ilyenkor a Fiú-aspiráns „vadállatokkal” van együtt (= rossz gondolatokkal hadakozik), ám „angyalok” szolgálják ki (= a megértés segítői, a kinyilatkoztatás hordozói, égi tolmácsok, akik mindenkor látják az Atya orcáját – Mt 18,10b).

A keresők szeretik a csendet, hiszen a szellemi összeszedettség anélkül nem képzelhető el. Önmagunk megismeréséhez a befelé tekintés az út (vö. Tm 2.). Az emberek fiai felszínesek, ezért kielégíti őket a békés életmód, míg a Fiú-aspiráns Jézus békéjére (= a tudás nyugalma) vágyódik. A békességcsinálók azért boldogok, mert olyan ismereteket adnak tovább, melyek ezt a magabiztosságot segítik elő! A meggazdagodni nem akaró egyháziak maximum „rendes emberek” lehetnek, a kereső azonban trónra fog ülni... (vö. Tm 1.)

19.

„Így mi megmaradunk az egyszerű, logikailag nem olyan egységes keresztyénségnél, ha megértjük is a logikus vallás varázsát... A vallásos több, mint a világ és az élet tagadása.”

Jézus nyelvezetében az „egyszerű” jelző a teljes homogenitást jelenti. Minden ilyen esetben totális ellentmondás-mentességről van szó (vö. Tm 21.), azaz lelki keveretlenségről. A szellemi megosztottságnak mindig sötétség az eredője (vö. Tm 61.). A Logosz nem marad meg semmi olyasmiben, ami „logikailag nem annyira egységes”. Az ilyesfajta keresztyénségnek éppen a torka véres...

Ez a súlyos állapot azért nem feltűnő, mert a Nyugat egyáltalán nem tagadja a világot és az életet. Nálunk a „vallásos” csak egy olyan személyt jelöl, aki megpróbál tartózkodni a nemi gyönyöröktől. Életigenlő lelkület és evilágba való integrálódás mellett az ilyesfajta erőfeszítéseknek persze nem lesz eredménye (vö. Isz 32/124; 62/145; Tm 26a, 27., 111.).

20.

„Kelet logikus vallásaival összehasonlítva Jézus evangéliuma logikátlan.”

Ezen a ponton el kell búcsúznunk a neves szerzőtől. A vele való vitatkozásnak csak akkor lenne értelme, ha tudná, hogy mi az Örömhír.

Karl Herbst

teológiájának vizsgálata „A valódi Jézus” című műve alapján

Előszó

A könyv megjelenése után évekig rokonszenveztem a szerzővel, s a „totálisan más istenkép” fényében minden más irányzatot meghaladottnak ítélttem. Karl Herbst – kritikai észrevételeim ellenére – még ma is maga mögé utasítja az általam ismert Jézus-kutatókat. Bulányi György csak „megfésüli” a hivatalos doktrínát, ezért szó- és szövegelemzése eredménytelen marad. Anton Mayer (*A cenzúrázott Jézus*) zsidónak és embernek tartja Jézust, sőt, proletárnak. Szerinte egy magát-alig-kifejezni-tudó, megalkuvást nem tűrő kisemberről van szó, aki csak saját társadalmi rétegének mondott örömhírt. Pinchas Lapide szintén egy zsidó férfit lát, az ő következtetéseit felesleges is elemezni... Albert Nolan (*A kereszténység előtti Jézus*) egy félreértett prófétát lát benne, aki egy társadalmi katasztrófától akarta megóvni a népét. Vermes Géza egy haszid zsidót vél felfedezni Jézusban, akit környezete és kora nem ismert fel. Heller Ágnes (*A zsidó Jézus feltámadása*) azt a kapcsot látja, ami a júdaizmust és a kereszténységet hozhatná közös nevezőre. Az utópisztikus célhoz elvileg a logionok elemzése vezetne el, ám a szerző ezzel nem akar foglalkozni, igaz, ehhez nincs is meg a kellő felkészültsége. Holger Kersten (*Jézus Indiában élt*) igazából a buddhizmust szeretné népszerűsíteni Európában. A fentiekhez képest „A valódi Jézus” c. könyv nem is olyan rossz, mindenképpen megérdemli a tételes kritikát.

A szerző méltatása

Karl Herbst könyve nélkül szegényebb lenne a keresztény teológia. Elévülhetetlen érdeme, hogy kétezer év után lehozta Jézust a nem létező Szentháromságból a földre. Ha ezt nem teszi meg, akkor csak hittel és félelemmel lehetne „megközelíteni” a Szabadító személyét. Követése lehetetlen volna, a megmentődés nagy lehetősége sohasem realizálódna. Senki sem indulhatna el az egykori názáreti építómester nyomában, főleg a nők nem. Herbst érdeme, hogy „Jézus követése” ma már nem homályos és mindenre ráhúzható általánosságokat jelent; ez a kifejezés megszűnt pusztá frázis lenni.

Sommás minősítés

Karl Herbst hamis próféta, e kifejezés szelidebb értelmében. („Sokan jönnek majd az én nevemmel, s azt állítják: *ilyen* a valódi Jézus”, Mt 24,4–5). A szerző nem szándékosan vezet félre bennünket, ám az olvasó szempontjából ez édesmindegy. Herbst zseniálisan, de felületesen teologizál. Intuitív módon érez rá a lényegre, ám éppen a tudás hiányában nem képes megragadni azt. Így aztán eredményei „majdnem, de mégsem” szinten jelentkeznek. A szerzőnek egyszerre erénye és hibája, hogy többször is feltalálja a spanyolviaszt. Ez azt jelenti, hogy a jézusi terminológia ismeretének hiányában új, az eredetihez hasonló fogalmakat kreál. Ezek persze nem fedik teljesen az eredeti kifejezés tartalmát. Sajnos, a jézusi képeket és példabeszédeket is túlbonyolítja, nem ismeri fel azok egyszerű (és legtöbbször egyetlen mondatban összefoglalható) közölnivalóját. Tudatlansága lépten-nyomon tetten érhető, s nem retusálható.

A szerző önjellemzése

Herbst – Pálhoz hasonlóan („én csak tükör által, homályosan látok”) – beismeri: „Egyáltalán nem tudok tanítani, minthogy nem ismerem Istent” (12. old.). A szerzőnek tehát, akárcsak az általa (egyébként jogosan) elmarasztalt Pálnak, könyve megírása előtt meg kellett volna ismerkednie az Istent ismerő, s csak a tényekről beszélő (Jn 3,11) Jézussal. Felülírás és szétollózás helyett értelmeznie kellett volna a Tanító mondásait.

A „gondolati röpték” (ez Herbst kifejezése) egyáltalán nem mellőzhetők, mivelhogy az Emberfi minduntalan gondolkodásra inspirál. Isten kizárólag Jézus kinyilatkoztatásaiból (logionok, képek, példabeszédek) ismerhető meg, az Atyához csak rajta keresztül lehet eljutni. A szerző „keresésről” (ez jézusi terminus, a.m.: gondolkodás) beszél, de egyáltalán nem figyel a Mesterre. Szinte tudatosan veti el a Logoszt (A János–evangéliumot úgyszólván anullálja), s meg sem kísérli a szellemi erőfeszítés árán való ismeretekhez jutást. Ehelyett montíroz: szabdal, összerak és töröl.

Herbst és Pál között óriási a hasonlóság, ugyanis mindketten Jézust mellőzve, intuitív módon építik fel *saját* teológiájukat. Mindketten abban a hiszemben vannak, hogy értik a Tanítót, noha még nyelvezetét s képvilágát sem ismerik. Pál tulajdonképpen becsületesebb, mert nem magyarázza félre (tétélesen és „szakszerűen”) Jézus logionjait, inkább elsikkasztja és agyonhallgatja azokat.

Herbst (alapkonceptiója miatt) akarva-akaratlanul is csak a „nem tudom” teológiáját építheti. Nagyobb baj az, amit sugall, nevezetesen az, hogy nem is lehet tudni semmit. Ez azért tragikus, mert Jézus összes mondása egy szóba is belesűrítendő: „gondolkozz !”.

A szerző és Jézus viszonya

Karl Herbst számára Jézus egy egészen egyszerű ember, aki foglalkozására nézve „prédikátor és gyógyító”, némi prófétai öntudattal megspékelve. Természetesen Isten fia, de ez semmi különösét nem jelent. Íme, tessék: ez lenne „a valódi Jézus” ! A meghatározás persze így korántsem igaz, de egyvalamire jó. Nevezetesen arra, hogy a zsidók és a nem római katolikus keresztények is azonosulhassanak vele. Herbst tálcán kínálja az „üdv-történeti közös nevezőt”, csak éppen a számlálóba nem ír semmit. Arról szó sem esik, hogy Jézus a kinyilatkoztatás forrása, mégpedig azért, mert az Atya elsőszülött, s mindmáig egyetlen Fia. Státusából kifolyólag teljhatalmú úr (vö. Jn 13,13), akinek a szavaiban, saját érdekünkben, nem kételkedhetünk, különben nem lehet a Messiásunk.

Miért nem ismerte fel a szerző Jézusban Isten Fiát?

Herbstnek, amije van, azt mind a Tamás–evangéliumból „lopta”. Sajnos, nem volt okos tolvaj, nem tudta felbecsülni az értékeket. Nem jött rá arra a tényre, hogy az Emberfi szellemi hagyatékáról van szó ! Kicsit beleszagolt, szája íze szerint idézgetett belőle, és itt-ott megcsonkította. „Saját” teológiája ezen a láthatatlan alapon áll, minden lényeges kijelentése innen származik. A Tamás–evangélium így kezdődik: „A kereső ne hagyja abba a keresést...” (Tm 1.). Máris tudjuk, hogy Jézus egy istenkereső ember volt... A többi 114 logionba beletört a bicskája.

Ha a Szellemi Hagyatékot egy háznak vesszük (ez jézusi terminus !), akkor azt mondhatjuk, hogy a betörő csak a földszinten kapkodott össze ezt-azt, az emeletre nem is szándékozott fölmenni. Kár, mert „odafent” még több érték van. Ha *fáradozott* volna a páncélszekrény kinyitásával, akkor igazi kincset lel. Ennek birtokában kivilágíthatta volna az egész épületet, sarkig tárva az ajtókat. Nyugodtan várhatta volna az érkezőket, mint a tulajdonos megbízottja...

A szerző tévedéseinek főbb okai

1. Rájött arra, hogy Jézus egyszerű embernek született, de a dolgokat tovább-nem-gondolva mindent e köré csoportosított, s ennek rendelt alá. Mindenhol és mindenben az emberi mivoltot akarja kidomborítani.

2. Nem „járta körül” a saját maga által felvázolt új istenképet, s nem vonta le belőle a megfelelő következtetéseket.
3. A „totálisan más” istenképet nem toldotta meg egy abból következő világgéppel.
4. Nem dolgozta ki az elméletéhez tartozó satanológiát.
5. Nem definiálta az embert, mint olyat.
6. Továbbra is geocentrikus és emberközpontú szemlélettel teologizál.
7. Nem tért más felismerésre.
8. Nem tisztázta Jézus és a világ ellentétes viszonyát.
9. Nem hiszi el, hogy Jézus „átlátta” az egészet.
10. Nem érti, hogy mit takar Jézus maga-választotta „Emberfi” neve.
11. Nem tudja, hogyan lehet valaki Isten emberi Fia, ill. Leánya.
12. Elsiklik afölött, hogy a prófétaság intézménye már Bemérető János előtt megszűnt.
13. Nem veszi észre, hogy az „ellenőrizhetetlen és magán” kinyilatkoztatás ismétlődő ócsárlásával tagadja az egyedül lehetséges – egyéni és személyre szabott – kinyilatkoztatást.
14. Nem érti, hogy miért is kéne kinyilatkoztatás, mikor előttünk áll ez a „csudaszép” világ...
15. Nem tudja, hogy csak egyéni kiválasztottság és szövetségkötés lehetséges.
16. Nem hisz a közvetlen (immanens) istenkapcsolat lehetőségében.
17. Nem ismerte fel a Jézus–esemény fő mondanivalóját.
18. Nem tudja, hogy hol van a királyság, s hogy az mit jelent.
19. A királyságot egy emberen kívüli és építhető dolognak fogja fel.
20. Nem tudja, hogy mi volt Jézus örömhíre.
21. Nem tudja, hogy miért és kikhez „jött” Jézus.
22. Nem tudja, hogy mit kell cselekedni az ő emlékezetére.
23. Nem ismeri az „újjászületés” fogalmát és tartalmát.
24. Nem tudja, hogy mit takar a „gyermekség”.
25. Nem érti, hogy Jézus miért és hogyan volt Messiás.

A szerző kiindulási alapja

Herbst nem Jézus logionjaiból indul ki, hanem a világból (10. old.). Az ember viszont csak akkor juthat valamihez (teologizáláshoz szükséges ismeretekhez), ha „azt a mennyből adják neki” (vö. Jn 3,27). Mert „aki felülről jön, az mindent átlát. Aki a földből (a világból) indul ki, az a földből is beszél (= materialista teológiát hoz létre). Aki a mennyből jön (felülről–lefelőlről indul ki teológiai gondolatmeneteiben), az mindent megtud, semmi sem marad előtte rejtve. Az ilyen egyén (Isten emberi Fia vagy Leánya) arról tesz tanúságot, ami felől látást kapott (kinyilatkoztatást nyert), és amit hallott (ama „belső füllel”). Tanúságtételét azonban a világból kiindulók nem fogadják el. Aki viszont elfogadja az Emberfi tanúságtételét (kinyilatkoztatásait), az ezzel bizonyítja, hogy van Isten. Akit az Isten küldött el, az az Isten beszédeit szólja, mert az Isten nem mértékkel adja a Szellemet. Az Atya szereti a Fiút és minden tudást az ő kezébe adott...” (Jn 3,31–5). Ezt az igehelyet a Tm 32., 78., 84., 91. és 109. is megerősíti, a kánoni helyek pedig felsorolhatatlanok.

Jézus az eszét használva „ment föl a mennybe”, azaz értelmi síkon jutott a kinyilatkoztatásokhoz. Állhatatos és következetes gondolkodás után tudta „Isten beszédeit szólni”. „A mindenségén” csak elvont gondolkodással lehet felülemelkedni! (vö. Tm 1.). A szent Szellem vagy Lélek a megszerzett (és elvehetetlen) tudással egyenlő. Akinek van esze, és használja is azt, annak számolatlanul adatik az istenismeret (Tm 40., 110.), így teológiát is tud írni...

K. Herbst sajnos tendenciózusan és következetesen „a földhöz” ragaszkodik, így ő nem tudja, hogy „honnan jön, s hová megy” (vö. Jn 8,14). Nagyobb baj, hogy ennek következtében sem (a valódi) Jézust, sem az Atyát nem ismeri. A kettő ugyanis elválaszthatatlan egymástól (vö. Jn 8,12–9).

A szerző és a jézusi mondások

Herbst

a Tamás–evangéliumból mindössze nyolc alkalommal „idéz”,
az I szlám hagyományban megőrzött jézusi mondásokból egyetlenegy hoz,
az Apostoli levelekben szereplőkről nem is tud,
a János–evangéliumot úgyszólván figyelmen kívül hagyja,
a szinoptikusokból „jézusidegenség” címén pedig többet kitöröl.

Mivel az általa favorizált Márk–evangéliumban körülbelül félszáz mondás van, nyugodtan kijelenthetjük, hogy a szerző a jézusi logionok 10%-át használja fel „materialista” teológiájához !

A szerző mint exegéta

Karl Herbst kategorikusan kijelenti: „Jézus egyszerű embereket akart megszólítani és rögtön gondolkodásuk átalakítására bírni. Ami tehát a galileai halászok és parasztok számára túl bonyolult, túlságosan írástudói, az nem tőle származik” (10. old.).

Furcsa kijelentés ez „a mindenkiért való Isten” propagálójától ! Jézus nemcsak a galileaiakhoz „jött” (egy Nógrád megyéni területen élő lakossághoz), hanem egész Izráelhez, sőt, tulajdonképpen a Kosmosz minden teremtményéhez (vö. Mk 16,15). Több-ször is járt Júdeában (a Zsidóország fővárosát körülölelő régióban), ahol a vezető réteg, a vallási értelmiség élt és dolgozott. Mi több: maga Jézus is Jeruzsálemre összpontosított, ahol a „polgári” osztályt is meg kellett győznie. Időzítés szempontjából még a diaszpórában élőket is célba vette (vö. Jn 12,20–3), hogy azok az ünnep után más kultúrkörökbe visszatérve hellenizált (tehát elvont fogalmakkal is bánni tudó) népek számára is tolmácsolhassák az örömhírt.

A szerző azért ragadtatta magát a fentebb idézett kijelentésre, mert Jézust egyszerű kézművesként aposztrofálja (3. num). Ez, előéletére nézve, minden bizonnyal igaz is, de a megvilágosodott ember már nem ugyanaz, aki volt ! Herbst óriási hiányossága, hogy nem mondja ki: Jézus egy egyszerű ember volt, akiből Isten fia lett ! Ezt persze azért nem írja le, mert fogalma sincs arról, hogy egy Emberfi miben különbözik a többi embertől. „Materialista” teológiája nem az Élet, a Pneuma, a Szellem, a Lélek, a Logosz, az Értelem körül forog; a szerző megreked az egyetlen általa felfedezett igazság ismételtetésénél. Nem jut tovább Jézus hústesténél, pedig annak semmi szerepe és jelentősége nincsen (vö. Tm 28., 81., 113.; Jn 3,3–8; 4,23–4; 6,63).

Jézus műveltségét illetően eléggé eltérő vélemények vannak. A mai zsidó teológia felvilágosultabb képviselői korabeli „vallási entellektüelnek” tartják, akitől bizony még tanulni is lehet. A kereszténység mindentudó Istenként tiszteli. Anton Mayer unintelligens, magát kifejezni nem tudó embernek állítja be. Vermes Géza tanult és iskolázott személyként kezeli. Hanna Wolf pszichoterapeutát vél felfedezni benne. A vámos és evangélista Máté értelmes filozófushoz hasonlítja (Tm 12.). Karl Herbst olyasvalakinek tartja, aki biblikus tudását a zsinagógákban szerezte. Ismét ő jár legközelebb az igazsághoz, persze a Szellemi Hagyaték segítségével (vö. Tm 4., 26.).

E káoszban két dolog igazíthat el bennünket; egy tény és Jézus saját közlése. A tény: a vallási értelmiség nem találta nyomát annak, hogy valamelyik rabbi „lábánál ült” volna, tehát szervezett keretek között nem részesült hittudományi oktatásban (vö. Jn 7,15). Ez nyilván nemcsak az „adminisztrációs nyilvántartásból” derült ki, hanem Jézus szóhasználatából is. A „zsidók” (= a képzett és végzett vallási szaktekintélyek) egyenesen titoknak tartották, rejtélyesnek találták a názáreti építőmester Írásokban való eligazodását (lásd Csia Lajos fordítását).

Jézus „misztikus” és „materialista” módon is megválaszolja a kérdést: „Amit én tanítok, nem enyém, hanem azé, aki küldött engem” (Jn 7,16), ill.: „Minden írástudó, akit megtanítottak a mennyek királyságára, hasonló a gazdaemberhez, aki kincsei közül

hol új, hol régi dolgokat hoz elő” (Mt 13,52). Jézus tudása – az újjászületés következtében fellépő mindent-átlátás (vö. Tm 1.) miatt – egyszerűen felülmúlta a vallási értelmiségét (Mt 5,20). Aki már „bent van” Isten királyságában, az könnyűszerrel eligazodik a „hittudományban”. Ha a helyzet (és a hallgatóság !) úgy kívánja, akkor szentírási hivatkozásokkal is meg tudja támogatni a mondanivalóját. (Ez persze nem azt jelenti, hogy Jézus igaznak tartja a citált szövegeket, csak azt, hogy fel tudja használni azokat, a megvilágítás eszközeiként.)

Egyszerűen megfogalmazva: Jézus, gondolkodó emberként, okosabbnak bizonyult az ellenfeleinél. A vallási értelmiség ugyanis csak elődei „tudását” (tkp. csak a nézeteit) magolta be. A farizeusok és írástudók „igazságossága” (= tudása és az ebből fakadó magatartása) nem a saját következtetéseiken alapult, hanem a régi mértékadók bejárat gondolatpályáin. Bulányi György ezt úgy fogalmazná meg, hogy: „Más zsebében hordták a lelkiismeretüket”. Jézus kereken ki is mondja: „Magatok ítéljétek mindenekről !”. Aki nem képes önállóan helyretenni a Dolgokat, az „az időt sem tudja megvizsgálni” (Tm 92.). Jézust sem ismeri fel (Jn 8,12–9), s ezért a menyegző helyére sem fog bemenni (Tm 76.).

Jézus „az Atyánál tanult” (vagyis használta a Teremtőtől kapott eszét), így „Isten-től tanítottá” vált (Jn 6,45). Az ember (az ún. homo sapiens) és az Emberfi között csak az a különbség, hogy utóbbi „elmerül a szent Szellembe”, azaz gondolkodni kezd, s mindaddig nem hagyja abba, amíg le nem vonhatja a végső következtetéseket (vö. Tm 1.). A „csodálatos” átalakulás ekkor és ezért következik be !

Jézus tehát egy olyan írás-tudó volt, aki autodidakta módon ismerte meg a Törvényt és a prófétákat. Ezt akár egy nőtlen názáreti építőmester is megteheti, ha szabad idejét és szombatjait erre fordítja (vö. Tm 26.). Egy ilyen érdeklődésű férfira könnyen ráragasztják a „nazír” vagy „nazoreus” címkét. Én a következőképpen döntöttem el a „názáreti vagy nazarénus?” kérdést: Jézus, a názáreti építőmester, nazír volt, azaz egy olyan istenkereső, aki később a foglalkozását is elhagyta.

A szerző mint „komoly” kutató

Herbst teológiája gyakorlatilag a Márk–evangéliumra épül, Mátétól és Lukácstól rendszerint csak a párhuzamos helyeket hozza, Jánosra pedig csak végszükségben hivatkozik. A Tamás–evangéliumba ötletszerűen kapdos bele, az Apostoli levelek jézusi mondásait ki sem szemelgeti, az igen gazdag Iszlám hagyományból pedig csak egy logiont idéz.

Ez szó szerint „az ő baja”, tudniillik „materialista” és „intuitív” teológiája négyöt lábon is állhatna, ráadásul szilárd alapokon. A János–evangélium ugyanis (ha értjük), fényesen igazolja Jézus ember-voltát, az Iszlám hagyomány magától értetődő természetességgel emberként állítja elénk, a Tamás–evangéliumban meg fel sem merül, hogy Isten lett volna. Az Iszlám hagyomány mentes a krisztológiától, a Szellemi Hagyaték pedig alapot sem ad az ilyesfajta próbálkozásokra, tekintve, hogy az egy összekötő szövegek nélküli logiongyűjtemény.

A szerző tehát, ha alaposabb (és kevésbé koncepciózus !), akkor sokkal hihetőbb dolgokkal állhatna elő. A teologizáló embernek ki kell használnia a lehetőségeit, ha már vannak. A valódi Jézust bemutatni akaró embernek a lehető legtöbb forrásból kell merítenie. Herbst azért berzenkedik a János–evangéliumtól, „mert az annyira különbözik a szinoptikusoktól”. Ha egy János–kommentárral kezdte volna a munkáját, akkor rájött volna arra, hogy az eltérés csak nyelvezetbeli, a mondanivalók viszont összecsengenek. A szinoptikusok és János közös nevezője Tamás, s ez egyáltalán nem véletlen.

A Tamás–evangélium Jézus–mondásainak 50%-a a szinoptikusoknál is megvan, a János–evangélium igéinek fele pedig közvetlen kapcsolatba hozható a megfelelő tamási logionokkal. Ebből két dolog következik. Egy: János és Tamás kölcsönösen hitelesítik egymást. Kettő: János Tamáson keresztül is szervesen kapcsolódik a szinoptikusokhoz. A János–evangélium a Szellemi Hagyaték fényében „nyitott könyvvé” válik. Herbst azért nem tudta felfedezni Jánost, mert nem fejtette meg Jézus rejtett szavait.

Egy beszéd vagy írásmű stílusa és nyelvezete két dologtól függ: attól, hogy ki fogalmazza meg, s attól, hogy kikhez kíván szólni. Mondanivalónk ugyanaz marad, de a szóhasználat és a képvilág törvényszerűen megváltozik. Ez verbális kommunikáció esetén is így van: az ember másképp próbál kapcsolatot teremteni egy agrárproletárral

és egy egyetemi tanárral. Ha például előadást kéne tartanunk az isteni teremtés egy-szeri avagy folyamatos voltáról, akkor másképp beszélünk a Zala megyei gazdakör művelődési otthonában, mint egy középiskolás leánykollégiumban, és megint másképp vezetnénk fel ugyanezt a témát akadémiai székfoglaló gyanánt. Minden esetben más-más eszközökkel kísérelnénk meg a szemléltetést, más hasonlatokat hoznánk, más szemé-lyektől idéznénk, és más könyveket ajánlanánk.

A szinoptikus evangéliumok egyszerű emberek tanúságtételei alapján íródtak, s azt rögzítik, amit Jézus egyszerű embereknek mondott. A János-evangéliumban viszont a fővárosi vallási értelmiséggel folytatott szópárbajairól olvashatunk. A galileai „pórnép-nek” velős, könnyen megjegyezhető mondások kellettek, érzékletes, a természetből vett hasonlatokkal, míg a jeruzsálemi írástudókkal már másképp is lehetett beszélni. Jézus tágabb értelemben vett tanítványi körében farizeusok és törvénytudók is voltak, de csak a júdeai tartózkodás idején.

A János-evangéliumban vissza-visszatérő zsidók kifejezés nem a szerző vagy az olvasók antiszemitizmusára utal, hanem a júdeai „polgári” lakosságra, s főként annak vezetőire. Ahogy egy keresztény attól keresztény, hogy gyakorolja a vallását, úgy egy zsidó is azért zsidó, mert betartja a Törvényt. Éppen az „igazságossága” (= törvénytudás + az annak megfelelő magatartás) miatt minősül köztiszteletben álló személynek. Jézus maga is használja a zsidók megjelölést (vö. Tm 42.), s ezzel be is határolja a kifejezés jelen-tését. Ő egyértelműen a következetesen gondolkodni nem tudó „hivatásos mértékadókra”, s azok hiveire gondol.

A János-evangélium az elvont módon is gondolkodni tudó emberek számára író-dott. Főleg azt rögzíti, amit Jézus a mértékadónak számító egyének fejébe szeretett volna belevésni. Az írásmű logikus módon Jézus és az Atya viszonyából indul ki, hiszen a „vándorprédikátor” szavahihetőségének ez az alapja. Jézus csodálatos születése itt értel-mesen van levezetve, hiszen azt saját maga adja elő (Jn 3,1–21). A szinoptikusok mit sem tudnak Nikodémus látogatásáról, holott akkor fogalmazódnak meg a legalapvetőbb dolgok. (Ki is vagyok én; hogyan lettem azzá; miként követhet valaki; honnan származik a tudásom; hogyan lehet kinyilatkoztatásban részesülni; miért jöttem; hogyan fogom végezni.)

Karl Herbst, azzal, hogy anullálja Jánost, egy egész sor fontos dolgot „kitöröl” a Jézus-eseményből. Ezzel persze saját maga alatt vágja a fát, hiszen ily módon sok információtól is elesik. Például Jézus büntelenségének kérdésében is ez az evangélium igazít el. A szóban forgó dogma ugyanis egyetlen igehelyen alapul: a Jn 8,46-on. Sem a szinoptikusok, sem Tamás nem állít ilyesmit. Nem is tehetik, mert ehelyütt nem a klasszikus értelemben vett bűnről és büntelenségről van szó, hanem igazmondásról és hazudozásról.

A szerző és a zsidó-keresztény párbeszéd

Herbst azt szeretné, ha könyvét hívó zsidók is forgatnák (12. old.), holott semmi újat nem tud mondani a számukra. Nekik nem kell bizonygatnia Jézus ember-voltát. Őket akkor tudná megszólítani, ha tisztában lenne a legősibb zsidó fogalmakkal: a kiválasztottsággal, a szövetséggel és a királysággal. Jézus beszél is az ezek mögött meghúzódó valódi jelentésekről, de Herbstnek nincs füle hozzá. Ahogy a júdaizmusból is hiányzik a kinyilatkoztatás módja (s ezzel a közvetlen istenkapcsolat lehetősége), úgy a szerző sem tud arról semmit... A valódi Jézus nála nem a kinyilatkoztatás forrása! Mivel igazából nem kezeli Isten Fiaként, nem is hisz neki (mindenben és feltétel nélkül), így viszont nincs esélye arra, hogy tanuljon tőle. Pedig az általa favorizált Márk-evan-géliumban is le van írva: „Csak az menekül meg, aki elhiszi, hogy Isten fia vagyok, s elmerül azokban, amiket kinyilatkoztattam” (Mk 16,15–6a). A Szellemi Hagyatékban ez így hangzik: „Aki az én számból fog inni, olyan lesz, mint én; én azzá válok, aki ő. És azok, amik el vannak rejtve, kijelentetnek neki” (Tm 109.).

A júdaizmusban „a Törvény” került a kinyilatkoztatás helyére, tudniillik Mózes és követői szerint (vö. Mt 23,2) annak betartása biztosítja az Úrral való jó viszonyt. Ez a Törvény-eskedő („igazságos”) lelkület a gögösség-táplálta geocentrikus és ember-középpontú szemléletben gyökerezik: ez a világ szép és jó, csak „rendesen” kell visel-kedni benne. A Föld minden vallása világ-vallás, egyedül Jézus „országa” nem innen való.

Ő egy immanens királyságot ígért, amit a régi (Mózes) és új (Pál) vallásalapítók csak transzcendens sikon tudnak elképzelni, ezért a halál utáni „üdvözülést” céloztatják meg híveikkel.

K. Herbst azzal, hogy „szemmagasságba hozta” Jézust, kissé le is alacsonyította őt, ami igen nagy hiba... Az természetes, hogy elsősorban nem a személyét kell tisztelni (főleg nem a tanítása *helyett*, amint ezt a kereszténység teszi), hanem a státusát. A szerző azonban ezt a státust (Isten Elsőszülött Fia) is kétségbe vonja, és tanítását is relativizálja. A prófétává lefokozott Emberfit ugyan így már „el lehet adni” a zsidóknak, csakhogy ezzel megszűnik a kinyilatkoztatás forrása lenni!

Herbst akkor tudna újat mondani a zsidóknak, ha beláttatná velük, hogy a mindenkiért való Isten szemszögéből nézve elképzelhetetlen a népi kiválasztottság, a nemzeti szövetségkötés, s az a bizonyos „királyság” nem földi jellegű. Sajnos, a szerző ezt nem tudja megtenni, mert sem a jézusi „kiválasztottság” fogalmát, sem annak jelentését nem ismeri. Ehhez meg kellett volna fejtenie a Tm 15., 22., 48., 53., 68., 69., 70. és 76-ot, illetve el kellett volna gondolkodnia az ezekhez kapcsolódó kánoni párhuzamokon. A laikusok számára sem ismeretlen „lelki szegénység” kifejezés Jézus ajkán a világ által kivetett, szellemi perifériára szorult, szaktekintélyek által lekezelt egyéneket jelöli. Természetesen ezek közül is csak azokat, akik az élet nagy kérdéseire keresik a válaszokat.

A szerzőnek azt kéne megértetnie a zsidókkal, hogy nincs „össznépi” megmenekülés, ahogy tömeges „megváltás” sincs. Vegyék észre, hogy Pál gyakorlatilag ugyanazt ígéri, amit Mózes. A júdaizmus és a kereszténység azon a széles úton halad, mely a veszedelembé visz! Herbst azzal, hogy tagadja az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatást, tulajdonképpen a közvetlen istenkapcsolat lehetőségét kérdőjelezi meg. Igen, azt, amit Jézus meghirdetett és demonstrált, az Atya pedig igazolt. Az Örömhír olyanira igaz volt, hogy Isten a Nyilvános Működés során végig ott állt Fia mellett, s az utolsó napon meg is dicsőítette.

A szerző azért nem tudja igaznak tartani ezt az örömhírt, mert ő maga nem képes azt szabatosan megfogalmazni. Ennek pedig az az oka, hogy teológiájából hiányzik a Jézus által előfeltételnek állított „újjászületés”. K. Herbst nem tudja, hogy miért és hogyan lehetne/kéne újjászületni, s hogy mivel kapcsolatban kell „más felismerésre térni”. A szerző nem érti a legalapvetőbb jézusi szimbólumot, a „gyermekséget” sem, ahogy a Tanító terminológiáját sem ismeri. Zseniális módon többször is a lényeg közelébe kerül, ilyenkor új fogalmat kreál, de éppen az intuitív – tudománytalan – megközelítés miatt „majdnem, de mégsem” szinten reked. Ezért mindenképpen helyesebb lett volna, ha könyvének címe után kérdőjelet tesz.

K. Herbst azért nem tudja elősegíteni a zsidó–keresztény párbeszédet, mert azt ajánlgatja a zsidóknak, amit már amúgy is „birtokolnak” (vö. Tm 71.): egy nem valódi és az emberen kívüli istenkapcsolatot, ami viszont természeténél fogva nem lehet másol, csak a saját lelkünkben (vö. Tm 2.). Egészen egyszerűen: a szerző nem tudja, hogy hol van Isten királysága!

A szerző legnagyobb hibája

Herbst is csak egy „építő” a sok közül, aki elveti a gondolkodást (vö. Tm 66.). Evilágon, az emberen kívül, társadalmi méretekben és főleg mások számára akarja felépíteni azt, amit Jézus lerombolt, hogy jutalmul (!) üdvözüljön. Az Atya királysága azonban csak bennünk szökkenhet szárba (Tm 19.), az „üdvőtörténet” kizárólag bennünk mehet végbe! A szerző azért nem jön rá erre, mert nem is használja a legalapvetőbb jézusi terminust: a királyságot. Így esélye sincs arra, hogy felfogja: egy lelki- vagy tudatállapotról van szó!

A szerző teodiceája

Amíg valaki meg nem jelöli a világban levő rossz okát, addig művét nem lehet teológiának tekinteni. Herbst ugyan kimondja, hogy: „A teremtés félhomályos, sokértelmű, sok meghatározó jegyet, de egyetlen bizonyítékot sem szolgáltat egy jó Isten létezéséhez” (10. old.), ám a továbbiakban nem foglalkozik ezzel az igen lényeges kérdéssel.

A szerző satanológiája

Karl Herbst a Sátán alakjának megrajzolásakor azt a zsidó hagyományt követi, melynek Jézus minden fontos elemét felülbírálta. Ő az Ördögöt a Világ Fejedelmének, Evilág Urának titulálta, s nyilván nem is tévedett. Ha a Sátán valóban „az Isten és az ember közötti igazságosság (!) ügyvédje” volna (20. old), aki a Jóisten engedélyével (!) próbára teheti (!) az embert, akkor összeomlana a szerző által felvázolt „totálisan más istenkép”, hiszen az Örökkévalóba dualizmust csempésznénk !

K. Herbst – materialista teológusként – nem kíván tudni az Ördögről, aki bizony azonos a Sátánnal (vö. Jn 8,37–47). Azt is fontos tudni, hogy a Sötétség Birodalmában, azaz a Kosmoszban tartózkodik, s hogy személyes létező. Ő az a bizonyos „tékozló fiú”, akiről Jézus beszélt. Ilyen engedetlen, mennyei fiak a folyamatos teremés során rendre előfordulnak. Isten elleni döntésük miatt nem jók, s nem is csinálnak szép dolgokat.

A Sátán az emberiség elsöprő többségének számára csupán „pszichén belüli realitás” marad, egyszerűen azért, mert csak a Jézushoz hasonló Emberfik kerülhetnek vele szemtől szembe. Az átlagember nem ellenfél a Világ Fejedelmének, a „pórnéppel” a Rendszerbe beépített automatizmusok is elbánnak. Az „igazságos” lelkületű emberek rendre belefulladásnak a saját „életszentségükbe”, követőik feje felett pedig „elzúg” a távolról tisztelt (és csak a festett egekben létező) üdvtörténet.

Satanológia tekintetében Herbst példát vehetne Bulányi Györgyről, aki művében megfelelő súlyt és terjedelmet biztosít ennek a témának. Ez a dolog annyi mindennel összefügg, hogy „kikerülésével” nem is lehet belefogni egy teológia megírásába.

A szerző és a Küldetés

K. Herbst mindenáron egészen egyszerű emberként akarja Jézust elének állítani... Ha tudná, hogy a megvilágosodott személy már nem azonos korábbi önmagával (vö. Tm 1., 2.), akkor talán nem próbálna ilyesmivel. Szerinte Jézus „először Izráelban gondolkodott”, majd fejlődése (!) következtében kitágította a Küldetés határait. Ez a feltételezés két okból sem állja meg a helyét. Egy Emberfi csak akkor kezdheti meg a Nyilvános Működést, ha már mindent átlát (vö. Tm 1., Jn 3,31–5), a küldetés határait pedig nem a Fiú határozza meg, hanem az Atya ! Az a mindenkiért való Isten, aki sohasem Izráelban gondolkodott, mivel lényegéből kifolyólag nem diszkriminál. A szerző persze azért akarja „fejlődésen” érni Jézust, hogy ezzel is kimutassa gyarló emberi mivoltát.

A szerző öngólja

A könyv 35. és 36. numerusa nem a megszokott „materialista” szellemben fogant, pedig éppen itt kínálkozott volna egy nagy lehetőség. Két, valójában összefüggő dologról van szó; Jézus „színeváltozásáról” és Péter felmagasztalásának okáról. Herbst jól látja a Tábor–hegyi esemény lényegét: a három kiválasztott tanítványnak meg kell értenie, hogy Mesterük az egyedüli mértékadó, Mózes és Illés ellenében. A szerző itt valóban eredetileg alkotott, *nélküle nem tudnánk, hogy mi volt a lényeg.*

Az azonban teljesen egyértelmű, hogy a Tábor–hegyen semmit sem lehetett látni „karizmatikus módon”. Péternek, Jánosnak és Jakabnak értelmileg kellett volna belátnia valamit, nevezetesen azt, hogy Jézus Isten emberi Fia, s ezért nagyobb még Mózesnél és Illésnél is. A hegyen tehát csak egy megvilágítási kísérlet történt: Jézus észérvekkel próbált magyarázni, mint mindig. A szövegből az is kiderül, hogy fáradozása eredménytelen volt. A Mester nemcsak akkor, de az egész Nyilvános Működés során is hiába beszélt. Ezt jól mutatja „az utolsó utáni napon” (ApCsel 1,6) feltett kérdés is !

Simon Péter pedig csak azért magasodik ki a többiek közül, mert néha használja az eszét. Jézus nem a személyét, hanem a következőtes gondolkodást magasztalta fel ! A Tanító ugyanis csak erre a „sziklára” alapozhat, ahogy az egyszerű tanárember is... Jézus nagyon sokszor nyomatékozta az állhatatos és logikus gondolkodás szükségességét, és általános érvénnyel is kimondja, hogy az egyén csak az agyában levő „sziklára” tud építeni (vö. Mt 7,24–7).

Péter egyáltalán nem „karizmatikus látás” során jött rá arra, hogy Jézus Isten Fia, s ezért az (igazi) Messiás, hanem kikövetkeztette ezt a logikus tény. Az eszünket Isten adja, de csak azokat tudja „felismerésre juttatni” (a szerző kifejezése), akik használják is azt! (vö. Tm 1., 2., 40., 71., 110., Mt 13,44).

Pétert éppenséggel *fáradozás* (gondolkodva tanulás) vezette célba! Jézus felsorolhatatlanul sokszor utal arra a tényre, hogy „vesződség” és „igafelvétel” nélkül nincsenek eredmények (Tm 57., 91., 108.). Ez a küszködés persze csak szellemi erőfeszítést jelent (Mt 11,28–30), de azt nem lehet megspórolni!

A „nem hús és vér” csak arra utal, hogy azt, amit Péter kimondott, azt nem hallhatta senki mástól, egyik tanítványtársa sem súghatta meg neki, azt az Atya nyilatkoztatta ki számára, a jól ismert módon (vö. Tm 89.). Az ilyen jellegű kinyilatkoztatások azonban bárki számára „vehetők”, az egyetlen feltétel az, hogy az illetőnek legyen hozzá „füle”. Jézus gondolkodó emberekre akar/tud építeni, de természetesen nem egyházat. Péter „első pápasága” jól illusztrálja mesterének kudarcát...

Herbst ott erősíthette volna meg „materialista” teológiáját, ahol az a leggyengébb. Ehhez persze tisztában kéne lennie a kinyilatkoztatás folyamatával, és el kellene ismernie Jézust a kinyilatkoztatás forrásának. A szerző anélkül rohan ki Pál (állítólagos) magán-kinyilatkoztatása ellen, hogy egy szót is szólna az igaziról... Herbst nem veszi észre, hogy Pétert egy olyan misztikus élménnyel ruházza fel, amelyet Pál esetében kétségbe von! Ha az ilyen „karizmatikus látás” lehetséges volna, az azt jelentené, hogy Isten (bizonyos „üdv történeti” esetekben) tölcserrel tudja az ember fejébe tölteni a szent Szellemet.

A szent Szellembe (Értelemben) való merülés azonban egy folyamat, amely meg lehetőségen hosszú. Az állhatatlan tanítványok erre sohasem voltak vevők (vö. Tm 93.). A Pneumát először is kérni kell, vagyis az Atya körül kell forogni a gondolatainknak (vö. Lk 11,9–13). „Az Atya” a végső dolgokat testesíti meg, tehát az élet nagy kérdéseiből kell kiindulni. Jézust sem egy pillanat alatt töltötte el a Lélek; az újjászületés fokozatosan történik (vö. Mt 19,28). Péter csak a minimumot izzadta ki magából, de ez kevésnek bizonyult a királlyá levéshez.

A szerző és Beméritő János

Herbst meg sem próbálja kellő részletességgel tisztázni a Beméritő és Jézus viszonyát. Ha János valóban „ütkészítő” lett volna, akkor önhibáján kívül („üdv történeti feladatként”) rekedt volna kívül a királyságon. Jézus valódi ütkészítőinek személye egyrészt ismert (vö. Lk 10,1–20), másrészt igen kemény szavakat mond a Beméritőről (vö. Tm 45.). Jánosnak módjában állt volna hinni Jézusnak, de ez vagy nem következett be, vagy csak túlságosan későn. A Beméritő volt az, aki földhözragadt módon Izráelben gondolkodott, Jézus pedig egy nem látható (vö. Tm 114.), nem innen való országban.

Zárszó

Karl Herbst könyvéből végül is nem derül ki az olvasó számára, hogy mit is kéne tennie. A szerző és magyar interpretátora szerint Jézus emlékezetére bort kell inni... Legyünk vidámak, hiszen mi már bent vagyunk Isten országában... Valami ilyesmit hallottunk Páltól is!

Főbb korrekciós javaslataim az unitárius Kátéhoz *

2. pont

Isten ismeretét (létének tudását) nem külső dolgokkal kezdeném bizonygatni, hanem a legbelsővel: a lelkiismeret szavával. Az ember legalapvetőbb élménye ugyanis az én-tudat. A világ, a benne levő dolgokkal és történésekkel, csak a második vonal. A homo sapiens nem látja át ennek a „gépezetnek” a működését, így azt sem tudhatja, hogy a folyamatok rendben zajlanak-e. A vallásos ember csak *feltételezi* ezt, mivel a világ Istentől való származását vélelmezi. Az evangelizálandó tömegek ugyanakkor *tényként* tapasztalják evilág rosszságát. Isten létét és gondviselő szerepét éppen ezért kérdőjelezik meg. A kérdező-kereső ember tudni akarja a visszasságok okát. Állhatatos kutatása elvezetheti őt az igazsághoz (vö. Tm 4.),** egy tökéletesnek beállított világ azonban nem. Az emberrel, mint olyannal, hasonló a helyzet. Idealizálhatjuk ugyan Isten teremtményeként, a saját kárukon ateistává letteket azonban ez nem fogja megváltoztatni.

A homo sapiensben rejlő tehetségek csak a *lehetőség* szintjén vannak meg, ha azokat nem műveli ki, akkor országbeli értelemben belepusztul (vö. Tm 71.). Isten megismerhetősége tehát rajtunk fordul, s ehhez az értelmünket kell segítségül hívni (vö. Tm 40.). Az ész használatának fontosságára a Káté többször is rámutat. Az ember a logikus gondolkodás következtében lesz élő szellemmé (vö. Tm 115.), s ez a lelkület teheti eggyé Istennel (vö. Tm 107.), aki maga is Lélek vagy Szellem.

A 2. pont kérdésére adott helyes válasz tehát így hangzik:

Lelkiismeretünk szavából.

3. pont

Isten „törvényeinek tisztelete” és az azok „teljesítésére való törekvés” is szerencsétlen megfogalmazás. Az átlagember nem tudja, hogy pontosan milyen törvényekről van szó, így csak látatlanban (azaz messziről) tiszteli azokat. Magyarán: anélkül süvegelem meg a felsőbbiséget, hogy érintkezésbe kerülne velem. Kapcsolatról ugyanis kizárólag akkor beszélhetünk, ha nemcsak „tiszteljük” a törvényt, de *magunknál is tartjuk*, azaz a gyakorló megtartás folytán eggyéválunk vele. Pl.: Ez az ember maga a tisztaság. Ettől igencsak messze esik a „teljesítésre való törekvés”, mely már megfogalmazásában is előrevetíti a kudarcot. Ebben a szövegben a törvényalkotó már előre megadja a felmentést, mert maga sem gondolja azt, hogy a cél elérhető. Igaza is van, ugyanis ehhez a végkifejlethez elengedhetetlen „a törvény” ismerete. Természetesen nem a júdaizmus törvényeiről és az azokhoz kapcsolódó igazságosságról (= a mózesi előírásokkal összhangban levő, áldozatként gyakorolt magatartásról) van szó, hanem a Jézus által demonstrált, isteni igazságosságról (vö. Mt 5:38–47). Ezek a tudás erejében véghez vitt nemes cselekedetek azonban csak irgalmas lelkülettel kivitelezhetők. Isten „törvénye” (lényege, tökéletességének és boldogságának oka) ugyanis a csak-jóság, vagyis a feltételek nélkül gyakorolt irgalom.

A 3. pont kérdésére adott helyes válasz tehát így hangzik:

Abban, hogy mi is a hozzá hasonló tökéletességre vágyunk.

* Írásomat a Bencze Márton püspökkel való 1997-es beszélgetésünk ihlette.

** Jézus szellemi hagyatéka, az ún. Tamás-evangélium. In: *Pintér István: Válogatott tanulmányok*, 66 – 116. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

6. pont

Itt már a kérdésfeltevés is problémás, mert azt sugallja, hogy „tisztá” vallás nem létezik. Én úgy gondolom, hogy az unitárius anyaszentegyház fejének tiszta (homogén, keveretlen, egynemű, teljesen világos) volt a vallása. A megosztott lelkület ugyanis sötétséget okoz, Jézus azonban megvilágosodott személy volt. A fénnel való megtelés lelki homogenitást eredményez (vö. Tm 61., Mt 6:22–3), mely egyszerre értelmi és erkölcsi jellegű. Ezt a makulátlanságot *a tudás biztosítja*, a bűnöktől ugyanis csak a felismert igazság szabaddíthat meg bennünket. Akiben az Isten magva (= lényege) benne marad, az már képtelen vétkezni (1Ján 3:9). A bűnöket, a rossz szokásokat, az elvetemült tetteket és az ostoba halált az ismeretek hiánya okozza (vö. Lk 4:18–9, Isz 57/129).* Megvilágosodás nélkül csak a kehely külsejét tisztogathatjuk... (vö. Tm 90., Mt 23:25). A Káté szerint is annyira tisztul a vallásosság, amennyire teret nyer benne az értelem.

A 6. pont tehát így hangzana helyesen:

**Megtisztulhatunk-e a vallás által?
Igen, ha keveretlen lelkületűvé válunk.**

7. pont

Az ebben foglaltak nagyon aggályosak, itt teljesen új szöveget kell alkotni. Előrebocsátom, hogy én sem vallom Jézus szentháromságtani Fiúságát, sem a katolikus értelemben vett istenségét. Mivoltának és státusának tisztázása azonban elengedhetetlen egy olyan egyházban, amely őt tekinti a fejének.

Kiindulási alapul Szellemi Hagyatékának első pontja szolgál, ami imígyen kezdődik: *A kereső ne hagyja abba a keresést...* Jézus tehát gondolkodó emberként kezdte pályáját, mégpedig a szombatnapi elmélkedésekkel (vö. Tm 26.). A szentírás dokumentálja is, hogy „egyik rabbi lábánál sem ült”, vagyis nem részesült felnőtt hitoktatásban. Állítása szerint ő az Atyánál tanult, illetve az tanította meg őt a mennyek királyságára. Tehát autodidaktaként világosodott meg, élve a minden embernek megadott nagy lehetőséggel. Ez az önképző folyamat meglehetősen hosszadalmas dolog, hiszen saját magunknak kell át gondolni mindent. A „szoros út” és a „szűk kapu” egyértelműen az egyéni erőfeszítésekre utal. A szellemi fáradozás persze igazán „enyhe iga”, ahogy a logika előtti főhajtás is igencsak „szelíd uralom” (vö. Tm 91.).

A megvilágosodott személy – lett legyen az férfi vagy nő – viszont Isten *kiválasztottjává* válik, már amennyiben elvállalja a nyilvános működést. Ez a döntés emeli őt Isten „fiává”, ill. „leányává”, s ezt akár nagy betűvel is írhatjuk, avagy idézőjel nélkül. Ember számára ugyanis nincs nagyobb tisztesség, mint az Atya képviselése. Eleve elítéltként, a biztos halál tudatában, azonban csak egy *szövetségkötés* erejében lehet a világ elé lépni. Isten „gyermeké” vállalja a tanúságtételt, Atyja pedig kiáll mellette, azaz megdicsőíti őt. Vallásalapításról szó sincs, a Fiú vagy Leány *kinyilatkoztatással* foglalkozik. Ennek vétele egyéni és személyre szabott módon történik, mert nem tud másként történni. A júdaizmus kollektivizálta Isten és ember viszonyát, ám ezzel lehetetlenné tette az élő kapcsolat kialakulását. Jézus viszont a tágas kapu és széles út helyett a közvetlen istenkapcsolat lehetőségét és működését demonstrálta! (vö. Tm 27.).

Ezt azonban nem „legnagyobb prófétaként” tette. Közlése szerint a Törvény előírásai és a próféták tanításai csak a Keresztelő fellépéséig voltak hatályban. Már magát Jánost is *prófétánál többnek* mondja (vö. Mt 11:9–13), holott vele sem vállalt szellemi rokonságot (vö. Tm 45).** Ő azoknak a „kollégája”, akikben megvan az Élet. A prófétákból ez hiányzott, ezért nevezi őket (országbeli) holtaknak (vö. Tm 51.). Jézus nagysága abban áll, hogy ő volt az első, s mindmáig egyedüli Felhatalmazott, aki rendelkezett az Atya „megbízólevelével”.

* Jézus azon logionjainak gyűjteménye, melyet az Iszlám hagyomány őrzött meg. In: *Pintér István: Válogatott tanulmányok*, 117 – 128. old.

** Bővebben lásd *Válogatott tanulmányok*, 42 – 51. old.

Sokan vannak, akik azt állítják, hogy Jézus közvetett módon prófétának titulálta magát, mert ilyesmiket mondott: „A prófétának nincs becsülete a saját hazájában”, „Nem engedhető meg, hogy a próféta máshol vesszen el, mint Jeruzsálemben”. Nos, azért, mert valaki idéz egy közmondást – mindkét esetben erről van szó –, az még nem jelenti azt, hogy azonosítja is magát valamelyik szereplővel. Ha egy szituáció hasonlít egy másikra, akkor annak szereplői is csak hasonlítanak egymásra. Azt meg jól tudjuk, hogy minden hasonlat sántít... A prófétaságnak egyébként kritériumai is vannak. Minden próféta megerősíti a népnemzeti kiválasztottságot, a kollektív szövetségkötést és a Törvényt. Jézus ilyet nem tett!

Státusát a maga választotta neve tükrözi, melyet következetesen használt is (pl. Mt 16:13). Ez a név az „Emberfi” volt, mely értelemszerűen Isten emberi fiát jelöli. Ha ez csak annyit jelentene, hogy „ember”, akkor értelmetlen lenne a mondat: „Minek mondják az emberek az embert?” A szerencsétlenül fordított „Emberfia” emberektől származót, hozzájuk tartozót sem jelenthet, hiszen Jézus ajkán „az emberek” kifejezés mindig negatív. Ez a név tehát az egykori építőmester státusára utal.

A 7. pont tehát így hangzana helyesen:

**Ki az egyedüli mértékadó a kereszténységben?
Jézus, aki Isten emberi fia volt.**

10–16. pont

Nincs Ó- és Újszövetség. Isten és ember között egyetlen szövetség lehetséges, az, amit Jézus testesített meg. Ez azért „új”, mert egyéni és személyre szabott módon köttetik, nem úgy, mint a kollektív, mely teljességgel illuzórikus. Előbbi közvetlen és valóságos, utóbbi közvetett és hamis.

17–19. pont

Csak az számít kereszténynek (Jézus-követőnek), aki szó szerint követi őt, vagyis ugyanazt az életutat járja be, az istenkereséstől a vértanúságig. „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel (kivégző) keresztjét, és úgy kövessen” (Mt 16:24). A keresztény vallások nem Jézus tanításán alapulnak, s ennek több oka van.

a) Az Emberfi nem akart vallást alapítani, sem egyházat létrehozni. A pápaság intézménye éppúgy idegen tőle, mint a dogmatika vagy a kánonjog. Nem ismert szenteket, s nem beszélt szentségekről. A bűnök bocsánatára nem a fülbegyónást ajánlotta, egy harmadik személy „feloldozásával”. A tanítványok rangvitáinak alkalmával értesre adta, hogy nem tűr hierarchiát.

b) A Tizenkettő nem értette Jézust, ők végig Izrael „helyreállításában” voltak érdekeltek. Még az utolsó utáni napon (vö. ApCsel 1:6) is azt kérdezik, amit legelőször. Az Emberfi jól tudta, hogy távozása után vissza fognak süllyedni a júdaizmusba (vö. Tm 11.). Fel kellett volna fogniuk, hogy Mesterük a zsidó vallástörténelmet arra használta, hogy a bevett szimbólumok segítségével megértesse a maga mondanivalóját. A Törvényt és a prófétákat csak szemléltető eszközökként kezelte. Az „apostolok” képtelenek voltak elvont módon gondolkodni, ezért csináltak az Atyából, a Fiúból és a Lélekből szentháromságot. Jézus fogalmai szerint ez *egy* Isten, aki Lélek vagy Szellem. A Fiak (Leányok) a lelkületükben hasonulhatnak hozzá, s csak a közös szellemiség miatt „istenülhetnek”.

c) Pál annak ellenére érteni vélte Jézust, hogy nem ismerte a tanítását. A szent Szellemet senkinek sem lehet tölcséren keresztül beletölteni a fejébe, a megvilágosodás kemény és következetes munkát kíván! (vö. Tm 93.). A Gamálielnél tanult mintazsidó azonban nem akart tanulni, neki „komolyabb” ambíciói voltak. Meg akarta teremteni az üdvtörténeti kontinuitást a júdaizmus és a kereszténység között.*

* Bővebben lásd *Pintér István: Válogatott tanulmányok*, 22–35. old.

d) A kereszténység államvallássá válását egy pogány császár felügyelte. Az evangéliumok kanonizálása nem észérvek alapján történt, a sorból kilógónak látszó szent írások nagy részét megsemmisítették.

e) A nagy keresztény egyházak a páli teológia alapján állnak. Jézusra hivatkoznak, de Pálhoz igazodnak... Az Emberfit nem tekintik egyedüli mértékadónak, így az apostoli leveleket egyenrangúnak tartják az evangéliumokkal, noha egyáltalán nem azok.*

f) Jézus Szellemi Hagyatéka, az ún. Tamás-evangélium, csak 1946-ban került elő, így hiányzott az exegézisből a közös nevező, mely az örökös zsinórmérték szerepét tölti be.

57. pont

A válasz megszövegezése alapvetően helyes, mégis át kell fogalmazni. Imígyen:

...hogyan Jézus Isten emberi fia volt, akit felhatalmazott arra, hogy tanításaival utat mutasson nekünk Istenországa felé.

58. pont

A válasz lényegében helyes, csak az „Újszövetségből” szót kell kihagyni, mert az *ApCsel* és a *Katolikus levelek* is odatartoznak, azok viszont nem, vagy alig beszélnek Jézusról. A Káté felsorolása nem is említi meg őket, ahogy a *Jelenések Könyvét* sem.

Feltétlenül hozzáfűzendő, hogy sok más evangélium is volt, s ezek egy része töredékekben ma is hozzáférhető.** Az ún. apokrif evangéliumok ugyanolyan hitelesek, mint a többi, a különbség csak annyi, hogy nem vették fel őket a kánonba. A kényszerű válogatást Nagy Konstantin császár rendelte el, aki nem akart több „alkotmány” alapján kormányozni. A szelektálás a korabeli erőviszonyokat tükrözi, mert nagy vetélkedés folyt a helyi egyházak között, ami a zsinatokon is folytatódott.

Ennél is fontosabb, hogy ma már hozzáférhetünk Jézus Szellemi Hagyatékához, ami a legfőbb evangéliumnak számít, hiszen azt az Emberfi diktálta le Tamás apostolnak. Az Örömhír Jézus velős kijelentéseiben rejlik, egy írásmű tehát annyiban tekinthető evangéliumnak, amennyiben ilyen mondásokat tartalmaz. A Hagyaték egy 115 logionból álló gyűjtemény, mely jézusi műgonddal van megszerkesztve!

Említésre méltó még az *Iszlám hagyomány* is. Ennek jelentőségét akkor érezzük át igazán, ha tudatosítjuk, hogy a tizenkét apostol közül csak kettő (Péter és Pál) ment nyugatra, a többiek kelet felé indultak...

Mindezt természetesen nem kell beleszuszakolni a válaszba, elég ennyi is:

Jézust az evangéliumokból ismerjük meg, legfőképpen pedig szellemi hagyatékából.

A válasz 2. és 3. bekezdése marad, mert jó. Egy mondattal azért megtoldhatjuk: *Az evangéliumok ellentmondásmentesek, s ha összevetjük őket, akkor kölcsönösen megerősítik egymást.****

* *Válogatott tanulmányok*, 36 – 41. old.

** Pikó Gábor Mózes: *Minden Jézusról*. Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.

*** Pintér István: *A szűk kapu*, 108 – 304. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

59. pont

A válasz jó, ám egy vesszővel célszerű hozzáfűzni, hogy:

...lakott, **felntőtként pedig Kapernaumban élt, saját házában.**

(vö. Mk 2:1, Mt 13:1, Mt 13:36a, Mt 17:24 – a kétdrahmás adót csak a saját házzal rendelkező lakosoktól szedték be.)

IDE EGY ÚJ PONTOT KELL BESZÚRNI a Jn 3:3, a Tm 102. és az Isz 172a/190 alapján:

**Mit mondott Jézus a maga, felülről való, avagy másodszori születéséről?
Azt, hogy az igazi születés Lélekben történik, s igazi anyánk maga Isten.**

63. pont

A harmincéves életkor a Lukács–evangélium egy későbbi szerkesztőjének a spekulációja lehet... Ennél pontosabb a szemtanúi becslés, mely szerint Jézus 46–47 lehetett nyilvános működése derekán (vö. Jn 8:57). A válasz második mondata pedig nem idevaló, mert ehelyütt azt sugallja, hogy a tanítás megkezdésének előfeltétele volt a jánoszi vízkereszttség. Ez több okból sem igaz, tehát a kronológiailag beilleszthető közlés innen törlendő.

64. pont

A válasz nagyjából helyes, a jézusi logionnal összevetve (Isz 57/129) azonban pongyola. Lássuk az eredeti szöveget!

Mondta a messiás apostolainak: „Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltslek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások és az elvetemült tettek megkötözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket föllesztette, az felemelkedhessék a menynek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhöz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogy kiszabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt.”

Íme Jézus „székfoglalója”, mely a Lk 4,18–9 alatt is elolvasható. Ez a logion azonban több dolgot tartalmaz, igaz, semmi olyasmit, ami ne lenne összeszedhető a kánoni evangéliumokból. Megtudjuk belőle, hogy Jézus *csak az őt követni akarókhöz jött*, hogy a bűnös életmód *a helytelen világnézeti alapállás* következménye; hogy ez az ún. élet igazából *halál*, hogy Jézus *a Messiás*, aki végleg meg tud szabadítani bennünket a tévhiteinktől, a rossz (vallási) szokásainktól és erkölcstelen tetteinktől. Egy megkosodási és – ennek következtében! – egy megtisztulási folyamat áll előttünk, mely „királyi” lelkiállapotban fog tetőzni.

Bizonyos értelemben *ez a világ a pokol*, tudniillik pokoli körülmények vannak benne. Ez az állapot azért jöhetett létre, mert evilág a Sátán birtoka (vö. Lk 4:6) és tartózkodási helye. A „siralomház” után csak a halál következhet, ettől a szomorú jövőtől akar megkímélni bennünket Jézus. Ő azonban kizárólag a tanítványait tudja megmenteni, vagyis azokat, akik hallgatnak reá. Aki az Élőre „tekint”, annak lehetősége van az ismeretszerzésre, az országbeli halottak viszont hiába is próbálnak látni, nem értenek semmit (vö. Tm 58.). A Dolgokat csak az újjászületettek foghatják fel! (vö. Mt 11:25–30; Lk 10:21–4).

Az ország igazságossága (vö. Mt 6:33) az értelem vezérelte jócselekedetek gyakorlásával egyenlő. Ezek a nemes tettek istenismeret hiányában kivitelezhetetlenek, mert a véghezvitelükhöz szükséges felhatalmazást (az erőt, a képességet) a tudás adja. Irgalmas lelkület nélkül azonban nem juthatunk hozzá ehhez az „igazi mammonhoz”. Az előírásokat követő, áldozatként megélt törvénybetartás ugyanis farizeusi lelkületet eredményez, mely nem alkalmas az ismeretek befogadására. Tudás hiányában viszont a siralomházban maradunk, azaz halálra ítélt rabok leszünk. A szabadulást csak az igazság birtoklása hozhatja meg.

A 64. pont kérdésére adott helyes válasz tehát így hangzik:

Jézus tanításainak az a célja, hogy megismerjük az igazságot, s e tudás birtokában mások szabadítóivá is váljunk.

65 – 68. pont

Feltétlenül tisztázandó, hogy az unitárius anyaszentegyház feje messiás volt-e, s ha igen, akkor miféle. Előrebocsátom, hogy a „messiáson” én nem a júdaizmus várva-várt politikai Szabadítóját értem, s nem is a pálnizmus felülről érkező Megváltóját. A Káté az Emberfivel kapcsolatban a kisbetűs „szabadító” kifejezést használja, ezzel azonban nemigen tudja megkerülni a problémát. Tekintsük hát át az ezzel kapcsolatos kérdéseket!

Van-e kollektív megváltás?

Nincs. Jézus nem is használta az erre utaló „megváltás” kifejezést, ő mindig „megmenekülésről” beszélt. Nem véletlenül, mert ez a szó magában hordozza az ehhez szükséges egyéni erőfeszítéseket is. A Messiás ugyanis nem képes tudtunkon és akarattunkon kívül megmenteni bennünket. A királyi lelkiállapot eléréséhez a mi közreműködésünkre is szükség van.

Ki a Szabadító?

A Messiás Isten erejével tud megmenteni minket, végző soron tehát Isten a Messiás. A homo sapiens számára azonban csak egy *másik ember* lehet a Szabadító, Istennek egy emberi Fia avagy Leánya. A mi Messiásunk: Jézus. Elvileg – hozzá hasonló módon – autodidaktaként is meg lehet szabadulni, de most már (és most még) segíthet bennünket. Általános értelemben csak Isten Fia lehet a Szabadító, illetve a Szabadító mindig Isten Fia.

Ki nem lehet Messiás?

Senki sem, aki a saját nevében jön (vö. Jn 10:1–10; ill. Jn 5:19–43; és főleg Jn 5:43), azaz isteni felhatalmazás nélkül. Az ilyen egyének nem tudnak (vagy nem is akarnak) megszabadítani senkit. Megmentő csak az lehet, aki maga már megmenekült. A hamis messiások mindig önjelölt mértékadók, akik erkölcsi-etikai síkon, az osztó igazság nevében akarnak rendet csinálni, *evilágban*. Hozzánk olyan Messiás fog jönni, akinek az országa nem innen való (vö. Jn 18:36).

Mit kell tenni a Messiás jövetelének előkészítésére?

Jézusra kell hallgatni !... Ismerni és értelmezni kell a mondásait. Valóra kell váltani az abban foglaltakat.

Mikor fog eljönni hozzánk a Messiás?

Ez csakis tőlünk függ, mert az eljövétel nem kollektív módon történik, hanem egyénenként.

Felfogták-e a tanítványok, hogy Jézus igazi Messiás?

A tanítványok tudták, hogy Jézus az Eljövendő, csak azt nem értették meg, hogy ő *nem az a legenda-béli személy*, aki a várakozások szerint politikai értelemben is helyre fogja állítani Izráelt. Ő egy valóságos Szabadító volt, aki az igazság közlésével és demonstrálásával (szóbeli és cselekedeti kinyilatkoztatással) mindenkinek megmutatta a szabadulás útját. Saját magán szemléltette a Dolgokat (vö. Tm 27.), az Atya pedig tanúskodott mellette. Jézus a jeruzsálemi bevonuláskor (vö. Lk 19:40) már deklarálja is (igazi) Messiás mivoltát, amit egyébként *sohasem titkolt* a tanítványok előtt. Ha így lett volna, akkor a Tizenkettő nem várta volna olyan makacsul Izráel helyreállítását. A „szamaragolás” elsősorban *nekik szól*, nem a népnek. Ezzel a jelképes cselekedettel újra a tudatukba akarja vésni, hogy ő a Messiás, de *nem az és nem olyan*, mint akit ők várnak.

Izráelban sokan felléptek már messiási programmal... Jézus ezért ország-világ előtt rá akar mutatni az igazi Messiás fogalmára és szerepére (vö. Jn 10:1-18). Az Eljövendő arról híres, hogy „ő majd mindent tudtunkra ad”. Bizony, csak az igazság tud megszabadítani bennünket, s csak annak van szüksége szabadításra, *aki börtönben van*. Az ember degradált teremtményként sínylődik kozmikus méretű cellájában, azzal a reá erőltetett téveszmével, hogy ő *eredendően* bűnös.

Jézus tagadja az ember ős-bűnösségét és az áteredő bünt. Tetteivel is tagadja, minden gyógyításával: „Ábrahámnak ezt a leányát azonban, akit a Sátán immár tizen-nyolc esztendő óta megkötözött...” (Lk 13:10-17). Mint ismeretes, csak az az „ország” vagy „ház” állhat fenn, amelyik nem hasonlik meg önmagával. A görnyedt asszonyt a Sátán kötözte meg, s Isten oldozta el. Másik példa: „Rabbi, ki vétkezett, ő-e, vagy a szülei, hogy vakon született? Jézus ezt felelte: Sem ő nem vétkezett, sem a szülei”. Aztán magyaráz: „Azért gyógyítottam meg, hogy világos legyen számotokra: a különféle betegségek nem emberi bűnök következményei” (vö. Jn 9:2-4). Csak a keresztény hívek gondolják azt (a rossz helyre került mondatzáró pont miatt), hogy Isten jó előre megvakított valakit, hogy Fia később csodát tehessen...

Az egyházak ősidők óta az emberek büntudatából élnek, mégpedig igen-igen jól. A Templom-megtisztító és ingyen gyógyító Jézus viszont *egyszersmindenkorra* aláásta a vallási intézmények tekintélyét. Mivel az alapokat rengette meg, le is rombolta volna az Építményt (= az egész emberi konstrukciót), ha gyorsan meg nem ölik (vö. Mt 26:3-5). Legvilágosabban a János-evang. beszél: „Ekkor a főpapok és a farizeusok (a fő haszonélvezők) összegyűjtötték a Nagytanácsot és abban így szoltak: Mit tegyünk, mert ez az ember sok jelet cselekszik. Ha úgy hagyjuk, mindenki benne hisz majd” (s nem a hivatalos mértékadókban, akik közvetítői szerepben tetszelegnek). [Jn 11:46-8].

A Keresztelő nem volt ilyen veszélyes ember, mert ő (ahogy az egyház is) csak „szenteltvízzel” tudott keresztelni. Jánosnál az alámerítés csak a bűnbocsánat *jele*. Azt jelképezi (ámde nem közvetíti), hogy: bűnös vagy, de most megtisztultál. A jézusi szó és tett azonban azt jelenti: *nem te vagy az igazi bűnös*, s ezért most mentesülsz a következmények alól. Aki vakon született, az nem is lehet bűnös, és bizonyos értelemben a házasságtörő asszony sem volt az.

Van azonban valaki, aki egészen pontosan tudta, hogy kicsoda Jézus, illetve azt, hogy mivé lett. A visszautasított és ily módon legyőzött Sátán (vö. Mt 4:1-11, Lk 4:1-13) tisztában volt azzal, hogy az egykori názáreti építőmester Isten Fiává vált. Ezek után már nem tudta befolyásolni őt, mert nem maradt benne semmi a sátáni örömhírből. Ezt az embert már csak kiebrudalni lehetett a Sötétség Birodalmából, melyben világitani kezdett másoknak is.

A likvidálást azonban evilági szolgálai által kellett végrehajtania, „kézivezélés” útján. Jézusra ugyanis már nem hatottak a világ „természetes” csábításai, ő immunissá vált a Rendszer személytelen erőivel szemben. Mi több: ki tudta üzni a gonosz lelkeket a megszállt emberekből. Ezek a gonosz lelkek is tudták, hogy Jézus Isten Fia, mert csak Isten Szentje lehet a Kiűző, azaz, a másik oldalról nézve: a Messiás. Ők úgy gondolták, hogy az Eljövendő „idő előtt” zaklatja őket (vö. Mt 8:29), hiszen ők kapták meg evilág minden dicsőségét. Azzal nem számoltak, hogy a végső soron Istenből származó „anyag” (vö. Tm 28.) egy bizonyos szabadsági fokon újra a Teremtője felé fog fordulni, önmagára találva.*

* Barcza Barna: *A valóságmegragadás esélyei.* (mek.oszk.hu/09600/09619)

A Messiás az egyedüli mértékadó

A Tizenkettő jól tudta, hogy Jézus a Messiás, Simon Péter inkább csak a szózólójuk volt (Mt 16:13–16). A „*Kinek mondanak engem az emberek?*” kérdésre adott válaszból viszont van egy nagy pozitívum. Arra kell figyelni, ami *nincs* benne. A felsorolásból ugyanis hiányzik a *Szabadító* cím. A tömegek tehát nem tartották a Názaretit politikai Messiásnak. Az ágrólszakadt vándorprédikátorból senki sem nézte ki Dávid fiát. Az Emberfi ugyanis hangsúlyozottan nem úgy viselkedett (Mt 21:5), mint egy ilyen ambíciókkal bíró férfi. Ő sikerként könyvelte el, hogy a nép nem tartja „a” Messiásnak. *Ezért* a kemény tiltás (Mt 16:20), tudniillik azt akarta, hogy ez így is maradjon. Igazi szabadítói mivoltára ugyanis mindenkinek saját magának kell rájönnie ! (vö. Mt 16:17).

Jézus azonban azt szerette volna, ha legalább néhány tanítványa megérti; miféle Szabadító is ő, vagyis, hogy személyében az igazival találkoztak. Ezért hármójukkal felment a Tábor-hegyre, megmagyarázni a dolgot. Azt sikerült is megértetni velük, hogy Messiásként mindenkiben az ő szava a döntő. Isten fiaként jogosult felülbírálni Mózes, és „újraírni” a Törvényt. (Ezt meg is tette, az ima, a böjt, az alamizsna, az ételválogatás, az áldozatbemutatás, a szombat, a körülmetélkedés, a válás, és a nőemencipáció kérdésében.) Azt viszont nem sikerült elérnie, hogy személyét ne kapcsolják össze a várva-várt politikai Messiással. Ha egyszer saját bevallása szerint is Isten fia, akkor helyre kell állítania Izráelt... !

Ez a meggyőzési kísérlet azonban *az utolsó* volt, ezután már csak tetteivel és jelképes cselekedeteivel cáfolja a Tizenkettő várakozásait. Jézus a Tábor-hegyről lefelé jövet már nem magyaráz, hiszen a tanítványok pótlólagos kérdése (Mk 9:11) egyértelműen a kudarc jele. Illésnek ugyanis „ama” Messiás előtt kell eljönnie. Tehát továbbra sem értik, hogy az ő országa nem innen való...

Korábban azt ígérte nekik: „Bizony azt mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók közül olyanok, akik *halált nem kóstolnak* addig, amíg meg nem látják az Emberfi királyként eljönni” (Mt 16:28). Ez a mondás nagy zavart kelt, mert a katolikus szentírások ezeken a helyeken (Mk 9:1; Lk 9:27) „lefordították” az önálló jelentéssel bíró jézusi terminust. Érdekes módon a János-evangéliumban meghagyták az eredeti kifejezést, mely sűrűn előfordul Jézus szellemi hagyatékában.

A fordítók számára „egyértelmű” volt, hogy a „halált nem ízlel”, ill. „halált nem lát” kifejezést a *biológiai életbenmaradás* értelmében kell használni. A jézusi terminológia ismeretében ez durva – bár könnyen felfedezhető – hiba. A János-evangéliumban összemosódik a kettő, ám szerencsére helyesen: ugyanis aki „nem lát halált” (vagyis tudja, hogy nincs), az nem is „ízleli-kóstolja” meg (tehát nem lesz halálfelelme). Jézus a Jn 8:51 alatt az új világkép kialakulásáról beszél (vö. Tm 112.), ami többek között a halál „nemlétevel” is megajándékozta az embert.

Jézus tehát úgy gondolta, hogy a Tábor-hegyen *meg tudja magyarázni* a királyságát. Ez nemcsak hogy nem sikerült, de félreértett kijelentése nyomán elkezdődött a visszszámolás a világvégéig. Az őskeresztények és a későbbi (köztük a legújabb kori) szekták hitét ez a várakozás határozta meg... Ehhez persze az a téves elgondolás is hozzájárult, hogy Isten királysága látható és helyhez kötött módon valósul majd meg. Magyarán (vagy inkább héberül !): egy földi ország jön létre, a Messiás uralma alatt, a „kiválasztottak” vezetésével, ill. kizárólagos részvételével.

Az is zavart okoz, hogy az ominózus mondást értelemszerűen összekapcsolják az előzővel, mely így szól: „Mert kell, hogy az Emberfi eljöjjön angyalaival Atyjának dicsőségében, s akkor kinek-kinek megfizet majd cselekvéséhez mérten” (Mt 16:27). A rossz lelkiismeretű ember a „megfizet majd” láttán automatikusan az utolsó ítéletre gondol, de ez örült félreértés. A valódi mondanivalóra két dolog is utal. Az egyik a „mert kell”. Ez azt jelenti, hogy *elkerülhetetlen szükségszerűségről* van szó, vagyis a dolog megakadályozhatatlan. Jézus transzcendens segítséggel (vö. Tm 89.) ki fogja nyilatkoztatni magát, tehát egyesek előtt nyilvánvalóvá válik a státusa.

A másik árulkodó dolog az „angyalok röpködése”. Jézus máskor is ezzel a képzelmezzel fejezi ki az ember érzékfeletti felismeréseit. Pl.: „Megnyitva fogjátok látni az eget, és „*látni*” fogjátok Isten angyalait, amint föl s alá szállanak az Emberfié” (Jn 1:51). Vagyis: Fülöp és Nátánáél fiam, meg fogjátok érteni, hogy én az Örökkévaló emberi fia vagyok. Sőt: ennél komolyabb dolgokat is megértetek majd (Jn 1:51b).

Az „eljövetel” tehát nem a világvégén lesz. Ha addig várunk rá, akkor fújhatjuk az egésztestet ! (vö. Tm 114.). Fordítsuk hát magyarrá a szóban forgó jézusi mondást: „A köztek álló fiatalembereknek nem lesz halálfelelme, ahogy most sincs, és egész végig nem is lesz, mert addig még megértik (majd fönn, a hegyen), hogy én Isten Fia vagyok, az igazi Szabadító”. Vagyis a félelemnélküliséget a „meglátás” okozza ! (vö. Tm 36.).

A szinoptikusok által hozott mondás lényege egy olyan kérdés, melyet Jézus már többszörösen is megválaszolt. Ez a kérdés a következő: „Mikor jön el Isten királysága?” Hát akkor, ha megvilágosodunk ! A Tábor-hegyen vagy máshol...

Összefoglalás

A valódi Messiás – maga Isten. Mivel Jézusban Ő működött, ott és akkor az Elsőszülött Fiú volt a Szabadító. Más korokban másvalakik fogják betölteni ezt a státust, mások számára. Az idők végezetén ez a „királyokból” álló kisded nyáj fog összegyűlni, különböző aionok Messiásaiként (vö. Mt 8:11; Lk 13:28–30; Jn 10:1–18). A Jézus jobbán és balján ülőket a kronológiai sorrend fogja kijelölni. Jakab és János elméletileg helyet foglalhatott volna e székeken, de hát azt sem tudták, hogy mit kérnek... (Mt 20:22a). Jézus ilyen trónusokat ígért a követőinek ! (vö. Mt 19:27–30). Természetesen a Kozmosz más, a Földhöz hasonló lakott bolygóin is szükség van megmentő tevékenységre. Nekik ugyanannyi eséllyel támadhat Szabadítójuk, mint nekünk. „Egyetemes megváltás” nem lehetséges, csak helyi működés. A marslakók nem találnának valóságosnak egy ember-szabású Messiást... Mi sem hatódnánk meg, ha egy ufonauta azzal állítana be, hogy örvendjünk, mert MZperX elektromos kisülése árán megmentődtünk.

71–73. pont

Valóságos Isten volt-e Jézus? *

Az ember számára a lehető legvalóságosabb. Az igazi Istent ugyanis a homo sapiens nem találná valóságosnak, mert nem lenne emberi formája. Vele majd csak „odaát” tud szóba állni.

Akkor hát, ki volt Jézus?

Isten. (A homo sapiens számára a lehető legvalóságosabb módon.)

Isten Fia. (Lényegileg-lelkileg Vele megegyező, tehát olyasvalaki, akinek a cselekedetei teljes összhangban vannak azzal, akitől származik.)

Isten elsőszülött Fia. (A földi kronológia szerint.)

Isten elsőszülött és egyetlen Fia. (Az emberiség viszonylatában, a mai napig.)

Isten elsőszülött és mindmáig egyetlen emberi Fia. (A Mennyei Atyának csak Mennyei Fiai lehetnek, a többiek a körülményekhez képest lehetnek azok.)

Emberfi. (Az Atya emberi Fia, aki történetesen hímnemű volt.)

Státusából kifolyólag pedig az igazi Messiás !

75. pont

A válasz jó, mindössze a legfőbb Ellenfél hiányzik:

Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit (1Ján 3:8b).

(vö. Tm 72., 112.; Isz 183/62, Mt 26:61, Mk 13:2, 14:58, 15:29, Jn 2:19, ApCsel 6:14)

* Bővebben lásd *Pintér István: Új írások – régi témákban.* (mek.oszk.hu/08700/08766)

82. pont

Jézus feltámadását illetően rosszak a kérdésfeltevések. Nem az a kérdés, hogy feltámadt-e, hanem az, hogy *mikor*. Ő akkor támadt fel a homo sapiens által „életnek” nevezett élőhalotti állapotból, amikor egyesítette a lelkét az Atyáéval (vö. Tm 107.). Ez az igazi feltámadás, az Emberfi mindig erről beszélt ! Akibe belekerül az Élet, az már csak biológiailag halhat meg, országbeli értelemben nem (vö. Jn 11:25-6). Újjászületésünk után már csak a testünket lehet elpusztítani (vö. Mt 10:28a). A kérdés nem az, hogy mi lesz velünk a biológiai halál *után*, hanem az, hogy itteni életünk során felismerjük-e a nagy lehetőséget (vö. Tm 71.). Attól, hogy Jézus feltámadt, más még nem fog feltámadni. Feltámadás csak akkor „van” (az egyén számára), ha Életre nemzi a Pneumáját. A csak biológiailag élő ember gyakorlatilag halott.*

87. pont

A válasz csaknem tökéletes ! A megerősítésként odaírt szentírási hivatkozásokat azonban le kell cserélni, ahogy a Káté majd minden pontjánál... Ha egyszer Jézus az unitárius anyaszentegyház feje, s egyben a legfőbb mértékadó, akkor tőle kell idézni. A Katolikus levelek páli teológiát, tehát emberi okoskodást tartalmaznak, az Emberfi logionjai viszont isteni kinyilatkoztatásokat. Az ószövetségi igehelyeket is kerülni kell, mert azok csupán megvilágítják a lényegét (már ha jézusi hivatkozásokról van szó). Ezek helyett célszerű magát a mondanivalót odaírni, vagyis jelezni a megfelelő *evangéliumi* részeket.

Kiegészítésül:

Mit mond Jézus a szent Lélekről?

Numerikusan sosem használ többes számot Vele kapcsolatban, tehát „ez az éltető közeg” nemcsak homogén és egységes, hanem olyasvalami, amin úgy lehet osztozni, hogy közben nem forgácsolódik szét. Isten angyalai oly módon tudják „kiközvetíteni” a keresőknek (Tm 89.), hogy mindenki egyéni és személyre szabott módon veheti ugyanazt. Mivel csak egy a jó (Mt 19:17a), s ezt a jóságot Jézus nem kapcsolja össze a Lélekkel, csak az lehet a megoldás, hogy az Atya és a Lélek nem két különböző dolog. Nem is lehet, hiszen (a szent) Szellem az Isten (Jn 4:24). Ha ezt a Lelket birtokolja a Fiú, akkor a Lélek is birtokolja őt... (vö. Jn 14:7-11). Jézus nem tette magát Istenné, benne valóban az Isten működött ! Ő volt „a megtestesült Isten”, de ez úgy értendő, mint például az, hogy: *a mi fiúnk „maga a nem-verekezés”*. Az Ige oly módon tudott „testté” lenni, hogy az Emberfi működési teret biztosított a számára (vö. Tm 27.). Az iszlám hagyomány gyakran „Isten lelkének” nevezi Jézust.**

88-89. pont

Nem fontos belevenni a Kátéba, hogy egyes keresztény felekezetek mit tanítanak... Ők sem ismertetik az unitárius hitvallást...

A két pont azonban ellentmond egymásnak. Ha ugyanis Egy az Isten, s ő Lélek, akkor azonos a saját Szellemével, vagyis ugyanarról az *egy* személyről beszélünk. Nem mondhatjuk, hogy van az Isten, aki személy, s van az ereje, aki nem személy. Isten ereje tudniillik az irgalom, mely egyúttal a lényege is ! Ha a szent Szellem nem személy, akkor Isten sem az...

Megoldás: a szentlélek Isten kiáradása, azaz *önközlése*. Ez az önközlés értelmi síkon vehető, vagyis Isten az eszünkkel fogható fel. Kinyilatkoztatásainak vétele természetesen egyénileg történik, mert az angyalok csak személyre szabott módon tudják tolmácsolni nekünk az igazságokat (vö. Tm 89.).

* Bővebben lásd *Pintér István: A szűk kapu*, 68 – 71. old.

** Bővebben lásd *Pintér István: Új írások – régi témákban*, 3 – 7. old.

Jézus is ezt a csatornát használta: „Békesség nektek ! Ahogy engem elküldött az Atya, úgy küldelek el én is titeket” (Jn 20:21). Jézus nyilvános működése istenkeresés és –találás *következménye* volt. A tanítványoknak is ott kell „zörgetniük”, ahol mesterük „kopogtatott”, vagyis az agyukban, ha Küldöttekké akarnak válni. A „nyugalom helye” (vö. Tm 59.) az ember fejében van, így Jézus békéjében csak a megvilágosodottak része-sülnek. A Tizenkettő számára sincs más út, csak a „szoros” (vö. Mt 7:13–4).

A szent Szellemet tehát kérni kell, mégpedig céltudatos gondolkodással. Hogy ennek a folyamatnak mikor lesz eredménye (mikor jön el az Isten királysága), az nem jósolható meg előre (vö. Mk 4:26–9), de az biztos, hogy nem a zsidó húsvétól számított 50. napon (ApCsel 2:1). Főleg nem *egyszerre tizenkét ember számára*, akik közül az egyiket sorsvetéssel (!) tettek meg Jézus apostolának.

A Lélek leszállásának Pünkösdre való időzítése azt mutatja, hogy a tanítványok visszatértek azokhoz a „szent” hagyományokhoz, amelyek ellen mesterük küzdött. Felvállalták a júdaizmus gyökereit, és igyekeztek megteremteni az üdvtörténeti kontinuitást az új vallás, a kereszténység számára.

90 – 92. pont

A szent Szellem mindenkiben munkálkodni akar. A felénk irányuló „isteni napsugárzás” tehát folyamatos (Jn 5:17), ám nem egyformán ér bennünket. Lelkünk redőnye ugyanis különböző magasságokig van felhúzva. „Kiválasztottá” azok lesznek, akiket nagyobb dózis ér. Ezek mind érzékeny lelkiismeretű emberek (vö. Tm 69.), akik fogékonyak a Dolgokra. *Keresővé* az válik, aki mindenáron találni akar, azaz választ vár az élet nagy kérdéseire. Az egykori názáreti építőmester ilyen ember volt, s mindmáig ő az egyetlen, aki teljesen megvilágosodott.

A szent Szellem minket is eltölthet, ha kiüresítjük magunkat a számára. Annyi helyet tud elfoglalni bennünk, amennyit biztosítunk neki. Van, aki csak a lábát dugja bele az ismeretek tengerébe, s van, aki át is ússza. Az, hogy mennyit fogunk fel a Dolgokból, rajtunk múlik... Fontos, hogy ne hagyjuk abba a keresést (vö. Tm 1.), mert a bölcsesség gyorsan kibújjik a szívből (vö. Isz 110/216,7). Azt is észben kell tartani, hogy félig–meddig nem lehet megvilágosodni. A világ felé is kacsingató ember meg fog keveredni. El kell érnünk a teljes homogenitást, mert a megosztott lélek törvényszerűen sötétté válik (vö. Tm 61.).

Totális önátadás esetén viszont működési lehetőséget biztosítunk Isten számára. Tudniillik, Ő csak emberi Fiai, illetve Leányai által tud beavatkozni a földi történésekbe. Ebből az is következik, hogy *gondviselés* kizárólag az istengyermekek viszonylatában van. A „forró drótot” ugyanis az egymásbanlevés biztosítja ! Ezt a közvetlen istenkapcsolatot azonban létre kell hozni, „fáradtságos” (vö. Tm 57.) szellemi munkával... A Szentlélek senkit sem tud megszállni, s csak elménket képes megtermékenyíteni.

103. pont

Isten nem a büntelennel köt szövetséget, hanem a keresőkkel. Nem az „életszentség” az ajánlólevél, hanem az érző szív (vö. Tm 69.). Ebben a világban az ember különben sem maradhat mentes a büntől, mert úgy van megszerkesztve. Jézus sem rekesztette ki tanítványai sorából az érző szívű bűnösöket, például a vámos Mátét és a céda Máriát sem. Sőt, kereken kimondta: „A vámszedők és a parázna asszonyok megelőznek titeket a mennyek királyságában (vö. Mt 21:31). Péter magamagát vallotta bűnösnek (Lk 5:8).

Jézus büntelenségének vizsgálatánál tehát megállapíthatjuk, hogy a keresztény levezetésnél egy sokkal hihetőbb magyarázat kell. Annál is inkább, mert a szóban forgó dogma egyetlen igehelyen alapszik; a Jn 8:46–on. Erről az igen fontosnak tűnő logionról a másik négy evangélium *nem tud semmit*, az ún. Tamás–evangélium se, pedig az Jézus szellemi hagyatéka. A mély hallgatás nem véletlen, ugyanis ez egy félreértett igehely, amit a többi evangélium nem ért félre, sőt, János első levele sem érti félre (vö. 1Ján 3:4–9).

Lássuk a szöveget az eléggé nem dicsérhető Csia Lajos fordításában: „Miért nem ismertek rá arra, amit beszélek? Azért, mert nem vagytok képesek meghallgatni, amit mondok. Ti a vádló atyától (= a Sától) valók vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok

megtenni. Az kezdettől fogva embergyilkos volt, nem állott meg az igazságban, mert az igazság nincs benne. Akkor a magából beszél, mikor a hazugságot szólja, mert hazug ő és a hazugságnak atyja. De mert én az igazságot szólok, nem hisztek nekem. Közületek ki bizonyít rám vétket? Ha meg az igazságot mondom, miért nem hisztek nekem? Aki Istentől való, hallgatja Isten beszédeit. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem Istentől valók vagytok” (Jn 8:43–47).

Már a felületes szemlélő is azonnal észreveszi, hogy itt nem bűnről és büntelenségről van szó, hanem *igazmondásról és hazudozásról*. Jézus igazmondónak vallja magát, hallgatóságát pedig hazugnak nevezi. Mindössze az „bonyolítja” a dolgot, hogy ő ennek az okát is megadja. Fordítsuk hát magyarrá az egészet, a teljes szövegösszefüggés ismeretében (Jn 8:21–59):

„Miért nem látjátok be, hogy igazam van? Azért, mert ebben meggátol benneteket a saját lelkületek. Azt a lelket Evilág Ura teremtette, és ti a belétek plántált programnak akartok megfelelni. De a Programozó hazug, és így csak hazugságot tud és akar csinálni, ami számotokra a halált jelenti. Ez a hazugság már úgy belétek ivódott, hogy amikor az igazságot halljátok, az nem tud megérinteni benneteket. Bizonyítsátok be, ha tudjátok, hogy nem igaz, amit mondok, ha pedig nem tudtok megcáfolni, akkor higgyetek nekem !”

A Sátán léttartalma a hazugság, így hazugságot is beszél, s ezeket a hazugságokat az ember lelkén keresztül sugalmazza. Ezért nem helyes a homo sapiens isten- és vilásképe. Az Atya által felvilágosított Jézus azonban minden kérdésben az igazságot mondja, és a jelenlévők nem is tudják (a logika eszközeivel) megcáfolni, tehát nem tudnak hazugságot bizonyítani reá.

Jézus ehelyütt (is) azt állítja, hogy ő Isten Felhatalmazottja, s nem azt, hogy ő még egész életében nem vétkezett. Jeruzsálemi idegenek előtt ugyan könnyű lenne illet mondani, de abszolút hihetetlen volna. Egy ilyen kijelentésnek kizárólag a keresztény egyházak hívei dőlnek be. Azok is csak azért, mert a teológusokra hagyják a gondolkodást. A hivatásos mértékadók viszont szintén nem gondolkodnak, csak *hisznek* az előttük élt hivatalos szaktekintélyeknek, akik – különféle szempontok alapján és sátáni sugalmazásra – megalkották a dogmarendszert.

Nézzük meg az első János-levelet is: „Aki a vétket teszi, a vádlóból való, mert a vádló kezdettől fogva vétkezik. Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit. Képtelen mindenki a vétkezésre, aki Istentől született, mert az Isten magva benne marad. Nem is képes vétkezni, mert Istentől született” (1Ján 3:8–9). Íme, itt van Jézus büntelenségének oka (az újjászületés), és e büntelenség kezdeté is ! A nyilvános működés során már mondhatta: „Mi hát a bűn, amit elkövettem?” (vö. Tm 105.). Ebben az apostoli levélben egy igazi Jézus-mondás őrződött meg, mert a lényeg csak ő tudta így megfogalmazni. Igen, Jézus azért „jött”, hogy mindent lebontson-leromboljon; az egész ördögi Rendszert, minden hazugságával... Ő egy ettől teljesen különböző, de igazi isten- és vilásképet tárt az emberiség elé. Tehát nem pusztán egy erkölcsi-etikai megújulást akart, az alapok érintetlenül hagyása mellett. Ez Keresztelő János asztala, jobbán Mózesrel, balján pedig Pállal.

De még mindig nem tudjuk, hogy abszolút büntelen volt-e... Isten szemében bizonyára nem volt az. Fiúvá válása előtt semmiképp. Jézus nem azért tudott az Atya emberi fia lenni, mert erkölcsi-etikai szempontból feddhetetlen volt. Az ilyesmi inkább gátolja a keresést, hiszen „az egészségeseknek” nem kell az Orvos. Más világvallások is tisztelik Jézust, de nem gondolják, hogy abszolút bűn nélkül való volt. Kortárs-ellenfelei sem hitték ezt, már csak azért sem, mert lépten-nyomon megszegte a Törvényt. Kaifás se gondolta, őt az borította ki, hogy Jézus Isten Fiának (vele egylényegűnek) mondta magát. A főpap szerint egy gyarló ember nem is álmodhat ilyesmiről. Vagy ha igen, akkor az főbenjáró bűn, amit meg kell torolni. Ezt erősítette-sugalmazgatta benne a Sátán. Mindketten atyjuk dicsőségét keresték, s el is nyerték a jutalmukat. Kaifás díszes sírhelye még ma is megvan, zarándokok látogatják. Jézusnak nincs ilyen, mert ő nem halt meg...

Jézus örömhíre éppen abban áll, hogy egy bűnös ember is istengyermekké válhat. Újjászületése után persze már képtelen lesz vétkezni. Hogy „azelőtt” mi volt, az meg nem ránk tartozik, csak egyedül Istenre.

110. pont

A válasz alapvetően jó, de hozzá kell írni még egy mondatot:

Ezt a bűnbocsánatot a messiási munkát végző emberi Fiai által is nyújtani tudja nekünk.

A Mt 9:1–8 (Mk 2:1–12, Lk 5:17–26) alatti események után ugyanis van egy magyarázó logion:

Mi könnyebb; azt mondani a gutaütötteknek, hogy „vétkeid meg vannak bocsátva”, vagy ezt mondani: „Kelj fel, emeld fel a hordágyadat és járj!”

Jézus tulajdonképpen ezt mondja:

Nemcsak hogy jogomban áll bűnöket megbocsátani, de ezt a felhatalmazást demonstrálni is tudom. Az ehhez szükséges erőt a státusom biztosítja.

118 – 122. pont

A Káté nagyon okos dolgokat ír a kereszttel kapcsolatban, lényegileg azonban sokkal többről van szó!

Jézus az egyházat, mint olyat, nem tartja alkalmas közvetítő közegnek. Túl távol ültették az Atyától (kívül van az emberen!), így nem tud megerősödni, ezért aztán kitépetik és elpusztul (vö. Tm 39., Isz 109/53; Mt 15:13). Ezt az „ültetvényt” Isten gyermekei fogják kiirtani, mégpedig gyökerestül. Magukból gyomlálják ki, hogy helyet adjanak annak a tőnek (vö. Jn 15:1–8), ami képes gyümölcsöt hozni. A Lélekben való körülmetélkedés (vö. Tm 52.), a Szellem általi keresztség a lényeg. Tehát *értelemben* kell megmerítkezni, hogy nyugalmat találjunk magunknak (vö. Tm 91., Mt 11:28–30).

Az újjászületés lehetőségét Jézus biztosította a számunkra, mégpedig a kereszthalálig menő tanúságtételével: „A Bátorító, a szent Szellem, akit az Atya küldeni fog nektek (a halálom és feltámadásom következtében beálló katarzis által), mindenre megtanít majd titeket, és mindenre emlékeztetni fog, amit mondtam nektek” (Jn 14:26). Ily módon függvénye a Lélek „leszállásának” a Golgota, s ezért nevezhetjük Megmentőnek Jézust. Nyilvános működése nélkül nem tudnánk, hogy milyen irányban keressük megmentődésünket. A János–evangélium teljes 16. fejezete ezt sulykolja.

Jézus azt hitte, hogy a tanítványai legalább húsvét után elkezdének gondolkodni. Ezért aztán lediktálta Tamásnak a szellemi hagyatékát, ami 115 megfejtendő mondat. Ez a logion–gyűjtemény lett a későbbi evangéliumok alapja. Emellett világos parancsot is adott nekik, a tőle megszokott burkoltan feltételes módban: „Ha ti lesztek működésem tanúi, akkor elküldöm reátok Atyám ígését (a megvilágosító és ezért szent Szellemet). Maradjatok a városban mindaddig, amíg a magasságból jövő (vö. Jn 3:3, 3:11a; 3:13) hatalomba (*a tudás ez a hatalom!*) bele nem öltöztetnek titeket” (Lk 24:49).

Jézus szinte sohasem fogalmaz feltételes jövő időben, a „lesztek” helyett általában „vagytok” áll, ami viszont ott és akkor *még nem igaz*, ezért sok logionba bele kell érteni a feltételt szabó „ha” szócskát, s az ígérést hordozó „akkor”-t... Tanúskodni (bizonyosságot tenni) csak akkor lehet valamiről, ha az illető érti, hogy mi történt. Ehhez azonban gondolkodni kell, és ez a szellemi erőfeszítés hozza el a mindent-átlátás képességét. Jézus itt (mennybemenetele előtt utoljára) sem mond mást, csak azt, amit mindig: keresés, fáradozás, felszántás és vesződség nélkül nincs megvilágosodás (pl. Tm 1., 2., 4., 57., 91., 93., 95., 108., 110.).

A Feltámadott ugyanazt ígéri, mint korábban: „Aki hisz (nekem, Isten emberi Fiának), és bemerítkezik (természetesen szent szelembe!), az megmenekül (Mk 16:16a). A logion második része („De azt, aki nem hisz, el fogják kárhozni”) egyáltalán nem jézusidegen, ha ismerjük és értjük a Tm 71-et: „Ha magatokban azt hozzátok létre, amitek van, meg fog menteni titeket. Ha az nincs bennetek, az, ami nincs bennetek,

meg fog ölni titeket”. Jézus örömhíre az, hogy pusztán szellemi–lelki erőfeszítésekkel (tehát egy enyhe iga felvételével, vö. Tm 91., Isz 132/113; Mt 11:28) megteremthetjük a közvetlen istenkapcsolatot.

Jézusról leritt, hogy ő az Atya fia, sugárzott róla, hogy Élet van benne. Ennek birtoklásához azonban „felismerések” és „megismerések” kellettek. Mindkettő a *következetes és állhatatos* gondolkodás eredménye. Aki nem hisz neki, mert nem ismeri el Isten Fiának, az nem is fog töprengeni a mondásain. Az ilyen emberből nem válik Szabadító, hiszen ő maga is rab marad, akit cellatársai (a világ fiai) el fognak kárhozatni. Ily módon kell értelmezni a Jn 3:36 alatti szerencsétlen fordítást is. Jézus itt sem és a Mk 16:16b-ben sem azt mondja, hogy az illető elkárhozik (= Isten a pokolra taszítja), hanem azt, hogy mások fogják letéríteni a helyes útról, s ezért kárba megy a (biológiai) élete.

A lukácsi kérdés („Miért keressétek az Élőt a holtak között?”) teljesen Jézusra vall (vö. Tm 51., 58.), s a „távozási parancs” (Lk 24:49) is szellemi hagyatéka fényében értelmezendő. Szó sincs arról, hogy a megokosodásra csak várni kell (!), hiszen „a királyság” (az Atya ígérete, a szent Szellem), akkor nem jön el, ha csak várják (vö. Tm 114a).

Jézus a magától értetődő szellemi erőfeszítés mellé (vö. Tm 1., 91.) még két feltevést szab a Tizenkettő számára: egy időbelit és egy helyhez kötődőt. A tanítványoknak mindaddig Jeruzsálemben kell maradniuk, amíg meg nem világosodnak. Ha ugyanis elhagyják a fővárost és visszatérnek az eredeti foglalatosságaikhoz, akkor elveszítik az esélyüket a Fiúvá válásra. Emlékezzünk csak arra, mennyire fontosnak tartotta Jézus, hogy oda is kövessék őt (Mt 16:24–8)!

Fentiek Lukács alapján jelenthető ki, de az idevonatkozó mondanivaló szempontjából a többi evangélium vége is összecseng.

János: „Békesség nektek! Ahogy engem elküldött az Atya, úgy küldelek el én is titeket” (Jn 20:21). Jézus nyilvános működése istenkeresés és –találás *következménye* volt. A tanítványoknak is ott kell „zörgetniük”, ahol mesterük „kopogtatott”, vagyis az agyukban, ha Küldöttekké akarnak válni. A „nyugalom helye” (vö. Tm 59.) az ember fejében van, így Jézus békéjében csak a megvilágosodottak részesülnek. A Tizenkettő számára sincs más út, csak a „szoros” (vö. Mt 7:13–4).

„Miután ezt mondta, reájuk lehelt és így szólt: Vegyetek szent Szellemet! Akiknek vétkeik megbocsátjátok, azoknak megbocsátják azokat, akikéit megtartjátok, azoknak megtartják” (Jn 20:22–3). Jézus természetesen éppúgy nem volt képes szent Szellemet kilehelni, ahogy tölcseren sem tudott ismereteket tölteni tanítványai fejébe. A két dolog tudniillik *egy és ugyanaz*: itt ugyanis az ész használatáról van szó. Csak annak van esze (szent Szelleme), aki használja is azt (vö. Tm 40.), aki parlagon hagyja (vö. Tm 110.), annak „nincs”.

Jézus eme jelképes cselekedete – a kilehelés – azt sugallja: bennem van szent Szellem, legyen hát tibennetek is! Az ember személyes istenkapcsolata értelemszerűen a „szívében” van, s nem is lehet máshol, valahol őrajta kívül (vö. Tm 2.). Aki viszont birtokolja az Atya királyságát, azon az meg is látszik („bennetek és külsőtökön van”), s ami lényegesebb: használni is tudja ezt a gazdagságot (vö. Tm 82., 96.), azaz képes lesz a vétkek megbocsátására.

A János–evangélium „másodszori befejezése” (21. rész) is teljesen jézusi: a Simon Péternek mondottakból mindenki érthet. A 21:19b–t nyugodtan kiegészíthetjük imígyen: „Kövess engem *az istenfiúságban!* Ezt akarja az (időben) Elsősülött Fiú, s ezt kell megcselekednünk az ő emlékezetére! (vö. Tm 109., Jn 6:53–8).

Máté: „Mennyben és földön minden fennhatóságot nekem adtak. Menjete el ezért, és tegyétek tanítványokká az összes nemzeteket, bemerítve őket az Atyának, a Fiúnak és a szent Szellemnek nevében, s arra tanítva őket, hogy őrizzenek meg mindent, amit nektek parancsoltam. Íme (ily módon!) én mindennap veletek leszek e kor Célba érkezéséig!” (Mt 28,18–20).

Próbáljuk meg értelmezni ezt az igehelyet!

mennyben és földön = mindenhol és mindenkor

fennhatóság = felhatalmazottság, Felkent–ség, küldötti mivolt, képviselőre való jogosultság

azért = mert ez így van, s csak így lehet

tanítványokká = Fiú-aspiránsokká

nevében = státusában; tehát Jézus nevében = Fiúként, Isten emberi gyermekévé válva

tanítva = nem formális tekintéllyel, hanem személyes példával illusztrálva; nem hirdetve, szervezve és védve, hanem életformaszerűen („szellemben és igazságban”); nem erkölcsi–etikai síkon (ítélkezve, bírászkodva és törvényeket hozva), hanem oktatva

mindent, amit parancsoltam = az összes mondásomat és példabeszédemet

e (ill. „a”) kor = valakinek a belső üdvtörténeti útja az istengermekké válásáig (pl. a vénnek „a napjai” [vö. Tm 3.], vagy a gazdag ifjú előtt álló lehetőség)

a Cél = elválaszthatatlan a keresés korától (időszakától), ez a Fiúvá válás, a királlyá levés

1. A „fennhatóság” nem uralkodást jelent, „csak” az Atya képviselőjét.
2. A fennhatóságot (a felhatalmazást) az Atya adja gyermekeinek, s csak nekik tudja adni.
3. Az minősül az Atya gyermekének, aki elvállalja a Küldetést.
4. Az Atya azt akarja, hogy *mindenki* elinduljon a Fiúvá válás útján.
5. A kinyilatkoztatást Jézus igéi hordozzák.

Tehát: „Csak a Fiúvá lett ember juthat atyai felhatalmazáshoz. Kizárólag a közvetlen istenkapcsolat birtoklása tehet titeket mások Megmentőivé. Ezért, mielőtt bármit is tennétek, kövessetek engem az istenfiúságban. Ugyanis csak ez a státus képesíthet benneteket arra, hogy bárkit is tanítvánnyá tegyetek. Csak egy okos ember meríthet *értelemben* másokat. Ha már megvilágosodtatok, akkor az összes nemzetet taníthatjátok. De soha ne felejtsetek el, hogy a tudást az én logionjaim hordozzák, tehát őrizétek meg azokat ! „Aki az én számból fog inni, az olyan lesz, mint én; én azzá válok, aki ő. És azok, amik el vannak rejtve (a mondásaimban), kijelentetnek neki” (Tm 109.). Ily módon (a logionjaimban) leszek veletek, és segíték nektek Célba érni...”

A mátéi búcsúbeszéd tehát csak feltételesen indít útnak (ahogy a márki, lukácsi és jánosi is). Az, hogy valakinek a mestere Isten fia volt, még nem képesíti az illetőt mások meggyőzésére. A Felhatalmazott Jézus nem küldhet még–meg–nem–világosodott személyeket sehová. Az ész nem áll elő parancsra... A kezdő mondat („Mennyben és földön minden fennhatóságot nekem adtak.”) egy tényt közöl: Bizony, a királyság kizárólag az olyanoké, mint én vagyok. Ha ti is királyok akartok lenni (én pedig ezt szeretném !), akkor kövessetek az istengermekség útján, hogy másokat is megmenthessetek.

Márk: „Menjetek el az egész világba s hirdessétek minden teremtménynek az örömhírt: Hogy aki hisz (bennem) és bemerítkezik (szent Szellemben), *megmenekül*” (Mk 16:15–6a). Aki hisz Jézusnak, az nem neki hisz, hanem az Atyának. Tehát elsősorban nem Jézus személyét kell tisztelni (ez a páli teológia !), hanem azokat az igazságokat, amelyeket kinyilatkoztatott. Csak az menekül meg, aki belemerül az ezeken való gondolkodásba. Az üdvözítőbe vetett hit önmagában nem használ semmit (vö. Mt 7,21), csak ha párosul az üdvözítő Igék megértésével. Itt, Márknál található az örömhír legfőbb megfogalmazása: gondolkozz, s megszabadulsz ! (Jézus maga volt a gondolkodás, vö. Tm 66.)

Húsvét után, Galileában, elméletileg már semmi sem állt a megértés útjában. Ha valamikor, hát ott és akkor kellett volna „leszállnia” a szent Szellemben ! Sajnos, nem így történt. Jézus megígérte ugyan a Pártfogót, de az Igazság Lelke nem automatikusan jön el. Ő világosan megmondta, hogy „Nálam nélkül semmit sem tehetek. Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik...” (Jn 15:4–6). Azt is nyilvánvalóvá tette, hogy ez az „öbenne maradás” attól függ, hogy mennyire maradnak meg *a beszédeiben* (Jn 15:7).

A „gyümölcsstermésnek” (a szent Lélek eljövételének) az az alapfeltétele, hogy megértsük a logionjait. Ebben már a Tizenkettő sem jeleskedett, Pál pedig egy intuitív teológiát rakott a helyükre. Pedig minden eltévelyedésnek a Jézus mondásairól való leválás az oka (vö. Jn 15:1–11), hiszen így a kinyilatkoztatott igazságoktól zárjuk el magunkat. Az igazi tisztaságot az ő igéi teremtik meg (Jn 15:3), s nem az erkölcsi–etikai törvényteljesítés.

Az Igazság Lelke felszabadítható és birtokolható. Ennek a „leszállásnak”, helyesebben *feltörésnek* (vö. Tm 12.) egy kiüresedés a feltétele. Az Atya királyságába csak az erőszakosok jutnak be, tehát azok, akik képesek megtagadni önmagukat, és egyszersmindenkorra leszámolnak a világgal. A Lélek csak annyira tud eltölteni bennünket, amennyire kiüresítjük magunkat, ráadásul a félmunkát sem szereti: „Ha üres lesz (az emberi lélek), megtelik majd fénnel, ha pedig megosztott, meg fog telni sötétséggel” (vö. Tm 61.).

A kiüresedés következtében feltör bennünk a Forrás, melyből az Élet vize fakad (Jn 4:13–14.) Az éltető Lehellet folyóvízként árad és megelevenít minket (Ezékiel 37:9). Ez lesz a maximális kinyilatkoztatás, amit az emberi mivolt be tud fogadni! „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Annak, aki hisz bennem, amint az Írás mondja: élő víznek árjai folynak majd *belsejéből*. Ezt pedig a Szellemről mondta” (Jn 7:37–9). A Lélekben való alámerülésnek újjászületés a következménye, ezt akarja képi nyelven elmondani a jézusi teofánia. Az ember meghal a Bűn számára (az egyetlen, igazi bűn a Fiúvá–nem–válás), s ezzel a hétköznapi bűnöknek sem marad táptalaja.

125 – 130. pont

A Káté nagyon okos dolgokat ír az úrvacsorával mint szertartással kapcsolatban, de a lényegét nem fejtí meg. Ehhez át kell tekintenünk, hogy Jézus

Miért jött?

A megvilágosodott és ezért mindent átlátó ember nem tudja elfordítani a szemét a világ nyomorúságairól. Hiszen éppen a lelki érzékenység teszi őt keresővé, a bajok forrásának kutatójává... (vö. Tm 69., 70.). Az *újjászületett* nem képes „lelki békéjével kettesben” éledgelni. Jézus se azért ment ki a pusztába, hogy a nyilvános működésen dilemmázzon, hanem azért, hogy ideális körülmények között hangolódhasson rá az Örökkévalóra. Istenélménye nem a Jordánhoz, hanem *a csendhez* kötődik. Magányában tisztult meg teljesen, magában győzte le a világot, lelkében kötött vele szövetséget az Atya. Ez volt Jézus számára a valódi születés, s *ezután* kereste fel a Sátán, hogy letérítse útjáról.

Az Istent és embert összekapcsoló közös Lélek (vö. Tm 107.) magában hordozza a Küldetést: a nyilvános működés ily módon „elkerülhetetlen.”

Az istenfiúi fellépésnek nem a Sátán elpusztítása a célja. Az Ördögöt nem lehet megölni, mert Isten örök életet adott neki is, mint minden teremtményének. Egy emberi fiú a megtérés útjára sem tudja reáakényszeríteni. Az Emberfi nem tudja „hazai pályán” megverni a Tékozló fiút. Ezen a világon minden az Ellenfél kezére játszik. A dolgok azért működnek úgy, ahogy, hogy neki legyen jó.

Egy istengyermek csak *lerombolni* tudja a Sátán műveit (vö. Tm 72., 1Ján 3:8b), azáltal, hogy *leleplezi* a hazugságokat, s hogy *rávilágít* az igazságra. Egy kinyilatkoztatásban részesült ember számára ez „gyerekjáték”. Egyszerűen tudja, hogy mi a helyzet (vö. Jn 3:11). Evilág Fejedelme nem véletlenül ígért fűt–fát neki, ha eláll a szándékától. Jézus ezt a világot *az ördög szántóföldjének* nevezte, az embert pedig az ő szántóvetőjének (tehát egyáltalán nem az isteni teremtés koronájának!).

Ő azért jött, hogy kiszabadítsa az embert kozmikus méretű börtönéből (vö. Isz 57/129). „Arcra döntötte” a világot, azaz feje tetejére állított mindent (teljesen más világképet rajzolt), felforgatta a hagyományos eszmerendszert, „felgöngyölítette az eget és a földet” (vö. Tm 112., Mt 24:35, Jn 1:51). Jézus „tüzet” vetett a világra (Tm 9.), vagyis heves vitákat váltott ki (Tm 15.) szavaival és tetteivel.

Az Emberfi csak két „országot” ismert: Istenét és a Sátánét. A világ minden esetben evilágot jelöli; a Sátán Országát, a Sötétség Birodalmát. Ebben a világban nincsen isteni szféra: éppen azért jött, hogy az ő személyében legyen. A világból hiányzik a közvetlen istenkapcsolat, de Jézus megteremtette azt. Saját példájával tett tanúságot arról, hogy ez miként lehetséges (vö. Tm 27.).

Jézus elsősorban egy *örömhírt* közölt velünk. Ez az örömhír arról szól, hogy létezik egy másik világ, egy másik ország–királyság, mely a Mennyei Atya uralma alatt áll. Ebből értelemszerűen az következik, hogy ez a világ itt, amelyben élünk, *nem jó*, mégpedig úgy, ahogy van. S ha ez a helyzet, akkor nyilván nem a Jóisten teremtette. Jézus szó szerint is kimondta, hogy ez a világ rossz (pl. Tm 55., 81., Isz 133/34; 143/162), s nem a Mennyei Atya birtoka (1Ján 2:15–7; Isz 157/117). Tehát nem ő „tartja fenn”, nem visel rá gondot a hagyományos értelemben, és az nem az ő elgondolásai szerint működik.

Mondandóinak igazságát *példabeszédekkel* világította meg, hogy mindenkit gondolkodásra inspiráljon. Vakhit és imamalom helyett a józan ész használatát szorgalmazta. Jézus tanítványainak a pársoros Miatyánk az imája, s feltétel nélkül csak a mesternek hisznek. Nem Jézusban kell hinni, mint a világ (kollektív) megmentőjében, hanem a Tanítóban, aki elvezet bennünket az egyéni megmentődésünk kapujához.

Tetteivel és jelképes cselekedeteivel is felvilágosító munkát végzett. Demonstrálta, hogy a betegség nem a bűn büntetése, sőt, a halál sem Isten kezéből–rendeléséből jön. Halott–feltámasztásai ezt illusztrálják, ez volt a céljuk.

Jézus szerint a Messiás nem Dávid fia, hanem maga az Isten (vö. Mt 22:41–6), aki ezen a világon csak és kizárólag emberi fiain keresztül tud „szabadítani”. Tehát az *istengyermeki lelkület* szüli a Messiásokat, akik így önmaguk, és ennek következtében mások megmentőivé is válhatnak. Ez a szabadulás azonban nem jelenti a világ végét, sőt, még annak rögtöni elhagyását sem. Ha Isten „ki tudná venni” testbe zárt fiait a világból (vö. Jn 17:15), akkor minden bizonnyal ki is venné. Így hát az istengyermekeknek kell „maguk mögött hagyni” a világot. A világ ugyanis „csak test” (vö. Tm 81.), azaz Pneuma nélküli hulla.

Jézus mindent lerombolt, ami „szent” volt, az összes emberi konstrukcióról lerántotta a leplet. Nem korigálni és felülírni akart, hanem teljesen újat építeni (vö. Mt 26:61, Mk 13:2, 14:58, 15:29, Jn 2:19, ApCsel 6:14).

És sose feledjük: az egykori építómester kizárólag az őt követni akarókban tud rombolni és építeni! Hozzánk és értünk jött... (vö. Isz 57/129).

Az úrvacsora szimbolikusan közölt mondanivalója tehát ez:

Egyétek a testemet, vagyis asszimiláljatok engem, magyarul: **legyetek olyanok, mint én!** (vö. Tm 109., Jn 6:51–8).

Elrepülnek-e a varjak?

A rendszerváltás után tudtam meg, hogy az állambiztonsági szervek „Varjak” fedőnév alatt kezelte a Bokor-tagok megfigyelési anyagait. Természetesen csak az aktívabb emberekről gyűjtöttek információkat. Azok, akik csak „megülték a helyüket”, nem érdekelték őket. Az ilyen egyénnel én sem foglalkozom, de nemrég módom nyílt arra, hogy igazi *varjakkal* találkozzam, egy zsámbéki borospincében. Később az írásaikat is elolvastam, melyekből az derült ki, hogy ezek a madarak igencsak szárnyaszegettek. Leginkább csak gubbasztanak az ágakon. Elhatároztam, hogy összecepapom a két tenyeremet, hátha felrepülnek. Az alábbiakban tizenötször fogok tapsolni.

1. Rossz az istenkép

Nem az Úr az isten, az a júdaizmus Igazságos Bírója. Nem is a kereszténység felfoghatatlan, megközelíthetetlen és kifürkészhetetlen misztériuma. Azt, aki maga az Irgalom, azt Jézus Atyjának nevezte, tehát mi is fiai-leányai lehetünk. Természetesen csak akkor, ha mesterünkhöz hasonlóan elfogadjuk tőle az Életet. Ez csak úgy lehetséges, ha megértjük a szándékait és azonosulunk azokkal. Ha a lelkületünk már közös, akkor tulajdonképpen eggyéváltunk Vele. Ekkor alakul ki az a közvetlen istenkapcsolat, mely megment bennünket. Eme „királyság” hiányában nem lehetünk mások szabadítói.

2. Nincs világkép

Csak az jut el az igazsághoz, aki előlről kezdi az egészet (Jn 3,13). Jézus fel akart jutni a mennybe, ezért „a mennyből szállt alá”, vagyis először a legalapvetőbb kérdésekkel foglalkozott. Felülről lefelé haladva tette fel a kérdéseit, s a logika – Isten segítségével (vö. Tm 40., 89.) – mindenre választ adott. A tudás kulcsa a gondolkodás, az igazsághoz a helyes következtetések vezetnek el! Ha híján vagyunk a legalapvetőbb ismereteknek, akkor nem érthetünk meg semmit. Kezdjük hát onnan, hogy van-e Isten...

Nikodémus nem volt hajlandó mindent előlről átgondolni, ő *felmentést kért* a szellemi erőfeszítések alól. Ilyen jellegű felmentést azonban senki sem kaphat Istentől (vö. Tm 43., Mt 12,31–2; Jn 4,23–4).

3. Evilág Ura homályban marad

Akit Jézus a Világ Fejedelmének nevez, az minden bizonnyal az is. Ez a tékozló fiú arra használhatja fel kapott tulajdonságait, amire akarja. A saját birodalmában bármit megtehet. Ez a személyes létező önfejű, önző, hazug és gonosz. Céljai érdekében akár az egész bioszférát is átrendezheti...

4. Hiányzik „az ember” definíciója

Jézus „jól tudta, hogy mi lakik az emberben” (Jn 2,25b). „Nem is bírta magát rájuk, mert valamennyiüket ismerte” (Jn 2,24). Az Emberfi természetesen nem ismerhetett mindenkit a jeruzsálemi forgatagban, hiszen a pászka-ünnepre vidékről is sokan érkeztek. De nem is erről van szó, hanem arról, hogy aki tudja, hogy mi az ember, az valamennyit ismeri.

Arról is többször beszélt, hogy „emberek” kezébe kerül (Mt 17,22-3), s azok el fognak bánni vele. Nem azt mondta, hogy rossz emberek teszik reá a kezüket, hanem csak így egyszerűen: emberek. Úgy tűnik, hogy az ember mint olyan, eleve magában foglalja a „rossz” jelzőt. Így már nem csoda, ha Jézus nem fogad el dicsőséget emberektől (Jn 5,41). Még Simon Péter esze is emberi módra forog (Mt 16,23). Az Emberfi rá is mutat arra, hogy honnan is való ez a lelkület (vö. Jn 8,44). Ezek után nem csodálkozhatunk azon, ha olyan dolgok is vannak, melyek emberek viszonylatában *lehetetlenek* (Mt 19,26).

Az egykori názáreti építőmester nyilvánvalóan ember volt, Jézust mégsem definiálhatjuk annak, mert egy folyamat betetőzéseként Isten fiává lett. A homo sapiens egy testbe zárt, nemileg meghatározott társadalmi lény, akinek különféle szükségletei vannak. Az Emberfiről ezek egyike sem mondható el, hiszen a vízen járt, nőtlen volt, nélkülözötte a közéleti ambíciókat, s házáat is elhagyta (Isz 60/77; 66/118).

5. Hamis az istenkapcsolat

Jézus nem tanította imádkozni a tanítványait, mert a szokványos módozatok nem érnek fel az Örökkévalóhoz. Imádkozni csak Isten Fia vagy Leánya tud igazán. Az az ima ugyanis valódi kapcsolat, de ahhoz istengyermeknek kell lenni. Ha a tanítvány nem válik mesterré, akkor be kell érnie a Miatyánkkal... Az élő kapcsolatot maguk a tettek (munkák) jelentik, melyekre a szent Szellem „képesíti” az embert.

6. Megtéveszt az egyház

Jézus az Atyánál tanult, tehát nekünk sem a Hittudományi Főiskolára kell beiratkozni. A Mennyek Országának titkairól csak a mester-tanítvány viszonylatban hullik le a lepel. Igazi Írás-tudóvá autodidakta módon lehet válni. A szent Szellem egyéni és személyre szabott módon működik. Az egyház élő istenkapcsolat helyett csak egy kollektív pótléket kínál. Valójában mindent kollektivizál (kiválasztottságot, szövetséget, kinyilatkoztatást, megmentődést); ezzel fogja ki a szelet a keresők vitorláiból. Fő funkciója a Fiú-aspiránsok likvidálása, s ezt a feladatot már az abortálás szintjén elvégzi.

7. Elcsábítanak az „izmusok”

A reformtörekvések és a szektásodások egyidősek a vallási szervezetekkel. Az ellentétek jobbára módszertaniak: hogyan is kell építeni Isten Országát. Jézust is az ilyen „építők” vetették el! Hiába mondta, hogy „a királyság” az egy láthatatlan és körülhatárolhatatlan lelki- vagy tudatállapot. Az építők számszerű növekedést, mérhető gyarapodást és szakszerű irányítást akarnak. Egy ideig és bizonyos történelmi helyzetekben megy is a dolog. Aztán vagy elhal a Gamáliel-elv szerint, vagy lényegében ugyanazt hozza létre, ami ellen lázadt.

8. Materializálódás

Az ember a teremtés koronájának hiszi magát, ezért forog folyton maga körül. (Test-kultúra, nemiség, egészséges táplálkozás, sport, művészetek, zene stb.) Ezzel a magatartásával az anyagelvűséget erősíti, mert a földi létre koncentrálna. A világ fiai szinte észrevétlen módon szolgálják a mammont. Sok globális tévút van (gazdaság, politika, jog, technika, környezetvédelem), de egyikre sem szabad rálépni. Börtönben lakni akkor sem jó, ha fényesre van vikszelve, s igazságos benne a javak elosztása. Az útlevel, a jogosítvány, a hitelkártya csak egyfajta „szabadmozgó igazolvány”! A legjobb poén pedig az, ha a rabok nem is tudják, hogy börtönben vannak...

9. Jönni fognak az UFO-k

Ezt a ziccet ugyanis Evilág Ura nem hagyhatja ki. Egymásnak fogja ugrasztani a Kozmosz-lakókat, hogy az egész Univerzumot elboríthassa a sátáni örömhír. Minél nagyobb a káosz, annál jobban működik a dolog...

10. Helytelen jövőképek

A római katolikus vallás sohasem lesz egyeduralgoló a földön. Mindig az erősebb fog teret nyerni, s meg is fogja találni hozzá az ideológiát. Az egyistenhívő vallások (judaizmus, kereszténység, iszlám) sem fognak közös nevezőre jutni. Sokkal valószínűbb, hogy az elpuhult és megosztott nyugati féltekét bekebelezi a keleti. Ez pusztán létszám kérdése. Előbb-utóbb csak színes bőrű ember lesz bolygónkon, s ha valaki fehérekről vagy keresztényekről mesél, azt kinevetik.

11. Az Atya csak a Fiain tud segíteni

Az általános jellegű és mindenre kiterjedő Gondviselés fogalmát a judaizmus is ismeri, hiszen ez a dolog minden földi vallás egyik alappillére. Ha van Isten, akkor nyilván törődik a teremtésével, mégpedig automatikusan. Magyarán: a hívő ember egy világfenntartó és „rendszer szabályozó” tevékenységet tulajdonít Istennek. A kereszténység is ezt hirdeti, mégpedig Jézus nyilatkozatai alapján (vö. Mt 6,25–34; Lk 12,22–31).

Itt azonban egy nagy félreértés van, ami abból is látszik, hogy a hívek egyáltalán nem fogadják be ezeket az igéket, sőt, életvitelük szöges ellentétben áll azok mondanivalójával. (Ahogy a Hegyi beszéd egyéb részeivel is...) Mindenki az étel-ital-ruháért aggódalmaskodik, az ember vet, arat és csűrbe takar (Isz 132/113). Tulajdonképpen csak a pogányok kivételek: ők a mának élve nem törődnek semmi ilyesmivel. Bizonyos értelemben a világ fiai itt is okosabbnak bizonyulnak náluk, ahogy máskor is... (vö. Lk 16,8).

A megoldás roppant egyszerű: a jézusi mondanók csupán az őt követni akaró Fiú-aspiránsoknak szólnak! Az egész Nyilvános Működés az ő érdekükben történt, kizárólag hozzájuk jött, és értük vállalta a kereszthalált (vö. Jn 17,1–26). Ők azok, akik hallgatnak rá, ezért csak őket tudja tanítani. Elvileg senki sincs kizárva ebből a körből, még a nők se (vö. Tm 115.). Mindenki saját magát zárja ki, mégpedig oly módon, hogy elengedi a füle mellett a megmentő igéket (vö. Mt 7,21–3). Következésképpen a sok meghívott közül kevesen lesznek választottak (vö. Tm 22.), márpedig csak ezek képesek a szövetségkötéssel záruló kinyilatkoztatás vételére.

Az Örömhír tartalmait nem lehet egy evilágban berendezkedni akaró kollektívum törvényeivé tenni. Jézus „országa” nem evilágból való (vö. Jn 18,36); a „királyság” egy tudatállapot, amely Atya és Fiú lelki egymásbanlevését jelenti (vö. Tm 107.). Az eme státushoz vezető út pedig szigorúan egyéni és személyre szabott (vö. Mt 7,13–4), mégpedig azért, mert nem tud másmilyen lenni, hiszen közvetlen istenkapcsolatról beszélünk.

A Jézus által megígért (és megélt) gondviselés egyáltalán nem általános jellegű, és nem is terjed ki mindenre... Az Atya csak a Fiain tud segíteni, s azért tud, mert bennük van. Ráadásul őket is csak a nyilvános tanúságtétel során képes segíteni. Annyi étel-ital-ruha-lakást tud biztosítani, amennyi feltétlenül szükséges. A „százannyi” ház és szántóföld csak átmeneti haszonélvezetet jelent, ahogy a „százannyi” szülő, testvér, feleség és gyermek szintén csak az üldözések idejére jelent támaszt. Aki már nyakába vette a kivégzőkeresztjét, annak rövid az ideje a tartós viszonylatokhoz, arról nem is beszélve, hogy amúgy sem akar birtokolni semmilyen földi kincset.

Az istengyermekeké lenni nem akaró keresztény hívők ezzel szemben egy olyan fokú – szeretteikre is kiterjedő – gondviselést képzelnek be maguknak, ami több ok miatt sem működhet. Az Atya nem azonos Evilág Urával, így nem is tud semmiféle befolyást gyakorolni a földi történésekre. Ő csak emberi Fiain és Leányain keresztül juthat szóhoz. Jézus szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel mutatta meg, hogy miben különbözik Atyja *e kor istenétől* (vö. 2Kor 4,4), akit Sátánnak is nevezhetünk. Ő az, aki bárhol és bármikor „kézivezérést” alkalmazhat a Kozmoszban. Ezt csak vészhelyzetben teszi meg, mert általában elegendő a személytelen erők automatikus működése. Sajnos, a hívők legtöbbször az ördögi Rendszer fel nem ismert törvényszerűségeiért adnak hálát...

Mégis van valami, ami bizonyos fokú védettséget adhat az embernek, ez pedig a tanítványi státus. Ha valaki Fiú-aspiránssá válik, akkor tudása arányában felhatalmazást is kap egynémely dologra (Lk 10,17–20). Az ehhez szükséges erő természetesen

Jézuson keresztül jön, és az Atyától származik, de magát a védettséget a tudás adja. Minél többet tudunk, annál nagyobb biztonságban leszünk... A folyamat végére pedig elérjük a teljes nyugalmat, azaz Jézus békéjét (vö. Tm 1.).

12. Alkalmassá kell válni

Az Isten melletti döntés a világgal való szembefordulást jelenti... A házasság viszont valósággal beleintegrálja az embert a világba. A nagycsaládos eszmény nem a megmentődéshez recept, hanem a földhözragadáshoz. A házasembernek a legkülönfélébb társadalmi kérdésekben kell állást foglalnia, mert nem mindegy, hogy a családja milyen milióban él. A fő parancs szerint azonban minden erőnkől Istent kell szolgálni...

A házasság tulajdonképpen a szex legalizálása. A férfi és nő közötti viszonylatoknak a nemi kiszolgáltatottság az alapja. A koitalás és a szaporodás örögi árukapcsolás: csak azon az áron élvezkedhetünk, ha egyúttal reprodukáljuk is a fajunkat. Ezzel persze automatikusan fenntartjuk ezt a rossz világot is. Jézus szerint a halálnak csak addig van hatalma, amíg az asszonyok szülnek. Az istengyermekek nem képesek nemzeni, mégis százannyi gyermekük lesz, mint a többieknek. A Fiú testvéreket hoz létre, nem gyermekeket (Fp 106.)

Az Atya királyságának nem a család az alapsejtje. Isten országát nem lehet biológiailag felépíteni. Ellenkezőleg: a közvetlen környezet gátat próbál emelni a királlyá válás elé (vö. Tm 15.). Jézus is megszenvedett az anyjával és a testvéreivel (Jn 7,7). Az ő nőtlensége és tanítása szorosan összefügg. Az Emberfi legyőzte magában a világot, s ez a világ: maga a nemiség. „Nemi élet” nincs, az élet maga – nemi. Aki nem képes lemondani a szexről, az a világról sem fog... Ha pedig a polgárává válik, akkor csak „a halálnak fog nemzeni, s a pusztulásnak építeni” (Isz 104/218).

A szülők szeretnének mindent megadni a gyermekeiknek, ám, ha az Életre nem tudják elvezetni őket, akkor lényegében semmit sem nyújtottak... Sajnos, ez a „tétel” egyébként sem szerepel a tervekben. Az ember ősidők óta gépies módon reprodukálja önmagát és ezzel újratermeli a problémáit (vö. Tm 110., Mt 13,44). Az „amit Isten egybekötött...” kezdetű *közmondással* az a baj, hogy azt Jézus nem a házassággal összefüggésben mondta, hanem a válóleveles gyakorlat ellenében. Akkor is csak zseniális kibúvóként használta, hiszen a neki feltett kérdés életveszélyes volt... A házassággal kapcsolatban a tanítványai előtt tárja fel az igazságot, miszerint a Mennyek Országában nem nősülnek, s férjhez se mennek. Mi pedig mit is imádkozunk? „A földön is minden úgy legyen, ahogy a mennyekben.”

Az istenkapcsolat csúcsa a Fiúság/Leányság, de ez a státus nem tűr korlátokat, így a megkötöző jellegű nemiséget is elutasítja. Ha az ember alkalmassá teszi magát az Atya lelkének befogadására, akkor automatikusan alkalmatlanná válik a házasságra (vö. Mt 19,12c–d). A Jézust követni akaró Fiú-aspiránsnak adott esetben még feleségét és gyermekeit is el kell hagynia (Lk 18,29), s ez természetesen fordítva is igaz: a nej és a gyerek is szakíthat a családfővel (vö. Tm 15.). Ezek a viszonylatok ugyanis megghiúsíthatják a Célba érést, és gátolhatják a nyilvános működést (vö. Mt 12,46–50).

A királyság szempontjából tehát nem hasznos a házasodás, és aki átlátja ezt, az a nemes cél érdekében le is tud mondani róla (vö. Mt 19,10–2).

13. Nincs középút

Minden földi vallás az evilági élet receptjét kínálgatja... Követőik éppen ezt várják el tőlük: ők ugyanis istennek tetsző módon szeretnék szolgálni a mammont. Nos, ez az, ami nem megy (vö. Isz 142/193). Sem a Törvény aprólékos betartása, sem az „élet-szentség” nem eredményez örök életet. Annak, aki be tud illeszkedni a világba, már régen rossz. Az istengyermekek még a fejüket sem tudják lehajtani sehová.

14. Azt kell cselekedni

A keresztények sokféle szentségről, szolgálatról és áldozatról tudnak, pedig csak egyfajta kereszt van, s ez egyáltalán nem ama „mindennapi”. A Fiúság az egyetlen szentség, a nyilvános működés az egyetlen szolgálat, s a kivégzőkereszt felvétele az egyetlen áldozat. Csak az számít szeretetnek, amit a mindmáig egyetlen Felkent annak mond.

Tudvalévő dolog, hogy nem mindenki jut be a mennyek királyságába. „Még ha keblemen vagytok is, ám az én Atyám akarátát nem teljesítitek, elűzlek titeket az én keblemről” (Héberek evang.). Az utolsó vacsorán elhangzottakat nem értve, a keresztyének azóta egy szimbólum körül forognak. A jelképes cselekedet értelmét fel nem fogva, a szemléltető eszközökről gondolják azt, hogy azoknak megmentő erejük van. Annak ellenére hiszik ezt, hogy Jézus máshol szinte agyonmagyarázza a dolgot (Jn 6,35–59; 15,1–8). Szellemi Hagyatékában egyetlenegy logiont is elégnek tart a témával kapcsolatban (Tm 109).

Aki nem látja a fától az erdőt, az kérdezze meg magától: Tudta-e Jézus, hogy mi az Atya akarata? S ha tudta, akkor vajon megtette-e? Kiválasztott tanítványai hogyan s miben követhetik őt? Mi lehet az új és örök (igazi) szövetség lényege? Hogyan lehet egymásban Atya, Fiú és tanítvány? Mivé kell válni Jézus példájára? Ezt kell cselekedni „az ő emlékezetére”!

15. Nincs mire várni...

A júdaizmust alapvetően a várákozás határozza meg. A keresztyénység is kívülről-felülről várja Isten Országát. Jézus viszont azzal kezdte az igehirdetését, hogy rámutatott egy tényre: az Atya királysága egészen közel van (Mt 4,17). Szellemi Hagyatékának végén pedig azt mondja: ha várják, akkor sosem jön el (Tm 114.). A Szabadító ugyan olyan közel van hozzánk, mint a testünkön levő ruhánk (Kopt zsoltárkönyv, II. 239), de a nagy Lehetőség nem áll fönn élethossziglan (Tm 58., Mt 25,1–13). „Az evilági élet csak három naptól áll: tudniillik a tegnaptól, amely már elmúlt, s belőle semmi sem marad a kezében. Aztán a holnaptól, amiről egyáltalán nem tudod, hogy megéred-e vagy sem. Végül a mából, mikor még bírod az életet. Használd ki tehát ezt a napot előrehaladásodra!” (Isz 164/173).

Jézus–szótár

A

- a Féreg fölfalta* – megölte a Sátán, hullává tette, kiirtotta belőle a Pneumát
- a Forrás* – az Élet vize, mely a lelkünkben tör föl
- aggodalmaskodás* – a félelem és remény közti lebegés
- a gödör* – a sír
- a gyehenna* – evilág
- a ház* – maga az ember, az a belső építmény, ami tartást ad neki, a személyisége
- a Ház vagy Templom* – az Építmény, azaz a hagyományos (világ-) Rend, vagyis a hamis világkép, mely geocentrikus és emberközpontú, s ezért materialista
- a házigazda* – a lélek (psziché) birtokosa, az ember
- a hely, ahol Jézus van* – a királyi tudatállapot, az Atyával való lelki egység
- a hit* – a Jézus által kinyilatkoztatott dolgok igaznak tartása
- a kehely, a pohár, a tál* – maga az ember, a homo sapiens pszichoszomatikus egysége
- a keresztfelvétele* – felkészülés az erőszakos halálra, mely teljesen bizonyos
- akinek füle van, hallja meg!* – ezt csak az engem követni akaró keresők érthetik meg
- a kor befejeződése* – az egyes emberben végbemenő megvilágosodási folyamat
- a kövek* – az egész környezet, minden
- a kút* – Jézus, aki a kinyilatkoztatás forrása
- a külső sötétség* – a világ
- a lakodalmas ház fiai* – Jézus tanítványai, a Tizenkettő
- áldott* – szerencsés
- a menyegző helye* – az ember megdicsőült lelke, a lakodalmas ház, a királyi lelki- vagy tudatállapot
- a Mennyei Atya akarata* – az istengyeremékké válás
- a mennyek királysága köztetek van* – itt és most, énbennem, aki az embergyűrű közepén állok
- amink van* – az eszünk (ha használjuk)
- amink nincs* – az eszünk (ha nem használjuk)
- angyal* – a megértés segítője, az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás hordozója
- a saját nevében jön* – önhibájából kifolyólag fogalma sincs az igazságról, de azt állítja, hogy amit ő mond („legjobb tudása szerint”), az igaz
- a sarokkő vagy szegletkő* – a logikus gondolkodás, a józan ész használata
- a szelíd uralom* – a belátás kényszere, a logika előtti főhajtás
- a szent Szellem* – Pneuma, Lélek, Értelem, Ész
- a szent Szellem káromlása* – a nem logikus módon való gondolkodás, rossz következtetések levonása

asszonytól született – nem született újjá (vízből és Szellemből)
a szűk kapu és szoros út – az egyéni megvilágosodás lehetősége
átkozott – nagyon rossz helyzetben van
a vádló – a Sátán, Isten Ördöggé lett tékozló fia, a Hazugság Atyja
„a” vétek – a szent Szellem káromlása, a nem-gondolkodás, a logikátlanság
a vető – a Pneuma-magok szórója, azaz Jézus
a világ – mindaz, amit nyújt, minden, ami abban van
a világ fiai – az ördög szántóvetői, evilág fenntartói
a Vőlegény – az Úr, Izráel Istene, a választott nép jegyese
a zsidók – a hivatalos és hivatásos mértékadók, a formális tekintélyek

Az

az Ajtó – Jézus, aki a mennyekbe tárul
az arató (aki learatta azt, amit lehet) – az Isten Fiává lett ember
az arató vagy munkás bére – az örök élet
az aratás napja – a megvilágosodás időszaka
az Atya áldottai – a Fiú-aspiránsok
az Atya fénye – Jézus, az Első és mindmáig Egyetlen emberi Fiú
az Atyától távolra – az (egyes) emberen kívülre, az egyén „feje fölé”
az Ég felé – a szent Szellem irányába, befelé, a bennünk lévő isteni szférában
az ég, ill. az égben levő dolgok – a hivatalos vallási felfogás, a hittételek
az ég madarai – az angyalok (nem tévesztendő össze a sima madarakkal !)
az egy szükséges, ill. a szükséges, amit vártok – a királyság, a királlyá levés
az Élet helye – a gondolkodó emberi agy, ahol az aktivizálható Pneuma található
az ellenség, az Ellenfél – Evilág Ura, a Sátán
az emberek – a mértékadók által vezetett nyáj
az emberek fiai – a Pneumát nélkülözők, a csak asszonytól születettek
az Emberfi – Jézus, Isten emberi Fia
az én nevemért – státusomért
az erős harcos – Evilág Fejedelme
az erős háza – a Sátán által megszállt ember
az enyhe iga – a logika előtti főhajtás
az építők – mindazok, akik látható és körülhatárolható módon akarják építeni a királyságot; hivatásos (hivatalos vagy eretnek) de önjelölt mértékadók, akik a saját nevükben jönnek, így nem hajlandók szóba állni Jézussal, akinek az országa nem innen való, „szent” kísérleteket végző „igaz” és „nagy” emberek, társadalmi reformerek
az Ige – Jézus, a kinyilatkoztatás forrása
az ismeret kulcsai – a gondolkodáshoz szükséges feltételek
az Isten igazságossága – a csak-jóságból fakadó irgalmas cselekedet, a homogén lelkiület birtokában véghez vitt munka
az Orvos – Jézus
az Úr napja – az egyén teljes megvilágosodása
az utolsó napon – akkor, amikor valaki teljesen megvilágosodik

B

béke – a földi (evilági) nyugalom és bebiztosítotttság hamis érzete, a látszólagos harmónia, a felszíni csend

bennetek és kívületek van – ha belétek kerül, akkor meg is látszik rajtatok

bér – az örök élet

betelt – eljött

betöltsem – megvalósítsam

biztonság – a tudás nyújtotta belső tartás, a sziklára épült ház

boldog – jó annak, igazából jó neki, annak igazán jó

bölcs, okos – helyesen gondolkodó, ill. cselekvő személy

CS

csodálkozás, zavar – a tudás okozta megmámorosodás

E

egészséges – magát tisztának és feddhetetlennek tartó személy, aki az életszentségén munkálkodik, de nem a Lényeket tekintve, hanem csak erkölcsi-etikai síkon, azaz a kehely külsejét fényesítve; áldozathozatalait és teljesítményeit számon tartó egyén, aki a cselekedeti megigazulásban bizik, s ezért nem kell neki az Orvos, nem áll szóba Jézussal

egyedül, egyedüliek – az osztatlan, homogén lelkülettel rendelkezők

egyedül lesz – homogén lelkületűvé válik

egyes–egyedül lesz – az utolsók közé kerül, magányos sereghajtóvá válik

egyszerű – homogén

éjszaka – a sötétség (butaság) állapota

elkárhozik – kárba megy az itteni léte, értelmetlenül él és hal

élő (személy) – Pneumával rendelkező

élő (dolog) – örök, valóban létező

ember (emberek) – a sátáni program alapján tevékenykedő személy, aki nincs tudatában cselekedetei okával és súlyával

erődített város – Isten emberi Fia vagy Leánya

erőszakoskodás – szellemi erőfeszítéssel egybekötött önmegtagadás, belső küzdelem

F

fáradozás – szellemi erőfeszítés, gondolkodás

felebarát – minden elénk kerülő ember

felismerés – helyes következtetésre jutás

felszántott föld – megművelt, igénybe vett emberi agy, szellemi munkára fogott kobak

fény – megvilágosodás, értelem

G, Gy

- gazdagság* – a Pneumában való bővelkedés
gyermek – újszülött kereső, aki már elindult a királlyá válás útján
gyom – jó gyümölcsöt nem termő gondolat, vágy, cselekedet

H

- hamis mammon* – a homo sapiens veleszületett értelmi képessége
hamis próféta – az, aki önhibájából valótlan Jézus-képet fest
hallgattok rám – szavaim értelmében cselekedtek
halottak – olyan élő vagy holt emberek, akik országbeli értelemben hullák, nem Élők, mert nem hozták létre a Pneumájukat
hétnapos – még körülmetéletlen, tehát a Törvény szerint nem zsidó, aki még nincs a kollektív szövetség hatálya alatt, átvitt értelemben: pogány
hiányt szenved önmagában – nincs közvetlen, élő istenkapcsolata
holt – Pneumával nem rendelkező, értéktelen
hullák – Pneumával nem rendelkező személyek
hús és vér – Pneumát nélkülöző test (sarx)

I

- igaz, igazságos* – a Törvény szellemében élő, törvényeskedő, jogalkotó–bíráskodó; erkölcsi–etikai síkon mozgó; az osztó igazságosság nevében munkálkodó személy; farizeusi lelkületű ember; többnyire hivatalos és hivatásos mértékadó; bírói istenképpel rendelkező pap; hiú, önhitt, képmutató egyén; vakbuzgó, nem–gondolkodó, a vallási felsőbbiséget feltétlenül tisztelő egyházfi; aki mindezek miatt alkalmatlan a tanítvánnyá válásra
igazságban – valójában, igazán
ige – kinyilatkoztatást tartalmazó mondás
Isten ajándéka – a Pneuma
istenfélelem – az örök élet elvesztése miatti aggodalom
ítélet – tudatlanná–hazuggá való minősítés
ítélet alatt van – tudatlanságban–hazugságban él

J

- jaj neki* – semmi esélye sincs, rajta nem lehet segíteni
Jézus Napja (mint égitest) – az Atya
Jézus békéje – a királyi lelki– vagy tudatállapot
Jézus nevében – státusában, Fiúi mivoltában (Emberfínek nevezte magát !)
jócselekedet – irgalomból és tudásból fakadó Istennek tetsző dolog
jó föld – megművelt, igénybe vett emberi agy, szellemi munkára fogott kobak
(jó) gyümölcs – a létre hozott Pneuma, a megérett, leartható, betakarítható örök termés
jutalom – az örök élet

K

- kegyelem* – lelkület, irgalom
kehely – az ember lelke, mely felfoghatja a Dolgokat
kell – elkerülhetetlen
kép – elgondolás, felfogás, nézet, szemlélet, fogalmakkal körülírható dolog
képmás – a valóság tükörképe, az, ami személyesen fogható fel a valóságból
keresés – a gondolkodási folyamat
kereső – a végső kérdéseken gondolkodó ember, aki élete értelmét kutatja
kereszt – a kivégzés eszköze
keresztthordozás – megbarátkozás az erőszakos halállal
kétszer született – a szelleme is életre kelt, létre hozta a Pneumáját
kicsi, kisgyermek – újjászületett személy
kicsiny lesz – újjászületik
kígyó (és skorpió) – maró, mérgező, halálos szellemi táplálék
kijelentetnek – szellemi erőfeszítés következtében nyilvánvalóvá válnak, angyali segítséggel
kiment vetni – megkezdte a nyilvános működést
királyság – a Pneuma generálta lelki- vagy tudatállapot
kiválasztott (ak) – lekezelt, kivetett, kiközösített, szellemi perifériára szorított személy, Törvény-en kívüli, eretnek
kövess engem – te is válj istengyermekké
közel jött az Isten királysága – most, énbennem, fizikailag is

L

- lakodalmos ház* – Istennek egy emberi Fia vagy Leánya, aki Jézushoz hasonlóan megvilágosodott, s tudása birtokában nyilvánosan működik
lakodalmos ház fiai – Jézus tanítványai, a Fiú-aspiránsok
látni – megérteni, felfogni
legkisebb – más (világnézeti) felismerésre tért, újjászületett ember
legyetek tökéletesek – mindig a lelkiismeretekkel összhangban viselkedjétek
lehetetlen – abszolút kivitelezhetetlen–megvalósíthatatlan, teljes képtelenség

M

- magok* – pneumatikus kezdemények, Élet-csírák
mammon – a világ javainak összessége, azok megszerezhetőségének ígérete
más felismerésre térés – szemléletváltozás, új világnézeti alapállás felvérese
megeszi – bekebelezi, magáévá teszi, asszimilálja
megismerés – gondolkodás általi tudatba szerzés, birtoklás
meg fognak állni – kivetettséjük ellenére is talpon maradnak
megmenekülés – az utolsó pillanatban való jó útra térés
megőrzi beszédemet – annak értelmében cselekszik, viselkedik
megőrizték azt igazságban – értelem vezérelte jócselekedetekre váltották, gyakorlattá tették, megvalósították

méltó – megkapja az őt illető státust
mindenben hiányt szenved – tulajdonképpen semmije sincs, talmi értékeket birtokol
mindenség – a Kozmosz, a Világegyetem
mozgás – cselekvő, magabiztos tanúságtevés a nyilvánosság előtt
munka – irgalomból és tudásból fakadó Istennek tetsző cselekedet
munkálkodás – a saját, egyszemélyes üdvtörténetünk építgetése

N, Ny

nagy ágat (kalászt) hoz – könnyen és gyorsan felfogja a Dolgokat
napjai (valakinek a) – tündöklésének időszaka
nemes dolog – Istennek tetsző cselekedet, munka
nem izleli meg a halált – nem lesz halálfélelme
nem lát – értetlen
nem lát halált – megérti, hogy igazi halál nincs és nem is lehet
nem méltó – nem éri el a neki szánt státust
neve – státusa
nyilvánvaló – letagadhatatlan igazság, tény, evidencia
nyilvánvalóan jó szív – életre nemzett Pneuma
nyomorult – szánnivaló, Pneumát nélkülöző személy
nyugalom, nyughely – Jézus békéje, a tudáson alapuló királyi lelkiállapot, mely bensőnkben honol

O, Ö

őskép – ódon elgondolás, régi téveszme, emberi okoskodás által keletkezett fogalom

P, R

pecsétet üt rá – igazolja, bizonyítja
puha ruhába öltözött emberek (királyok) – nagypolgárok, akik „palotákban” laknak
puszta hely – olyan terület, ahol zavartalanul tartózkodhat az ember
rabszolga – olyasvalaki, aki csak azért van, hogy ura kedvében járjon
rejtett – megfejtésre váró, könnyen megoldható dolog

S, Sz

sokakért – nem mindenkiért
szegénység – a Pneuma hiánya
szellemben és igazságban – értelem vezérelte jócselekedetekkel
széltől ingatott nád – olyasvalaki, aki mindig arrafelé hajlik, amerre a szél fúj
szem (szív, fül) – az ember lelke, az értő-érző szerve, mely belül működik
*sziklás, kemény, felszántatlan,
parlagon hagyott föld, útfél* – kihasználatlanul hagyott szellemi kapacitás
sziklára épült ház – logikus következtetésekkel megrajzolt isten- és világkép
szívében üldözött vagy szétzúzott szívű – lelki szegény, kivetett gondolkodó
szőlőtő – gyümölcsözésre (Pneuma létrehozására) képes dugvány

T, U

találás – megvilágosodás

tanítvány – Fiú-aspiráns, aki Jézushoz hasonlóan istengyermekké akar válni

testben – az emberek nyelvén

testvér – a hozzánk hasonló kereső ember

tiszta – homogén, keveretlen, egy-szerű, egynemű

tövis – jó gyümölcsöt nem termő gondolat, vágy, cselekedet

törbe ejt – meggátol a szellemi haladásban

törbe esik – valamilyen okból nem képes felfogni a lényegét

tüzes kemencébe vet – egyéni döntés alapján történő totális megsemmisítése valaminek

tűz, kard, háborúság – vita, szenvedélyes eszmecsere

uralkodás – a királyi lelki- vagy tudatállapot szerinti cselekvés, nyilvános működés

V

vádoló – a Sátán, Evilág Ura, a Sötétség Fejedelme, az Ördög

vagytok – azok leszték, ha...

vak – olyasvalaki, aki a nyilvánvalót se veszi észre

valakinek a napjai – az az időszak, amikor egy személy ráérez az Igazságra, s annak megfelelően cselekszik (személyes üdvtörténet)

város – Isten megvilágosodott emberi Fia vagy Leánya

vén – kora, származása és vagyoni helyzete alapján mértékadónak számító személy, aki formális tekintéllyel rendelkezik

veszedelem – az elkárkozás fenyegető réme

veszedelem fia – az elkárkozás útján haladó személy

vesződni – szellemi erőfeszítéseket tenni

vétkesek – azok, akik nem gondolják azt magukról, hogy tiszták és egészségesek

vétkezők – a vámszedőkhöz csapódott haszonleső prostituáltak

világ – az ördög szántóföldje

viperák (fajzata) – olyan egyének (farizeusok, hamis próféták), akik halálos mérget (veszedelmes tévtanokat, hibás teológiát) marnak bele az emberekbe

Zs

zsidók – hivatalos mértékadók, formális tekintélyek, ill. ezek (következetlen) hívei

Különleges köszönet

Bulányi Györgynek,
az első öt fejezet ihletőjének,

és

Bencze Mártonnak,
aki megismertette velem az unitárius hitvallást,

valamint

Albert Schweitzernek,
aki nem restelt más vallásokkal is foglalkozni.

+++++

A könyv szabadon másolható és korlátlanul terjeszthető.

+++++++